

UUSI AIKA

Uuden ajan elämäntietoisuus ja todellisuuskäsitys

TIMO NIKKILÄ

UUSI AIKA

Uuden ajan elämäntietoisuus ja todellisuuskäsitys

Uusi aika antaa uuden näkökulman todellisuuteen ja elämäämme.

Uuden ajan elämäntietous kuvaa sitä, miten näkökulmamme ja siten todellisuutemme ja elämämme muuttuvat, kun alamme elää uuden ajan mukaisesti.

© Timo Nikkilä, 2021

SISÄLLYSLUETTELO

Alkusanat.....	13
Tarvitsemme herätyksen todellisuuteen	14
Ideologiat vai todellisuus	14
Uuden ajan elämäntietous.....	17
Tarvitsemme uuden elämän paradigman	18
Tarvitsemme uutta tietoisuutta	19
Kehitysuskomme on pettämässä meidät.....	23
Uuden ajan elämänfilosofian ydin	25
Ero perinteiseen tapaan.....	29
Uuden ajan monet kasvot.....	30
Uuden ajan perusta.....	30
Uuden ajan näkökulmat.....	32
Uuden ajan todellisuus ja elämä	33
Uuden ajan tavoitteet	34
Uuden ajan tunnuspiirteet ja kyvyt.....	36
Spiral Dynamics - uuden ajan evolutiivinen kartta	37
Spiral Dynamics - biopsykososiaalinen kehitys	41
Samat periaatteet joka tasolla	42
Maailmankuvat ja kehitysspiraalin ominaisuudet	43
Maailmankuvat ja arvomaailmat	44
Uuden ajan maailmankuvat	49

Uuden ajan todellisuus ja tietoisuus	54
Todellisuuden näkökulma – se miten asiat ovat	55
Emme halua yksinkertaisia ratkaisuja	57
Tarvitsemme nyt laajempaa tietoisuutta	59
Uuden ajan viesti – se on mahdollista	61
Mistä vastauksia?	62
Uskomuksemme ovat historiaa	63
Todellisuuden kohtaamisen välttelyä	64
Vapaa tahto ei ole täysin vapaa	64
Uuden ajan todellisuus.....	65
Todellisuus syntyy uskomuksista	67
Mitä uskomukset ovat ja onko niitä erilaisia?.....	69
Miksi pilkomme todellisuutta osiin.....	70
Tietoisuus- ja todellisuusopeista.....	72
Syvä todellisuus ja sen ilmentyminen	73
Todellisuuden kokemisen monet kasvot	75
Uuden ajan tietoisuus	76
Tietoisuutemme tulee laajentua	76
Kun tietoisuutemme laajenee	78
Kun mikään ei riitä	79
Tyhjyyden tunne on viesti eteenpäin menosta.....	81
Elämä todellisuudessa on vallankumouksellinen idea	81
Antitodellisuuspandemia	82

Elämä on hyvää nyt.....	83
Todellinen haasteemme	85
Kaikki on tässä.....	86
Tietoisuus on kaikki ja ei mitään	87
Tietoisuuden luonne	90
Uuden ajan tietoisuuden tilat	91
Näkökulma on ratkaiseva.....	92
Muuttuva muuttuu – me olemme muuttumaton	93
Mahdollisen näkökulma vapauttaa elämään.....	94
Elämää mahdollisessa ”spinozalaisittain”	98
Aika – kun jokin haluaa olla olemassa	100
Aika on jotain, joka luo jatkuvuuden tunnetta	102
Miksi uudessa ajassa kaikki on aina hyvin?.....	103
Liikkeessä paikallaan	105
Muutos on mahdollisuus	108
Sivilisaatiomme romahdus suorana lähetyksenä.....	109
Se mikä ongelmat aiheuttaa, ei voi olla ratkaisu	110
Maailma muuttuu, kun me muutumme	111
Tarvitsemme suunnanmuutoksen	112
On tullut aika herätä uuteen huomiseen.....	113
Nykyinen elämämme murtuu silmiemme edessä	114
Elämä tasoittaa puntit.....	115
Kansanliike elämä puolesta.....	115

Murros uuteen	117
Tarvitsemme rauhanomaisen kansanliikkeen.....	119
Uusi näkökulma – uusi ratkaisu	121
Nyt on mentävä eteenpäin	123
Välttämättömyydestä on tehtävä hyve!	125
Elämän keikahduspiste.....	126
Tulevaisuus on jo täällä.....	128
Nyt pitäisi pysähtyä.....	129
Tarvitsemme oman elämämme todistusvoimaa	130
Meidän on muututtava ensin.....	131
Tarvitsemme pelkoa elämän puolesta.....	131
Muutos ei ole uhka elämällemme	132
Kuunnellaan sisäistä tietoaamme	133
Olemmeko valmiita uudelle tiedolle?	134
Mistä halu muuttua ja muuttaa elintapojamme.....	135
Nyt tai ei koskaan	136
Tarvitsemme uutta keskustelua.....	137
Lopuksi	139
Voimme aina valita elämän puolesta.....	140
Pohdintaa muutoksen mahdollisuudesta	141
Nyt pitäisi pohtia miten aiomme selviytyä	142
Muutos on mahdollisuus, ei uhka	143
Meditointi luo edellytyksiä muutokselle.....	145

Me yritämme sovittaa todellisuutta omiin uskomuksiimme, näkemyksiimme ja mielipiteisiimme.

Entä jos toimisimmekin toisin - sovittaisimme näkemyksemme todellisuuden kanssa samaksi ja eläisimme siltä pohjalta? Elämämme olisi paljon helpompaa, kun ristiriitaa ei enää olisi.

Todellisuus ei tarvitse meitä, mutta me tarvitsemme sitä pystyäksemme vastaamaan sen luomiin haasteisiin. Ilman todellisuuden näkemistä sellaisenaan elämämme on kuin varjonyrkkeilyä – emme tiedä osuimmeko oikeaan vai harhaan.

ALKUSANAT

Uuden ajan elämän ja evoluution näkökulma antaa meille uuden selityksen ja merkityksen sille mitä me olemme, mistä olemme tulleet ja mihin olemme menossa niin yksilöinä kuin yhteiskuntina.

Ihmisen todellisuuden selitystavat, evoluutiovaiheet ja maailmankuvat ovat uusi tapa todellisuuden, maailman, yhteiskuntien ja ihmisten näkemiseen.

Tarvitsemme herätyksen todellisuuteen

Jos aiomme ihmiskuntana selvitä edessämme olevista uhista, kuten ilmastonmuutos ja ekokriisi, niin tarvitsemme ”herätyksen todellisuuteen”, joka sisältää elämän ottamisen ylimmäksi auktoriteetiksemme ja ”itsestä” luopumisen.

Tarvitsemme traditionaalista maailmankuvaa ja sen luomaa uskoa ja uskontoa vastaavaa luottamusta ihmistä korkeampaan, itsen ylittävään auktoriteettiin. Nyt tämä auktoriteetti on elämä ja sen evolutiivinen prosessi ja niiden tueksi luotava elämänfilosofia, joka ei perustu uskomukseen, vaan itsestä vapaaseen tietoisuuteen ja todellisuuteen. Tämän pitää toteutua todellisena itsestä luopumisena - mitä ei perinteisessä uskossa siis ole tapahtunut, vaikka se on siihen sisältynytkin.

Kaikki muu puhe, valistus ja pyrkimys vaikuttaa elämäntapamuutoksien aikaansaamiseksi, kulutuksen alentamiseksi ja päästöjen vähentämiseksi on turhaa, koska niin kauan kuin se tapahtuu itsen kontekstissa ja todellisuudessa, niin teot jäävät näennäisiksi, eivätkä vastaa sitä tarvetta mikä nyt on välttämätöntä.

Uuden ajan elämänfilosofian todellisuustietoisuuteen ja elämäyhteyteen perustuva luottamus elämään lupaa palkkioksi ”itsestä” ja nykyisestä elämäntavastamme luopumisesta hyvän ja mielekkään elämän tässä ja nyt. Kristinusko lupaa uskostamme jumalaan, syntiemme tunnustamisesta ja kurjasta elämästämme palkkioksi iankaikkisen elämän kuolemamme jälkeen.

Ideologiat vai todellisuus

Ideologiat perustuvat uskomuksiin, jotka eivät perustu todellisuuteen

- vain todellisuus ja sen ottaminen toiminnan perustaksi voi edistää ihmiskunnan eloonjäämistä. Aluksi ideologia voi toimia, mutta ajautuu pian ristiriitaan todellisuuden kanssa, kun todellisuus muuttuu.

Kun ideologian perustana olevaa "hyvää ajatusta" edistetään, vaikka se ei enää vastaa sitä todellisuutta / syytä, jonka vuoksi se luotiin, niin syntyy ristiriita "hyvän ajatuksen" ja todellisuuden välille - lopulta todellisuus voittaa aina ja ideologia kuolee.

Vasta kun ymmärrämme, että totuudet ovat vain todellisuudesta tehtyjä kuvia ja niitä on yhtä paljon kuin on "kuvaajia", voidaan jotakin yhteisymmärrystä ehkä luoda. Totuuksienkin välillä niitä pitäisi suhteuttaa siihen miten asiat ovat ja miten ne näitä asioita ratkaisevat. Mutta jos tätä ei tehdä, niin sitten se on valtakysymys - se päättää kenellä on eniten valtaa suhteessa toisiin. Silloin se on totuus, kenellä on eniten valtaa.

Yhteinen nimittäjä eri totuuksille ja niiden totuusarvoille voi olla se miten hyvin ne kuvaavat sitä todellisuutta mikä on vallitseva tai sitten miten ne vastaavat eri totuuksien pohjana olevia syvempiä yhteisiä uskomuksia eli ns. todellisuuskäsityksiä.

Monesti yhteinen nimittäjä on pienin yhteinen nimittäjä ja tämä estää todelliset ratkaisut - tulee kompromissi, joka ei palvele ketään, jos kenellekään ei ole valtaa pakottaa muita omaan totuuteen.

Elämänsuojelu voisi olla yhteinen suurin nimittäjä, koska se koskee kaikkia ihmisiä ja luontoa - kaikkea elämää, josta kaikki olemme riippuvaisia. Jos se olisi toiminnan perustana, niin silloin fokus ei olisi ihmisten luomissa ja välisissä totuuksissa, vaan elämässä.

UUDEN AJAN ELÄMÄNTIETOUS

Tarvitsemme uuden elämän paradigman

Nykyinen "elämän paradigmamme" on lähestymässä loppuaan. Olemme ajautumassa ääriliikkeiden, populistisen politiikan ja talousideologian hallitsemaan maailmaan, joka kasaa varallisuuden ja vallan harvojen käsiin, luo jatkuvia kriisejä ja tuhoaa luonnon ja muuttaa ilmaston.

Kestämätön ja tuhoisaksi muuttunut "elämän paradigmamme" kärjistää ongelmiamme ja luo yhä kasvavia uhkia, koska sen perustana olevat oletukset maailmankaikkeudesta, elämästä ja itsestämme ovat riittämättömiä turvaamaan elämäämme.

Tätä nykyistä kehityskulkua kohti yhä vakavampia kriisejä ja tuhoja, ei pystytä estämään tai edes hallitsemaan nykyisistä "elämän oletuksistamme" käsin - ne eivät tarjoa ratkaisua, vaan pahentavat vain tilannettamme jatkuessaan. Tarvitsemme uuden "elämän paradigman".

Tarvitsemme uuden "elämän paradigman" - uuden todellisuus- ja ihmiskäsityksen, maailmankuvan, arvot, elämäntavan, energia- ja tuotantoratkaisun, talouden, yhteiskunnan, politiikan - ongelma ei ole näissä yksistään, vaan kokonaisuudessa - se ei enää turvaa elämäämme.

Tärkein näistä on se miten näemme maailmankaikkeuden ja elämän - onko se mekanistinen ja materialistinen "kone" vai luonnollinen ja tietoinen, elävä, jatkuvasti kehittyvä ja muuttuva "organismi", jota elämän oma evolutiivinen prosessi vie eteenpäin ja josta olemme tietoisia.

Se, miten näemme maailmankaikkeuden ja elämän, määrittää myös sen miten näemme itsemme - olemmeko muusta luonnosta erillisiä,

itsenäisiä "yksilöitä" vai osa "elämän elinvoimaa", osa elämän ekosysteemiä, jonka jäseniä olemme ja, jossa elämme harmoniassa kaiken elämän kanssa.

Niin kuin näemme maailmankaikkeuden, elämän ja itsemme, määrittää sen minkälainen maailmankuva ja arvot ohjaavat käyttäytymistämme ja miten tulkitsemme ja arvotamme elämäämme ja maailmaa. Luomamme elämän infrastruktuuri ja järjestelmät rakentuvat tälle "olevaisuuden kuvalle"

Jotta pystyisimme muuttamaan vakavaan häiriötilaan ajautuneen elämä- ja luontosuhteemme, joka uhkaa nyt myös itseämme, kestäväksi ja tulevaisuuttamme turvaavaksi, tarvitsemme uuden "elämän paradigman" - kokonaan uuden perustan elämällemme, jolle sitten luomme uuden maailman.

Elämän paradigmamuutosta kuvaa hyvin mäkihyppyn muutos perinteisestä tyylistä v-tyyliin. Perinteisessä tyyliässä pyrittiin sukeltamaan läpi vastustavan ilman, kun taas v-tyylessä annetaan ilman kantaa. Annetaan elämän kantaa, eikä vastusteta sitä - on aika siirtyä elämän v-tyyliin.

Tarvitsemme uutta tietoisuutta

Me olemme ihmiskuntana tulleet pitkälle n. 35 000 vuotta sitten heränneestä itsetietoisuudestamme, jolloin metsästäjäkeräilijät alkoivat hahmottaa omaa itseänsä erillisenä luonnosta ja tiedostaa kokemaansa ja näkemäänsä laajemmin.

Olemme kehityksessämme kulkeneet läpi eri maailmankuvien ja elämme nyt modernissa ja postmodernissa maailmankuvassamme.

Tietoisuutemme on laajentunut merkittävästi, mutta nyt olemme

saavuttaneet rajan, jossa joudumme arvioimaan tätä itsetietoisuuttamme uudella tavalla.

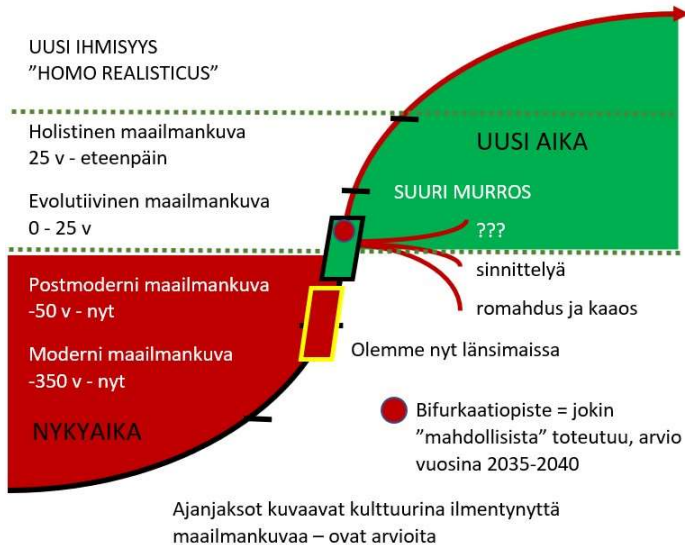
Olemme valloittaneet, asuttaneet ja ottaneet käyttömme koko maapallon ja sen luonnonvarat ja nyt muodostuneet uhaksi sekä itsellemme että luonnolle. Jotta voisimme selviytyä edessämme olevista haasteista, on meidän tehtävä murros uuteen aikakauteen. Siirryttävä nykyisestä laajentumassa olevasta modernista ja postmodernista maailmankuvastamme uuteen evolutiiviseen maailmankuvaan ja elämäkeskeiseen elämään. Tätä kutsun **suureksi murrokseksi**. Tämä käynnistää myös tien uuteen ihmisyyteen, ja jota tietä uusi aika kuvaa.

Uusi ihmisyyys syntyy ehkä 5–10 sukupolven / 100–200 vuoden kuluttua, jos selviämme nykyisistä haasteistamme. Nyt syntyvät lapsemme, jotka todennäköisesti elävät 100 vuotta, ovat tämän uuden ihmisyyden – Homo Realisticus – ensimmäisiä todistajia.

Tämän pitkän kehityskaaren näkeminen auttaa meitä hahmottamaan mistä uudessa ajassa on kysymys. Uusi aika ei ole vain jokin uusi idea tai yksi uusi maailmankuva, vaan kokonaan **uuden ihmisyytemme** synnyttämistä ja **uusi evolutiivinen vaihe** ihmiskunnan historiassa.

On tietenkin mahdotonta sanoa milloin tämän suuren murroksen ja murrospisteen saavutamme ja miten se tapahtuu, mutta kovin kaukana se ei enää ole. Oma arvioni on, että tulemme seuraavien vuosikymmenten aikana siirtymään yhä laajemmin postmoderniin maailmankuvaan ja sen loppuvaiheeseen, jolloin ymmärrämme, että tarvitsemme kokonaan uuden perustan elämällemme.

TIE UUTEEN IHMISYYTEEN JA MAAILMAAN

Kuva: Tie uuteen ihmisyyteen ja maailmaan

Tämä käynnistää uuden elämäkeskeisen ja evolutiivisen maailmankuvan ja kulttuurin syntymisen ja saavutamme murrospisteen n. vuosina 2035–40 eli 15–20 vuoden kuluttua. Evolutiivinen kehitys on nyt nopeaa, koska edessämme olevat ja jo käynnissä olevat kriisit, konfliktit ja katastrofit, kuten ilmastonmuutos ja luonnontuho, varallisuuden kasaantuminen harvojen käsiin ja poliittinen kyvyttömyys ratkaista näitä haasteita, pakottavat meidät eteenpäin. Suuri murros tapahtuu ensin länsimaissa ja leviää sitten muualle maailmaan.

Suuri murros ei välttämättä vie meitä uuteen aikaan. Murros voi olla, kuten kaaosteoria ja sen s-käyrää muistuttava kehityskulku ja murroksen ns. bifurkaatiopiste kuvaavat, 1) nykyisen maailmamme ja

järjestelmiemme täydellinen romahdus ja kaaos, 2) sinnittelyä yhä nopeammin hupenevien luonnonvarojen ja elämälle välttämättömien resurssien luomassa niukkuuden, mutta hyvin todennäköisesti myös väkivaltaisessa maailmassa, jossa taistelemme toistemme kanssa näistä elämälle välttämättömistä resursseista luhistuvien yhteiskunnallisten järjestelmien luomassa epävarmuudessa ja sekasorrossa. Tai sitten se on murros 3) johonkin sellaiseen maailmaan ja tilaan, jota emme nyt osaa edes aavistaa.

Jokin murros on joka tapauksessa edessämme, sillä nykyiset järjestelmämme ja elämäntapamme eivät ole enää kestäviä ja ajavat meidät ns. kaaoksen partaalle, jossa tuo murros sitten tapahtuu johonkin suuntaan.

Mistä käyttämäni uuden ihmisyyden nimitys Homo Realisticus tulee?

Homo on isojen ihmisapinoiden (Hominidae) heimoon kuuluva nisäkässuku, joka sisältää modernit ihmiset ja niiden läheiset sukulaislajit. Suvun on arvioitu olevan 1,5–2,5 miljoonaa vuotta vanha. Kaikki muut suvun lajit ja alalajit paitsi ihminen (Homo sapiens) ja sen nimialalaji Homo sapiens sapiens ovat kuolleet sukupuuttoon. (Wikipedia)

Latinan sana "realisticus" on englanniksi "realistic" ja suomeksi realistinen, todenmukainen, todellinen, todellisuudenmukainen ja todentuntuinen. Siinä voidaan nähdä myös "real" – tosi, aito, puhdas ja "reality" – todellisuus, olemassaolo, tosiasia, realiteetti, tosi.

Nämä kaikki sanat kuvaavat hyvin uutta ihmisyyttä ja sen perusolemusta. **Homo Realisticus on todellisuuteen perustuva aito ja todellinen ihmisyy.** Se on ihmisyyttä, jossa olemme ratkaisseet ristiriitamme itsemme, toistemme ja luonnon välillä ja luoneet

maailman, joka on mahdollinen ja kestävä pitkälle tulevaisuuteen. Elämme ihmisyytemme eettisten ja luonnon ekologisten rajojen sisällä.

Kehitysuskomme on pettämässä meidät

Tiede ja teknologia ovat vahvistaneet 1700-luvun lopulla alkaneen ns. valistuksen ajan ja sen valistusaatteesta syntynyttä kehitysuskoamme, jota pidämme nyt kaiken elämisemme ja maailmamme perustana, ja jonka uskomme luovan meille aina vain paremman elämän ja maailman.

Todellisuudessa ne ovat kuitenkin luoneet yhdessä rahan kanssa jatkuvan talouskasvun ideologian, velkaan ja korkoon perustuvan raha- ja finanssijärjestelmän, joka kasaa varallisuuden harvojen käsiin ja, joka on saanut nyt myös poliittisen järjestelmän panttivangikseen kasvaneen velan avulla.

Ne ovat aiheuttaneet globaalin ilmastomuutoksen ja luonnontuhoon tehostaessaan luonnonvarojen käyttöä ja luomalla elämäntavan, joka perustuu kulutukseen ja teknologian hyödyntämiseen lähes kaikessa. Ne ovat luonut aseet, väkivaltakoneiston ja ydinaseet, joiden käyttö voi tuhota koko ihmiskunnan ja on täten jatkuva päällämme oleva uhka.

Tiede ja teknologia ovat luoneet elämäntavan, joka on tavarariippuvuutta ja medikalisoitunutta ja kemikalisoitunutta, jotka ovat pilanneet normaalin terveyden ja tehneet siitä lääkkeillä ja päihteillä ylläpidettävän, jotta elämämme olisi siedettävää. Elämästämme on tullut tyhjää, jota täytämme elämäntapa-addiktioillamme. Silti uskomme, että nykyinen elämänmallimme on ainoa mahdollinen ja paras tapa elää. Pähkähullua ja itsemme

pettämistä.

Teknologian ja tieteen avulla olemme luoneet elämisen- ja maailmanmallin, joka on nyt tuhoamassa sekä luonnon että meidät itsemme ja on ajamassa meidät kaaoksen ja tuhon partaalle. Tuleeko se ydinsodan, väkivallan, luonnon ekologisen romahduksen, raha-, finanssi, talous- vai poliittisen järjestelmän romahtamisen vai yleisen terveydentilamme romahtamisen kautta on "makuasia". Emme näe tätä "kehitystämme", koska elämme itsekeskeisesti ja lyhytnäköisesti lähes kaikilla elämänaloilla, ja näin tämä vääjäämätön ja jatkuva tuhokehityksemme jää piiloon.

Raha, tiede ja teknologia ovat tämän kehityksen perusajureita, eikä niille ole missään vaiheessa ymmärretty laittaa mitään estoja, koska niiden takana on ollut kehitysusko, joka vie meidät aina vain parempaan aineelliseen elintasoon ja maailmaan. Nyt tämä katteeton kehitysusko on paljastunut kuolemansuudelmaksi ja sen kollektiivinen oivaltaminen voisi meidät herättää ja muuttaa suunnan kuolemasta elämään. Uusi aika tarjoaa ratkaisun, perustelun ja rohkeuden tehdä tämä suunnanmuutos.

Historiassa olemme ajaneet muut ihmislajit ja megafaunan sukupuuttoon pyrkiessämme suojelemaan itseämme ja kilpaillessamme eloonjäämisestä toisten ihmislaajien ja luonnon kanssa. Tämä alkuperäinen kilpailuviettimme ja -pakko on kehitysuskon ja sitä vahvistavien rahan, tieteen ja teknologian avulla nyt johtanut meidät tilanteeseen, jossa tuhoamme suuren osan luontoa ja itsemme ehkä lopullisesti. Luomalla uuden elämäkeskeisen todellisuus- ja ihmiskäsityksen, maailmankuvan ja arvot uusi aika aloittaa kokonaan uuden evoluutiovaiheen ja ihmisyyden ja toteutuessaan estää nykyisen tuhokehityksen jatkumisen.

Uuden ajan elämänfilosofian ydin

Uusi aika kuvaa elämänfilosofiaa, jossa erillisyydestä vapaa tietoisuus ilmenee luonnollisesti - ei uskomusjärjestelmänä tai koodistona erillisenä itsenä toteutettavaksi.

Mitä uusi aika on?

- 1) Elämänfilosofia ja pelastusoppi ihmiselle ja ihmiskunnalle - ratkaisu aikamme haasteisiin
- 2) Toinen valistuksen aika ja uuden ihmisyyden perusta ja perustelu - uusi evolutiivinen vaihe ihmiskunnan historiassa
- 3) Anarkistinen "itsestä vapaa" vapausaate - valistunut yhteiskunta ja todellisuuspohjainen politiikka
- 4) Syväekologinen elämänasenne ja elämäntapa - kestävä ja vastuullinen elämä
- 5) Syvä rauhan ja elämäyhteyksien tunne - rakkaus ja tyytyväisyys elämään siinä mitä on
- 6) Itsestä vapaa tietoisuus ja todellisuuden näkeminen sellaisenaan

Meidän on astuttava itsemme ulkopuolelle, jotta pystymme näkemään maailmankuvamme sellaisenaan ilman, että ovat osa identiteettiämme. Itsestä vapaa tietoisuus vapauttaa meidät pitämästä maailmankuviamme ja arvojamme pysyvinä totuuksina ja näyttää todellisuuden sellaisena kuin se on ilman maailmankuvien luomaa tulkintaa (todellisuustietoisuus)

Kun vapaudumme itsestämme, niin silloin oivallamme, että olemme samaa elämää kuin muukin elämä ja elämästä ja evoluutiosta tulee uusi itsestä vapaa identiteettimme, maailmankuvamme ja arvomme. Tämä on juuri sitä mitä maailmamme ja ihmiskunta juuri nyt tarvitsevat, jotta pystymme ratkaisemaan ilmastonmuutoksen,

luontokadon ja muut globaalit haasteemme, joita nykyinen "itsemme" on luonut. (elämäyhteisyys)

Itsestä vapaa tietoisuus (todellisuustietoisuus) ja elämä ja evoluutio maailmankuvanamme (elämäyhteisyys) luovat uudet näkemykset uskosta (auktoriteetista), todellisuudesta ja ihmisyydestä, jotka aiemmin ovat ilmentyneet traditionaalisena, modernina ja postmodernina maailmankuvina, mutta nyt itsestä vapaan tietoisuuden kautta uuden ihmisyyden eri näkökulmina eli elämä ja evoluutio uutena uskona, subjektiivinen todellisuus tietoisuuden luomana sisältönä ja itsestä vapaa ihmisyyden uutena "itsenämme".

Nämä kolme yhdessä luovat uuden elämänfilosofian, jota kutsun uudeksi ajaksi.

Meidän on astuttava itsemme ulkopuolelle nähdäksemme "itsemme", luotava uusi elämäyhteisyyteen perustuva identiteetti ratkaistaksemme haasteemme ja luotava uudet tulkinnat uskosta, todellisuudesta ja ihmisyydestä, jotta kaikki nykyiset maailmankuvat pystyvät myös olemaan osa ihmiskunnan ratkaisua - kunhan vain ne nostavat omaa tietoisuuden tilaansa (jonka aikamme kriisit tulevat tekemään) ja omaksuvat nämä uudet tulkinnat maailmankuvistaan.

Eli uusi ihmisyyden, uusi maailmankuva ja uudet tulkinnat maailmasta, jotka yhdessä ratkaisevat ihmiskunnan edessä olevat haasteet - jos onnistumme omaksumaan uuden ajan elämänfilosofian.

Tärkeää tuossa on se, että myös muut aiemmat maailmankuvat saavat uuden elämäkeskeisemmän sisällön, joka edistää haasteiden ratkaisemista. Evoluutiivinen ja holistinen uuden ajan maailmankuvat eivät siis eristä itseään aiemmista, vaan sisällyttävät itsensä aiempiin.

Arkaainen auktoriteetti eli julma luonto, traditionaalinen auktoriteetti

eli korkeampi voima ja uuden ajan auktoriteetti eli elämä ja evoluutio ovat se perusta, joka luo elämällemme tarkoitusta ja merkitystä, ovat elämämme ja "moraalimme" perusta. Väliin jäävät maailmankuvat ovat aiemman auktoriteetin purkua, jotta uusi auktoriteetti voi tulla tilalle. Nyt on uuden auktoriteetin aika, mutta se ei tule nyt erilliselle itselle, vaan tämän itsen sulautumisesta uuteen auktoriteettiin eli elämään.

Ehkä kuitenkin tärkein "arjen" kannalta on se, että uusi aika ei ole mitään aiempaa maailmankuvaa vastaan eikä pyri niitä voittamaan, vaan tarjoaa niille uuden näkemyksen ja sisällön - elämän puolesta, ei ketään eikä mitään vastaan - kuten tämän olen tiivistänyt. Tässäkin suhteessa uusi aika on täysin uusi elämänfilosofia.

Uusi aika on ihmisyyden katharsis-hetki. Antiikin Kreikan runousoppien mukaan tragediassa esitetyn kärsimyksen herättämä pelko ja sääli puhdistavat lopulta näytelmän katsojan mielen. Katharsis on äkkinäinen tunnetila tai kliimaksi, joka johtaa elämänhalun uudistumiseen, palautumiseen tai voimistumiseen. (Wikipedia)

Uuden ajan "katharsis" puhdistaa meidät "pelon ja säälin tunteistamme" ja vapauttaa näkemään todellisuuden sellaisena kuin se on, itsemme sellaisena kuin todellisuudessa olemme, ja tulevaisuuden sellaisena kuin se voisi olla. Katharsis on se hetki, kun ajatuksin luotu ja tuntein ylläpidetty "itse" luovuttaa ja todellisuus ja elämä avautuvat. Katharsis antaa meille kyvyn tuntea ja kokea elämä sellaisenaan ilman selityksiä ja draamaa. Katharsis vapauttaa meidät elämään tässä ja nyt.

Ilman tuollaista katharsis hetkeä, heräämistä todellisuuteen, ei uusi aika avaudu.

Aiemmin vapautuminen itsestä oli vapautumista kärsimyksestä, erillisyydestä, mutta koska tätä vaputta ei tukenut tietoisuuden taso, niin tätä vaputta piti harjoittaa jatkuvasti, jotta pystyi elämään hyveellistä elämää - syntyi seurakuntia ja yhteisöjä ja näistä jopa uskontoja.

Uudessa ajassa kysymys on todellisuuden oivaltamisesta, joka vapauttaa itsestä, erillisyydestä ja kärsimyksestä ja nyt ensimmäistä kertaa tietoisuuden taso antaa tälle myös tukensa, koska itse sulautuu todellisuuteen, jossa elämä tapahtuu - ei tarvitse erikseen harjoittaa, vaan elää todeksi arjessa - ei tarvita erityisiä yhteisöjä tai uskontoja, koska elämä on tämä yhteisö.

Eli uudessa ajassa tila ja taso lähestyvät toisiaan ja lopulta ero häviää. Aiemmin elämä eli taso oli sidottu yksilön kontekstiin, mutta uudessa ajassa sekä tila että taso vapautuvat itsestä, erillisyydestä, yksilöstä ja tulevat yhdeksi elämässä.

Aiemmin "valaistuttiin" tilassa, nyt tasossa, johon tila yhtyy, koska molemmissa on kyse todellisuuden eli sen mitä on oivaltamisesta. Tarkemmin sanoen "valaistuminen" tapahtuu siinä mitä on, koska tilan ja tason erillisyydet häviävät - on vain yksi todellisuus / tietoisuus - kuten aina on sanottu, mutta silti keskitytty vain puolikkaaseen

"Kaikki on tässä" - on oivallus, jossa todellisuus vapauttaa meidät elämään ilman erillisyyttä, kärsimystä ja itseä luonnollisesti ja vapaana sellaisena kuin "olemme ja tulemme". "Näkökulma on ratkaiseva" - todellisuus on se mikä vapauttaa.

Monet filosofit korostavat sitä, että aktiivisen ajattelun avulla saavutamme järjen ja tiedon todellisuudesta - kun uusi aika sanoo, että todellisuutta tarkastelemalla, mietiskelemällä ja hiljentymällä sille

tieto ilmentyy ja saa sanat eli ajatuksen sitä kuvaamaan, jotta voimme viestiä sen avulla - ajattelu ei siis luo tietoa, vaan on vain tiedon ilmiä. Tai toisin sanoen aiemmin itse luo todellisuuden ajattelun avulla, kun uusi aika sanoo, että todellisuus ilmenee tiedon kautta ajatuksina, todellisuuden kuvina, mutta tieto kuvaa todellista todellisuutta, jota ei ajattelemalla voi tavoittaa.

Kun elämme kuunnellen todellisuutta ja ilmennämme sieltä tulevaa tietoa, niin elämämme on hyvää ja toimimme oikein - jos elämme kuunnellen ajatuksia, joita itse luomme, niin elämämme on vaihtelevaa, tyytymätöntä usein ja toimintamme voi olla oikeaa tai väärää, ei siis sitä mitä todellisuus edellyttäisi.

Tietoa voi ilmentää myös suoraan puhumalla ja kirjoittamalla ilman ajatuksia siinä välissä - aluksi hurjaa kun itsekin kuulee ensimmäistä kertaa puhuessaan mitä puhuu.

Ero perinteiseen tapaan

Iso ero on siinä, että uusi aika aloittaa tuosta mihin Zen päättyy eli todellisuudesta ja siitä näkökulmasta sitten ratkoo sen mitä tarvitsee. Elämä, todellisuus ja tietoisuus ovat yhtä ja tämän oivaltaminen avaa sitten näkemään sen miksi harha on hallinnut elämäämme jne.

Etsitäänkö tietä todellisuuden näkemiseen ja elämään purkamalla sen esteitä vai omaksutaanko / opetellaanko tapoja elää todellisuudessa ja elämässä, joka on kaiken lähtökohta?

Perinteisessä meditaatiossa vetäydytään seuraamaan sitä mitä on ja tapahtuu ja pyritään löytämään hiljaisuus, jossa on vain tietoisuus läsnä - uudessa ajassa haemme elämäyhteyksien kokemusta ja todellisuuden oivaltamista (kaikki on tässä), jolloin erillisyys ja itse sulautuvat siihen mitä on. Meditaatiossa itsestä tulee tyhjä, kun taas

elämäyhteisyydessä täyttää, jolloin tietoisuus on todellisuus ja elämä.

Aiemmin oli kaksi funktiota etsijällä - kuinka luopua itsestä ja kuinka elää sitten maailmassa - uudessa ajassa on vain yksi eli todellisuus - todellisuus vapauttaa itsestä ja se on myös se tapa miten tulee elää ja miten maailma voi ratkaista ongelmansa. Näin uuden ajan todellisuuskeskeisestä / elämäkeskeisyydestä tulee ratkaisu sekä yksilölle että maailmalle.

Uuden ajan monet kasvot

Uuden ajan elämän ja evoluution näkökulma antaa meille uuden selityksen ja merkityksen sille mitä me olemme, mistä olemme tulleet ja mihin olemme menossa niin yksilöinä kuin yhteiskuntina.

Ihmisen todellisuuden selitystavat, evoluutiovaiheet ja maailmankuvat ovat uusi tapa todellisuuden, maailman, yhteiskuntien ja ihmisten näkemiseen.

Uuden ajan perusta

Uuden ajan elämäntietous kuvaa sitä miten näkökulmamme ja siten todellisuutemme ja elämämme muuttuvat, kun alamme elää uuden ajan mukaisesti.

Uuden ajan elämän ja evoluution näkökulma antaa meille uuden selityksen ja merkityksen sille mitä me olemme, mistä olemme tulleet ja mihin olemme menossa niin yksilöinä kuin yhteiskuntina.

Ihmisen todellisuuden selitystavat, evoluutiovaiheet ja maailmankuvat ovat uusi tapa todellisuuden, maailman, yhteiskuntien ja ihmisten näkemiseen. Uuden ajan näkemykset todellisuuden luonteesta ja todellisuudesta tekemästämme tulkinnasta, poikkeavat paljon

nykyisistä.

ISO KUVA – uuden ajan evolutiivinen näkemys kuvaa ihmisen ja yhteiskuntien kehitystä itsetietoisuuden heräämisestä nykyiseen itse- ja ihmiskeskeiseen ihmisyyteemme ja sen luomiin ideologioihin, yhteiskuntiin ja järjestelmiin sekä nyt haasteisiin, jotka uhkaavat jopa olemassaoloamme.

UUSI ELÄMÄN PARADIGMA – uuden ajan johtavat periaatteet, näkökulmat ja näkemykset kumpuavat tietoisuuden ja tietoisien evoluution sisältävästä ns. evolutiivinen vapaus (Evolutionary Enlightenment) -näkemyksestä, joka yhdistää perinteisen idän opin tietoisuuden ja todellisuuden ykseydestä elämäkeskeisiin maailmankuviin ja luo näin yhden ja kokonaisen olemisen ja elämisen tavan. Tämä on myös uuden ihmisyyden perusta.

TIETEELLINEN PERUSTA – uuden ajan näkemykset perustuvat uusimpaan tieteeseen ja sen teorioihin maailmankaikkeuden, todellisuuden ja elämän perustasta ja kehityksestä kuten biosentrismi, kvanttifysiikka, uusi biologia ja epigenetiikka ja uusi evoluutionäkemys, jossa tietoisuutemme luo subjektiivisen todellisuuden, josta olemme niin fyysisesti, psyykkisesti, kulttuurisesti ja tietoisesti tietoisia, ja joka muuttuu, kun tietoisuutemme muuttuu.

TIEDOSTAMINEN – me koemme uuden ajan omassa tietoisuuden tilassamme ja maailman tulkinnassamme eli tietoisuuden tasossa kuten olemme kaikki aiemmatkin todellisuutemme kokeneet ja tulkinneet. Näemme miten uusi aika eroaa perinteisistä näkemyksistä, ja mikä niissä on yhteistä ja mikä uutta. Oivallamme miten idän perinteiset tietoisuus- ja henkiset opit ja uusi ”evolutiivinen vapaus” -näkemys tietoisuudesta yhdistyvät yhdeksi olemisen ja elämisen tavaksi.

YKSILÖLLISESTI – uusi aika muuttaa käyttäytymistämme, elämäntapaamme, sosiaalista kanssakäymistämme ja tekojamme siten, että voimme elää hyvää ja mielekästä, vapaata ja luonnollista elämää. Ristiriita itsemme, luodun erillisyyttä korostavan omakuvan, ja elämän välillä on hävinnyt.

YHTEISÖLLISESTI – uusi aika luo omat yhteiskunnalliset ja muut elämäämme määrittävät rakenteet, kulttuurit ja kollektiivisen tietoisuutemme kuten globaalin valistuneiden neuvoston, valistuneen itsestä vapaan anarkismin (VIVA) ja yhteiskunnan, uuden poliittisen todellisuuden, jossa yhteinen ja kaikkien etu määrittää poliittiset tavoitteet ja joka perustuu todellisuuteen eikä luotuihin uskomuksiin tai eturyhmäajatteluun sekä kulttuuriin, joka luo ja ylläpitää elämäkeskeistä suhdettamme siihen mitä olemme ja teemme.

TULEVAISUUS – uusi aika avaa näkymää tulevaisuuteen ja mahdolliseen uuteen ihmisyyteen ratkaisuna nykyisille uhillemme ja haasteillemme. Toteutuessaan uusi aika ”pelastaa” sekä meidät itsemme että koko ihmiskunnan ja luo maailman, joka ei elä ekologisesti kestävämmällä tavalla.

Uuden ajan näkökulmat

”Näkökulma on ratkaiseva” – näin voisi tiivistää uuden ajan oleellisen luonteen – se luo omat näkökulmansa kaikkeen.

NÄKÖKULMA ON RATKASEVA – näkökulmamme luo todellisuuden ja kaiken sen mitä pidämme totena ja todellisena. Uudessa ajassa me voimme luoda ja valita sen todellisuuden, jossa elämme. Ymmärrämme, että pysyvyyden ja objektiivisen todellisuuden harha on luotua, ei elämän todellisuutta.

ELÄMÄN NÄKÖKULMA – näkökulman vaihdos itsekeskeisyydestä

elämäkeskeisyyteen eli ”itsestä elämään” avaa erillisyydestä ja toiseudesta vapaan todellisuuden näkemisen ja tulkinnan. Se laajentaa tietoisuuttamme ja kykyämme nähdä se mitä on ja elää siinä.

EVOLUUTION NÄKÖKULMA – evoluutio on kaiken muuttumisen ja kehittymisen ”idea” kattaen biologisen, yksilöllisen, kulttuurisen ja yhteiskunnallisen kehityksen, mutta myös tietoisuutemme kehittymisen ja laajentumisen siinä mitä koemme (tila) ja näemme (taso) todeksi. Me muutamme ja kehityimme osana elämän evolutiivista prosessia.

YHDEN TODELLISUUDEN NÄKÖKULMA – henkinen ja fyysinen todellisuus yhdistyvät uudessa ajassa yhdeksi ja kokonaiseksi elämän kokemukseksi. Emme jaa todellisuutta enää sisäiseen ja ulkoiseen, vaan näemme ja koemme kaiken tietoisuudessamme ilmentyvänä todellisuutena. Uudessa ajassa todellisuus tulee lopulta yhdeksi, kun ns. tarkkaileva tietoisuutemme häviää myös luotuna näkökulmana.

UUDEN AJAN NÄKÖKULMA – uusi aika on elämän oma vastaus aikamme haasteiden ratkaisemiseksi, joka mahdollistuu, kun menemme eteenpäin omassa tietoisuuden kehityksessämme, arvoissamme ja maailmankuvissamme. Me emme itse erillisinä yksilöinä ja yhteisöinä ratkaise aikamme haasteita, vaan me ratkaisemme ne osana elämää ja sitä eteenpäin vievänä elinvoimana, kun olemme oivaltaneet olemme yhtä elämän kanssa.

Uuden ajan todellisuus ja elämä

Uusi aika luo toteutuessaan oman näkemyksensä itsestämme, elämästämme ja maailmasta – kaikesta.

Merkittävimmät uudet näkemykset ovat seuraavat:

ELÄMÄNFILOSOFIA – uusi aika on tietoisuuden evoluutioon perustuva ekoeettinen elämänfilosofia, uusi elämäntietous ja elämän paradigma – se on tie uuteen ihmisyyteen, joka on nyt mahdollinen ja käynnistymässä.

EVOLUTIIVINEN VAPAAUS – uusi aika on todellisuustietoisuuteen ja elämäyhteisyyteen perustuva näkemys itsestä vapautumisesta, todellisuuteen perustuvan ja elämäkeskeisen ihmisyyden oivaltamisesta ja uuden elämäntavan perusta ja perustelu – se on elämän ja tietoisuuden näkökulman ottamista elämämme perustaksi.

TODELLISUUDEN OIVALTAMINEN – todellisuuden oivaltaminen edellyttää pysähtymisen, hiljentymisen ja mietiskelyn harjoittamista itsemme ja uskomustemme läpinäkemiseksi ja niistä vapautumiseksi, jotta voimme elää siinä mitä on eli todellisuudessa.

ELÄMÄ SIINÄ MITÄ ON – uusi aika on todellisuuteen perustuvan näkemisen, olemisen, elämisen ja tekemisen omaksumista ekologisesti kestävän, sosiaalisesti vastuullisen, psykologisesti järkevän ja fyysisesti terveen elämäntavan luomiseksi.

VALISTUNUT YHTEISKUNTA – uusi aika luo valistuneen itsestä vapaan anarkismin ja yhteiskunnan, jossa vapaus, osallisuus, vastuu ja elämäkeskeisyys ovat kaiken keskiössä.

Uuden ajan tavoitteet

Uuden ajan tavoitteena on ratkaista niitä eri näkökulmia ja uskomuksia, jotka ovat johdattaneet meidät nyt pulaan. Uusi aika kuvaa niille vaihtoehdot.

Tavoitteena on

ELÄVÄ ELÄMÄ – poistaa tarve, halu ja jopa addiktioksi pahentunut

riippuvuutemme ”kuolleesta tavarasta” ja vaihtaa se ”elävään elämään” ja sen luomaan elinvoimaan ja elämäniloon.

TODELLISUUDEN NÄKEMINEN – nähdä erillisen itsemme, luomamme omakuvamme luoma varjo, joka estää todellisuuden näkemisen sellaisena kuin se on ilman uskomuksiemme, ajatustemme tai arvostuksiemme vaikutusta siihen.

ELÄMÄN NÄKÖKULMA – vaihtaa näkökulmamme ja todellisuutemme luodusta itsestä, erillisestä omakuvasta elämään ja sitä eteenpäin vievään evoluutioon ja elämän elinvoimaan.

ERiarvoisuuden poistaminen – murtaa rahan lumo ja sen kyky luoda eri arvoa välillemme, poistaa sen luoma taloudellinen ja sosiaalinen eriarvoisuus ja merkitys ihmisyytemme arvottamisen perusteena.

PYSYVYYDEN JA MUUTTUMATTOMUUDEN ILLUUSION MURTAMINEN – murtaa vallitseva muuttumattomuuden illuusiomme eli uskomus, että emme muutu yksilöinä, yhteisöinä tai yhteiskuntina, että nykyinen todellisuutemme on ainoa mahdollinen – hävittää nykyinen pysyvyyden lumomme ja nykyisen todellisuutemme ehdottomuus.

DIALOGI ELÄMÄN KANSSA – ymmärtää, että kun me muutumme, niin maailma muuttuu ja kun maailma muuttuu, niin me muutumme – sisäinen ja ulkoinen muutos on vuoropuhelua itsemme ja todellisuuden välillä.

VAIHTOEHTO NYKYISELLE – näyttää, että on mahdollisuus elää kestävästi ja vastuullisesti, että uusi aika on vaihtoehto nykyiselle elämäntavallemme, kulttuurille ja yhteiskunnalliselle järjestelmällemme.

HYVÄN JA MIELEKKÄÄN ELÄMÄN OMAKSUMINEN – vaihtaa ”henkisyyden ja totuuden etsijästä” todellisuuden, hyvän ja mielekkään elämän oivaltamiseen ja omaksumiseen tässä ja nyt.

Uuden ajan tunnuspiirteet ja kyvyt

Näiden tavoitteiden toteutuminen luovat meille

ELÄMÄ ON HYVÄ – perustyytyväisyyden elämään ja siihen mitä on, mahdollisuuden hyvän ja mielekkään elämän toteuttamiseen itselle ja muille.

VÄHEMMÄN ON ENEMMÄN – elämänasenteen, jossa aineellinen vaatimattomuus kulutuksessa luo tilaa elämän kokemiselle sellaisenaan kaikessa täytydessään.

MUUTOS ON MAHDOLLISUUS – kykyä sopeutua muuttuviin elinolosuhteisiin ja elämän tapahtumiin – vaikeudet ovat aina mahdollisuus muutokseen ja uuteen.

SYVÄEKOLOGIA – syväekologisen suhteen elämään, jossa kaikella elämällä on itseisarvo ja oikeus hyvään elämään.

Carter Phipps kuvaa kirjassaan *Evolutionaries* evolutiivisen maailmankuvan mukana tulevaa kolmea tunnuspiirrettä ja niiden luomaa uutta kykyä seuraavasti:

EVOLUTIIVINEN, SYVÄ AIKAKÄSITYS – kykyä nähdä evoluution kehitys ”ajan alusta ajan loppuun asti”. Näemme kuinka olemme muuttuneet vuosisatojen ja -tuhansien aikana ja tulemme edelleen muuttumaan, kun etenemme tulevaisuuteen. Elämän suuri kertomus avautuu eteemme ja näemme sen suuret linjat. Ajan laajentuessa kattamaan kaiken, kokemus siitä häviää.

HOLISTINEN, KOKONAISNÄKEMYS - kykyä nähdä iso kuva "yleisestä yksityiskohtaiseen". Miten vain kokonaisuudesta päin katsottuna näemme sen mitä yksityiskohdista ei voi nähdä, että kokonaisuus on enemmän kuin osiensa summa. Esimerkiksi kellon näyttämää aikaa emme voi nähdä purkamalla kellon osiin, vaan vain kokonainen ja toimiva "elävä" kello ja ymmärrys ajasta voi sen meille näyttää.

OPTIMISMI – kykyä luottaa elämään ja tulevaisuuteen, koska näemme evolutiivisen ajan ja ymmärrämme elämää kokonaisuutena. Optimismi ei ole katteetonta paremman elämän toivoa, vaan elämän elinvoimasta, moninaisuudesta ja evoluution selviytymiskyvystä nousevaa lujaa luottamusta, että "elämä tietää paremmin" kuin me itse.

Nämä kyvyt tulevat saatavillemme, kun laajennamme todellisuutemme ja maailman tulkintaamme nykyisestä modernista ulkoisen korostamisesta ja postmodernista itsensä toteuttamisen ja sisäisen korostamisesta evolutiiviseen elämämyönteiseen ja -keskeiseen maailmaankuvaan ja arvoihin.

Spiral Dynamics - uuden ajan evolutiivinen kartta

Ilmastonmuutosta ja ympäristöongelmiamme käsitellään usein vain taloudellisena ja teknologisena haasteena. Joskus nähdään jopa sen yhteiskunnalliset radikaalit vaikutukset, mutta se mitä hyvin harvoin näkee sanottavan on se, että ilmastonmuutos ja ympäristöongelmamme ovat ensi sijassa ja erityisesti syvälle ihmisyyteemme menevä haaste ja että meidän tavallisten ihmisten on nämä haasteet ratkaistava.

Me tavalliset ihmiset pyöritämme koko maailmaa, sen taloutta ja poliittista järjestelmää – me annamme sille oikeutuksen tuhota

luontoa ja elinmahdollisuuksiamme, ja me voimme ottaa tämän oikeutuksen myös pois järjestelmältä ja päättää, että nyt teemmekin ja elämme toisin.

Me elämme tällä hetkellä maailmassa, jossa vallitsevat

- myyttisestä todellisuuskäsityksestä nouseva traditionaalinen maailmankuva, joka ilmenee erilaisina ulkoiseen auktoriteettiin perustuvina uskomus- ja valtajärjestelminä – uskonnot, sotilasdiktatuurit, yksipuoluejärjestelmät jne.,
- mekanistismaterialistisesta todellisuuskäsityksestä nouseva moderni maailmankuva, joka ilmenee erilaisina tieteeseen, teknologiaan, talouteen, kulutukseen, demokratiaan ja objektiiviseen todellisuuteen perustuvina yhteiskunta- ja valtajärjestelminä – kapitalismi, sosialismi, kommunismi jne. ja
- humanistisesta todellisuuskäsityksestä nouseva postmoderni maailmankuva, joka ilmenee erilaisina ihmisoikeuksiin, suvaitsevaisuuteen, tasa-arvoon, monikulttuurisuuteen ja arvorelativismiin perustuvina kulttuureina ja elämäntapoina – humanismi, ihmis- ja eläinoikeusliikkeet, monikulttuurisuus jne.

ja, jotka kilpailevat keskenään vallasta ja kulttuurisesta hegemoniasta.

Nämä todellisuuskäsitykset ja maailmankuvat ovat toisensa pois sulkevia ja erillistäviä ”todellisuuskuplia”, jotka kaikki olettavat olevansa ainoa oikea käsitys ja tulkinta todellisuudesta ja siitä mihin elämämme tulisi perustaa. Tämä johtaa maailmankuvien ja niihin perustuvien uskomus-, yhteiskunta- ja valtajärjestelmien väliseen kilpailuun ja pahimmillaan väkivaltaan ja sotaan toisiaan vastaan.

Yhteistä näille maailmankuville on se, että niiden kaikkien perustana on oletus erillisyydestä – että olemme erillisiä yksilöitä ja erillisiä ja

myös riippumattomia toisistamme ja luonnosta. Tämä johtaa eriarvoisuuteen ja siihen perustuvaan vallankäyttöön ja väkivaltaan toisiamme kohtaan ja luonnon hyväksi käyttämiseen raaka-aineresurssina ja -varastoa sekä tuottamiemme jätteiden ja saasteiden kaatopaikkana.

Kaikki maailmankuvat ja niiden valtaapitävä taloudellinen, poliittinen tai sosiaalinen eliitti kohtelevat ihmistä ja luontoa vallankäytön kohteena, jota pitää hallita tämän eliitin toimesta.

Uusi ihmisyyys luo aivan uuden perustan ja näkemyksen elämällemme, joka ei enää perustu erillisyyden kokemukseemme ja siitä syntyvään eriarvoisuuteen ja vallankäyttöön ihmisten ja yhteiskuntien välillä eikä näe luontoa enää vain ihmistä hyödyntävänä resurssina ja kaatopaikkana.

Uuden ihmisyyden perustana on yhteisyys, joka syntyy uudesta yhteydestämme itseemme, tosiimme ja luontoon. Näemme itsemme osana elämää ja sen elinvoimaa, ymmärrämme olevamme samaa ihmisyyttä toistemme kanssa ja samaa elämää luonnon ja sen osallisten kanssa ja, jossa erilaisuutemme niin ihmisinä, kulttuureina ja yhteiskuntina on luonnollinen osa elämän monimuotoisuutta ja elinvoimaisuutta, ja joka varmistaa lajimme säilymisen ja kehittymisen kohti nyt nähtävissä olevaa uutta ihmisyyttä kohti.

Uusi ihmisyyys tulee ilmenemään myös eri maailmankuvina ja arvoina, mutta ne eivät enää ole toisiaan pois sulkevia tai erillistäviä suljettuja todellisuuskuplia, vaan toisiaan täydentäviä ja laajentavia avoimia tietoisuuksia, jotka poistavat tarpeemme kilpailla toistemme kanssa ja tuo tilalle aidon yhteisyyden ja yhteistyön kaikkien eduksi.

Uutta ihmisyyttä ilmentävä ensimmäinen maailmankuva on

evolutiivinen maailmankuva. Siinä alamme ymmärtää itseämme, elämäämme ja maailmaa evolutiivisena prosessina ja tulemme yhä enemmän tietoiseksi sisäisestä henkisestä ja ulkoisesta fyysisestä todellisuudestamme, jotka muodostavat sen mitä kutsumme todellisuudeksemme ja elämäksemme.

Näiden eri todellisuuksien välinen ero alkaa pienentyä ja alamme nähdä itsemme ja todellisuutemme ns. tarkkailevasta tietoisuudesta käsin. Tällöin myös omaa erillisyyden kokemustamme luovat uskomukset ja ajatukset tulevat nähtäväksemme ja voimme nähdä ne vain uskomuksina ja ajatuksina, ei osana todellista itseyttämme. Evolutiivinen maailmankuva aloittaa erillisyyden kokemuksemme häivyttämisen ymmärtäessämme sen vain luotuna todellisuutena.

Seuraava uuden ihmisyyden maailmankuva on holistinen maailmankuva. Siinä tietoisuutemme ja ymmärryksemme laajenevat kattamaan koko ihmiskunnan ja maapallon ja alamme nähdä yhteisen ihmisyytemme ja osallisuutemme koko elämän kirjossa yhä selvemmin. Erillisyys aiempien maailmankuvien luomissa yhteiskunnallisissa, taloudellisissa ja valtajärjestelmissä tulee yhä selvemmin näkyvillemme ja ymmärrämme miksi ne eivät pysty ratkaisemaan globaaleja haasteitamme ja ongelmiamme. Ne ovat rakenteellisesti erillisyydestämme rakennettuja, eivätkä siksi pysty ratkaisemaan ongelmiamme, jotka ovat globaaleja, kaikkia koskevia ja yhteisyyttä edellyttäviä. Oman erillisyytemme merkitys ja vaikutus elämäämme vähenee edelleen, koska huomiomme ei enää kiinnity itseemme vaan elämään sen kokonaisuudessaan.

Tämän jälkeen erillisyyden kokemuksemme ja tarkkailevan tietoisuuden tilamme häviää ja tulemme yhdeksi sen kanssa mitä on. Tällöin tietoisuuttamme ei enää rajoita luotu erillisyys eikä siitä

syntyneet uskomuksemme, vaan näemme itsemme, toisemme, maailman – koko todellisuuden ja elämän – sellaisenaan yhtenä ja kokonaisuena.

Tällöin uusi luonnollinen ihmisyytemme on tullut todeksi ja elämämme uudeksi perustaksi.

Spiral Dynamics - biopsykososiaalinen kehitys

Spiral Dynamics on alun perin Clare W. Gravesin luoma näkemys meidän ja yhteiskuntien kehittymisestä eri arvojen ja maailmankuvien kautta metsästäjäkeräilijästä nykyiseen moderniin ja postmoderniin maailmaan ja siitä eteenpäin elämäkeskeisiin maailmankuviin, joista uusi aika osaltaan muodostuu. Nämä eri vaiheet voidaan tunnistaa myös omassa psykologisessa kehityksessämme vauvasta aikuisuuteen, jolloin monesti tämä kehitys pysähtyy ja vallitseva maailmankuva jää pysyväksi.

Yhdessä Maslowin tarvehierarkian kanssa Spiral Dynamics antaa todella hyvän ja ymmärrettävän kuvauksen siitä, kuinka meidän

- 1) tarpeemme ja suhteemme elämään kehittyvät,
- 2) kuinka näiden tarpeiden tyydyttämismme ilmenee eri arvoissa ja maailmankuvissamme ja
- 3) luo niiden tyydyttämistä tukevan ja korostavan yhteiskunnallisen ja taloudellisen järjestelmän.

Nämä kolme eri tietoisuuden ilmentymisen tasoa eivät ole täysin yhteensopivia ja toistensa kattavia, mutta pääpiirteittäin riittävässä määrin.

Don Edward Beck yhdessä Christopher C. Cowanin kanssa ovat avanneet ja tutkineet lisää Gravesin luomaa näkemystä ja

kirjoittaneet siitä loistavan kirjan *Spiral Dynamics*, jota pidän ehkä tärkeimpänä uutta aikaa ja sen arvoja, maailmankuvaa ja evolutiivista kehittymistä avaavana kirjana. Kirjan avulla saamme ”evolutiiviset silmät” itsellemme, jonka jälkeen todellisuus ja elämä ympärillämme näyttäytyvät aivan eri syvyydellä ja laajuudella.

*Spiral Dynamics*in kuvaama maailmankuvien spiraali ja sen eri ominaisuuksien ymmärtäminen on oleellista sen vuoksi, että se avaa meille näkymän ihmiskuntamme ja oman kehityksemme tulevaisuuteen. Sen avulla voimme nähdä, että uusi todellisuus, elämä ja maailma ovat mahdollisia ja ymmärtää jo nyt niiden tulevia ominaisuuksia ja merkityksiä pyrkiessämme ratkaisemaan aikamme haasteita. Se tuhoaa myös muuttumattomuuden ja pysyvyyden illuusiomme ja avaa tietä eteenpäin.

Seuraavassa kuvaan lyhyesti uuden ajan näkökulmasta tämän kehitysnäkemyksen oleellisia asioita. Maailmankuvia ja niiden eroja olen kuvannut laajemmin uutta aikaa avaavissa teksteissäni.

Samat periaatteet joka tasolla

Elämällä ja evoluutiolla on samat periaatteet eri tietoisuuden ilmenemisen tasoilla ja vaikka näissä eri tasojen ilmentymisissä on toki eroja ja vaihtelua, niin voimme niitä yhdistää ja luoda yhtenäistä näkemystä omata ja yhteiskuntiemme kehityksistä.

Maslow, Graves ja Beck kuvaavat näkemyksissään ja tutkimuksissaan yksilöiden, kulttuurien ja yhteiskuntien kehitystä ja luovat yhdessä melko kattavan kuvauksen siitä, että

- me menemme eteenpäin,
- miksi me menemme eteenpäin ja
- mikä meitä vie eteenpäin.

Se auttaa meitä hahmottamaan myös tulevaa, vaikka nyt onkin kysymys 2. evoluutiovaiheen käynnistymisestä, jota siis kutsun uudeksi ajaksi.

Eri tietoisuuden tilat ja niiden luomat kokemukset, tarpeet ja niiden tyydyttäminen sekä arvot ja maailmankuvamme, kertovat, että me emme ole muuttumattomia, vaan kehitymme ja menemme eteenpäin ”muotona”. Todellinen ihmisyytemme ydin on kuitenkin muuttumaton tietoisuus ja sitä ilmentävä elämä, jonka uudessa ajassa alamme oivaltaa ja kokea todeksi.

Maailmankuvat ja kehitysspiraalin ominaisuudet

1. evoluutiovaiheen maailmankuvat ja arvot

Arkaainen, heimokulttuuri, soturi, traditionaalinen, moderni ja postmoderni ovat 1. evoluutiovaiheen maailmankuvia. Nämä maailmankuvat ovat erillistäviä ja suljettuja ”todellisuuskuplia”, eivätkä mahdollista muiden kuin oman vallitsevan maailmankuvan näkemisen ja sen pitämistä todellisena. Me olemme oikeassa, muut väärässä – on se, miten tämän ilmaisemme. Tällä hetkellä olemme siirtymässä modernista postmoderniin maailmankuvaan.

Suuri murros 2. evoluutiovaiheeseen

Kun saavutamme yksilöinä postmodernin maailmankuvan loppuvaiheen, niin siirrymme uuden ajan aloittavaan evolutiiviseen maailmankuvaan (ja olemisen tarpeidemme tyydyttämiseen), jossa huomio siirtyy pikkuhiljaa itsestämme ja luodusta omakuvastamme elämään ja sitä eteenpäin vievää elinvoimaan. Alamme nähdä itsemme osana elämää, erillisyyden kokemuksemme alkaa heikentyä ja uusi itsestä vapaa todellisuus ja elämä avautuvat mahdollisiksi.

Myös kollektiivinen tietoisuutemme tulee tämän saman murroksen 2. evoluutiovaiheeseen tekemään, mutta vielä siihen ei ole tarvittavaa valmiutta missään. Tämä murros käynnistää sitten myös yhteiskunnallisen muutoksen elämämme eri osa-alueilla ja muuttaa maailmamme elämäkeskeiseksi ja ekologisesti kestäväksi.

Uuden ajan suuri lupaus on, että voisimme tämän suuren murroksen tavoittaa ja tehdä ennen kuin aiheuttamamme ilmastomuutos ja luonnontuho tekevät siitä mahdotonta. Vaarana on taantuminen kehityksemme aiemmille tasoille ja ajautuminen kaaokseen.

Maailmankuvat ja arvomaailmat

Tietoisuus on maailmankaikkeuden rakennusainetta ja sen luoman muodon maailman kehitys on uusi kertomus elämästä ja evoluutiosta, joka muuttaa kaiken. Ihmisen todellisuuden selitystavat, evoluutiovaiheet ja maailmankuvat ovat uusi tapa todellisuuden, maailman, yhteiskuntien ja ihmisten näkemiseen.

1. evoluutiovaiheen maailmankuvat

- Ominaista – Minä/me olemme oikeassa, muut väärässä
- Todellisuus – Ulkoinen todellisuus, objektiivinen
- Perusmotiivi – Pelko ja sen voittaminen, selviytyminen ulkoisessa maailmassa
- Näkökulma – MINÄ-yksilöllinen, ME-yhteisöllinen

Tietoisuuden eri tasoja voidaan kuvata maailmankuvien kautta. Tässä käyn läpi 1. evoluutiovaiheen eri kehitysvaiheet. Jokainen meistä käy nämä vaiheet läpi elämänsä aikana, kukin omassa tahdissaan (ei kuitenkaan välttämättä kaikkia). Kulttuureissa eri puolella maailmaa tietoisuuden tasot ovat usein eri vaiheissa. Koska katsomme maailmaa aina omasta maailmankuvastamme, emme ymmärrä muiden

todellisuuksia – uskomme, että ”me olemme oikeassa ja muut väärässä”.

Ensimmäistä kuutta maailmankuvien vaihetta kutsutaan 1. evoluutiovaiheeksi (*1st Tier, Spiral Dynamics* – kehitysnäkemyksen mukaisesti). Nämä ovat niin sanottuja minä- ja me-keskeisiä kehitysvaiheita ja maailmankuvia, joiden kaikkien perustana on elämä henkilökohtaisen minän kautta sekä menettämisen pelko, joka puolestaan pohjautuu kuolemanpelkoomme.

Arkaainen vaihe – SELVIYTYJÄT

- Maailmankuva – 1/1 Arkaainen
- Päämäärä – selviytyminen luonnossa
- Tavoite – elämä vaistojen varassa
- Perusta – fyysinen voima
- SD väri beige
- Alkoi 100 000 vuotta sitten
- Näkökulma on MINÄ yksilöllinen

Arkaainen maailmankuva on ihmisyyden ensimmäinen taso, ja se kehittyi noin 100 000 vuotta sitten. Päämääränä on selviytyminen luonnossa, kamppailussa muun elämän kanssa ja hengissä pysymisen taitojen kehittäminen. Vaistot ohjaavat toimintaa. Tässä maailmankuvassa eläviä ihmisiä ja kulttuureita on edelleen olemassa Indonesiassa ja Afrikassa.

Heimokulttuuri – HEIMOVELJET JA -SISARET

- Maailmankuva – 1/2 Heimokulttuuri
- Päämäärä – heimon hyvinvointi
- Tavoite – maagisuuden tavoittaminen
- Perusta – heimo/sukuyhteisö

- SD väri violetti
- Alkoi 50 000 vuotta sitten
- Näkökulma ME yhteisöllinen

Arkaaisen vaiheen ongelmiin evoluutio loi ratkaisuksi uuden maailmankuvan, jonka osa ihmisistä omaksui, ja jonka myötä kehitys pääsi jatkumaan. Heimokulttuuri syntyi noin 50 000 v. sitten. Tässä vaiheessa kehittyvät muun muassa usko luonnon jumaliin, henkiin ja yliluonnolliseen, maagiseen.

Heimokeskeisiä kulttuureja löytyy maailmasta edelleen, noin 5 % maailman väestöstä kuuluu niihin (2007). Heimokulttuurissa yksilöllisyys oli vielä piilossa, mutta pian syntyi vahvoja yksilöitä edistämään kehitystä.

Soturikulttuuri – TAISTELIJAT

”Uhmaikäinen kiukutteleva kukkulan kuningas – kun kasvoja ei saa menettää”

- Maailmankuva – 1/3 Soturikulttuuri
- Päämäärä – taistelun voittaminen
- Tavoite – kasvojen säilyttäminen
- Perusta – oma minä
- SD väri punainen
- Alkoi 10 000 vuotta sitten
- Näkökulma MINÄ yksilöllinen

Heimokulttuuria seuraa uusi maailmankuva, soturikulttuuri, joka alkoi noin 10 000 vuotta sitten. Tässä vaiheessa erillisyyden harha, omat tarpeet sekä egon korostaminen saavat alkunsa. Raakuus, väkivalta, kapina, sankaruus ja perinteiden ja rajojen rikkominen ovat soturikulttuuria kuvaavia teemoja.

Maailmassa on soturikulttuurissa eläviä aikuisia reilusti, jopa 20 % väestöstä. Suuri epäkohta tässä maailmankuvassa on puuttuva moraalintaju, joka saattaa tulla ilmi silloin, kun soturi saa käyttöönsä seuraavien kehitysvaiheiden kehittämää teknologiaa. Tätä vaihetta voidaan pitää varsinaisesti egon syntymisen vaiheena.

Traditionaalinen – USKON JA TOTUUDEN PUOLUSTAJAT

”Elämää ulkoisen auktoriteetin vallan alla”

- Maailmankuva – 1/4 Traditionaalinen
- Päämäärä – pelastus / totuus
- Tavoite – moraali
- Perusta – usko/mystiikka
- SD väri sininen
- Alkoi 5 000 vuotta sitten
- Näkökulma ME yhteisöllinen

Soturivaihetta seuraa traditionaalinen maailmankuva, joka alkoi noin 5000 vuotta sitten. Traditionaalinen maailmankuva on hallitseva tällä hetkellä – noin 55 % maailman väestöstä elää siinä.

Traditionaaliselle ihmiselle on ominaista ulkoisilta auktoriteeteilta tulevien uskomusten omaksuminen. Tässä vaiheessa saavat alkunsa eri uskonnot, säännöt, moraali, lait, kirjanoppi, hyvä ja paha sekä oikea ja väärä. Päämääränä on pelastus ja annetun totuuden vahvistaminen ja sen mukaisesti eläminen. Koti, uskonto, isänmaa – kuvastaa tätä maailmankuvaa.

Moderni – MENESTYKSEN SAALISTAJAT

”Kaikki minulle nyt heti paikalla - elämä on eletävä nyt ja täysillä”

- Maailmankuva – 1/5 Moderni

- Päämäärä – hyvä elämä
- Tavoite – menestys
- Perusta – tiede
- SD väri oranssi
- Alkoi 1000 vuotta sitten
- Näkökulma MINÄ yksilöllinen

Traditionaalisen maailmankuvan arvomaailmaa vastaan nousi kapinoimaan moderni maailmankuva noin 300 vuotta sitten. Tässä maailmankuvassa on olennaista yksilöllisyyden korostaminen, individualismi, mutta toisin kuin soturikulttuurissa, se ei tapahdu tietoisesti muiden kustannuksella. Nyt olemme kuitenkin huomanneet, että se tapahtuu luonnon kustannuksella.

Modernissa maailmankuvassa elää tällä hetkellä n. 15 % maailman väestöstä, mutta paljon tätä suurempi määrä ihmisiä elää modernissa maailmassa.

Tyypillistä ovat rajojen rikkomisen, perinteisten rajoittavien arvojen rikkomisen. Hyvä elämä on modernille mitattavissa ulkoapäin tulevalla materiaalilla. Ulkoista maailmaa korostetaan ja sisäinen maailma saatetaan kieltää. Moderni kehittää rationaalista ajattelua.

Jatkuva aineellinen kehittyminen on väistämätöntä, mutta se on nyt mennyt yli maapallomme kestäkyvyn. Hetkellisen ratkaisun tähän ongelmaan luo postmodernismi.

Postmoderni – YHTEISEN AATTEEN KANNATTAJAT

”Itsekkäät hyväntekijät elämysmatkalla – oman aatteen ja paremmuuden puolustajat”

- Maailmankuva – 1/6 Postmoderni

- Päämäärä – humanisuus ja moniarvoisuus
- Tavoite – aate/yhteisöllisyys
- Perusta – humanit arvot ja ihmisoikeudet
- SD väri vihreä
- Alkoi 150 vuotta sitten
- Näkökulma ME yhteisöllinen

Postmoderni maailmankuva alkoi kehittyä noin 150 vuotta sitten. Tällä hetkellä n. 5 % maailman ihmisistä on postmoderneja. Postmoderneihin arvoihin kuuluvat yhteisöllisyys ja moniarvoisuus, kun taas modernissa maailmankuvassa painotus on yksilöllä ja vallitsevalla kulttuurilla.

Vasta postmodernissa maailmankuvassa meillä on mahdollisuus alkaa ymmärtää myös erillisyyttämme, luotua omakuvaamme ja sen merkitystä ja vaikutusta elämämme. Postmoderni tavoittelee rauhan saavuttamista ja työskentelee yhteisen hyvän vuoksi. Usein tämä ilmenee ns. yhden asianliikkeinä kuten ympäristöliike, naisasialiike, eläinten oikeuksien puolustaminen, rauhanliike. Postmoderniin maailmankuvaan voi kasvaa, kun on läpikäynyt modernin vaiheen loppuun asti.

Kaikissa maailmankuvissa ennen evolutiivista ja holistista maailmankuvaa, joista käytän nimitystä elämälle myönteiset maailmankuvat, tunnuslauseena on ”Ajattele kuin me, koska me olemme oikeassa”. Päästäksemme uuteen aikaan, meidän on käytävä myös postmoderni maailmankuvamme tietoisuuden tasona loppuun asti.

Uuden ajan maailmankuvat

2. evoluutiovaihetta voidaan kutsua elämäkeskeiseksi

todellisuuskäsitykseksi elämästä.

- Ominaista – minä/me olemme samanlaisia ja erilaisia
- Todellisuus – subjektiivinen todellisuus
- Perusmotiivi – elämä ja sen kunnioittaminen, sisäisen ja ulkoisen kokemusmaailman eheytyminen
- Näkökulma – elämän ja evoluution näkökulma

Tietoisuuden kehitys jatkuu edelleen, mutta uusien 2. evoluutiovaiheen esiin tulevien kulttuurien ja maailmankuvien ominaisuuksista emme voi vielä varmasti tietää. Ne ovat vasta syntymässä ja muotoutumassa. Niiden avulla voimme ensimmäistä kertaa löytää todellisia ratkaisuja meille itsellemme ja ihmiskunnan maapallolle aiheutetuille ongelmille.

Uusi evolutiivinen vaihe osaa tarjota työkaluja muille maailmankuville ja puhua yhteisellä kielellä. Tämä ymmärrys perustuu tietoisuuteen, jota me olemme, ja jonka ”evolutiivinen ihminen” ensimmäistä kertaa nyt tietää, ja jota hän kokee olevansa.

Uudessa ajassa kokemuksemme todellisuudesta ja sen tulkinta ovat tietoisuuden tilojen ja tasojen eli maailmankuvien eri variaatiot. Ne vaihtelevat ja siten luovat luonnollista vaihtelua siinä, miten koemme ja näemme todellisuuden ja elämän. Olennaista on se, että kehityksemme suunta on yhä laajempaan ja tietoisempaan kokemukseen siitä mitä on.

Seuraava kuvaus ei tietenkään ole millään lailla ”varma tai tarkka”, koska nämä tietoisuuden tasot ovat vasta muodostumassa ja hakevat ilmentymistään meidän kauttamme. Mutta ne antavat raamit sille, miten uusi aika tietoisuuden näkökulmasta muodostuu.

Todellisuuden selvittäjät – **TODELLISUUS ON YKSI**

- Maailmankuva – 2/1 Evolutiivinen
- Päämäärä – todellisuuden eheys ja näkeminen suoraan
- Tavoite – tietoinen läsnäolo
- Perusta – aito minuus elämänä
- SD väri keltainen
- Alkoi 50 vuotta sitten
- Näkökulma MINÄ yksilöllinen, mutta ei egoistinen

2. evoluutiovaiheen ensimmäinen vaihe on *“integrative”* eli integraalinen, yhdistävä ja eheyttävä, kokonaisvaltainen maailmankuva, jota kutsun evolutiiviseksi maailmankuvaksi. Se alkoi kehittyä n. 50 vuotta sitten. Näitä ihmisiä on maailmassa alle 1 %, vaikkakin määrä on jatkuvasti kasvussa.

Tämä maailmankuva ymmärtää ja tiedostaa ensimmäistä kertaa kaikkien aikaisempien maailmankuvien tarkoituksen ja sen, että jokainen maailmankuva on ollut välttämätön kehitymisemme kannalta.

Evolutiivisen maailmankuvan mukainen elämä tarkoittaa elämää henkilökohtaisen, itsekkään minämme vähenevässä vaikutuksessa. Minän, joka on pääasiallinen syy psykologisille ja mieleemme ongelmille, sairauksille, kivuille ja kärsimyksille. Minää kutsumme näissä yhteyksissä myös egoksi.

Evolutiivinen maailmankuva:

- alamme tulkita maailmaa elämästä ja sen evolutiivisesta prosessista käsin – ei enää minän ja oman edun näkökulmasta,
- ymmärrämme arvojen evolutiivisen merkityksen maailmankuvien muodostumisessa,
- huomioimme elämässämme sekä sisäisen että ulkoisen maailman

ja haemme niiden välille tasapainoa,

- löydämme luonnollisen selityksen ristiriitoja aiheuttaville totuuksille ja epävarmuuksille,
- koemme henkilökohtaista vapautta ilman itsekorostusta,
- koemme elämän moninaisuuden ja täyteen elämän eri ilmentymisen muodoissa ja
- harmonisoimme tieteen ja henkisen maailman näkemisessämme ja tulkinnassamme.

Maailmanyhteisön jäsenet - ME OLEMME YHTÄ

- Maailmankuva – 2/2 Holistinen
- Päämäärä – maailman yhteisö
- Tavoite – globaalitietoisuus ja -yhteys
- Perusta – aito yhteisöllisyys maailmanyhteisönä
- SD väri turkoosi
- Alkoi 30 vuotta sitten
- Näkökulma ME yhteisöllinen

Holistinen maailmankuva:

- maapallo ja ihmiskunta ovat huomiomme kohteita – koemme itsemme olevan osa niitä,
- keskitymme kaikkien etuun ja kaiken elävän hyvään niiden ilmentäessä elämän kokonaisuutta,
- koemme olevamme osa laajempaa, tietoista ja henkistä kokonaisuutta, joka palvelee myös meitä itseämme ja
- vapaaehtoinen vaatimattomuus – vähemmän on enemmän – on elämäntapamme.

Olennaista on se, että kukin meistä ilmentää uutta aikaa oman persoonallisuutensa, elinympäristönsä vaikutuksen, tietojensa ja

taitojensa, kokemuksensa, kehomieli -kokonaisuuden, elinolosuhteiden tarpeiden vaatimusten yms. kautta mitä moninaisemmin tavoin ja keinoin. Vain elämä on rajana. Uuden ajan ihmiset ovat aivan yhtä erilaisia kuin ihmiset nytkin. Tämän erilaisuuden ilmentymisen perusta vain on eri, se on elämä.

Emme siis voi tietää mitä kaikkea uusi aika tuo tullessaan, koska se riippuu meistä itsestämme ja tulevista elinolosuhteista ja niiden luomista tarpeista. Ehkä nyt kuitenkin korostuu tarve pelastaa luonto ja ihmiskunta meiltä itseltämme.

Tämä tarkoittaa sitä, että uusi aika voi olla hyvinkin erilainen kuin miten me nyt sitä hahmotamme ja olen näissä julkaisuissani kuvannut. Elinolosuhteiden vaatimuksilla ja tarpeilla on varmasti erityisen suuri vaikutus siihen minkälaiseksi uusi aika muodostuu: syntykö se keskellä sekasortoa, luonnon ekosysteemien romahdusta ja resurssisotia vai tilanteessa, jossa teknologia ja keinoäly on ottanut suuren osan toiminnoistamme haltuun ja elämme yltäkylläisessä maailmassa suuren harmonian vallitessa vai jotakin näiden väliltä?

Edellä kuvattu pohjautuu Spiral Dynamics -teoriaan, joka on meemipohjainen biospsykososiaalinen näkemys ihmisten, yhteisöjen ja yhteiskuntien evoluutiosta muuttuvissa elinolosuhteissa (Don Beck, Chris Cowan).

UUDEN AJAN TODELLISUUS JA TIETOISUUS

Uuden ajan näkemys olevaisuuden olemuksesta: tietoisuus on kaiken olevan, näkyvän ja elävän tapahtumisen kenttä, mitään ei ole sen ulkopuolella, vaan kaikki tapahtuu tässä tietoisuuden kentässä.

Me olemme tämä tietoisuus ja tämä tietoisuus on meissä ja ilman tätä tietoisuutta me ja kaikki muu häviää.

Todellisuuden näkökulma – se miten asiat ovat

Monesti kuvittelemme ja jopa uskomme, että todellisuus, se miten näemme maailman ja miten sitä tulkitsemme, on meille kaikille sama todellisuus. Perinteinen tiedehän sanoo, että me tarkastelemme objektiivista todellisuutta ja teemme siitä havaintoja ulkopuolisena. Kvanttifysiikka tämän jo kumoaa, mutta en mene nyt siihen.

Mikä määrittää näkemämme ja tulkitsemamme todellisuuden? Se on näkökulma. Joko tiedostettu tai tiedostamaton näkökulma.

Kun teemme havaintoja todellisuudesta ja tulkitsemme sitä, niin teemme sen aina omasta subjektiivisesta kokemuksestamme käsin, johon vaikuttavat niin koko eletty elämämme, sen kokemukset ja tapahtumat, vallitsevat arvomme ja maailmankuvamme kuin todellisuus- ja ihmiskäsityksemmekin. Todellisuus, josta teemme tulkinnan, arvion ja muodostamme mielipiteen, on aina tämän kaiken vaikutuksesta syntynyt näkemys siitä mikä on totta ja todellista juuri meille. Jokaisella meistä on oma näkökulmamme ja oma todellisuutemme, jonka pohjalta sitten teemme elämänvalintojamme ja päätöksiä siitä miten elämme.

Ongelmia tulee jos tämä näkökulmamme ja sen mukaan tehty tulkintamme todellisuudesta on vahvasti ristiriidassa sen kanssa mitä tämä todellisuus on ilman tätä tekemäämme tulkintaa ja arvottamista. Pitää muistaa, että todellisuus ilman tulkintaa ja näkökulman ottamista, on yksi ja sama todellisuus.

Ristiriita ratkeaa, kun ymmärrämme, että näin on ja pyrimme näkemään todellisen todellisuuden ja toimimaan sen mukaisesti. Tämä edellyttää sitä, että ”osaamme” olla läsnä sille mitä on, oivallamme tietoisuuden mikä on tietoinen kaikesta siitä mitä koemme ja

näemme, mutta ei osallinen siihen mitä koemme ja näemme. Näemme todellisuuden sellaisenaan ja elämme siitä käsin.

Mikä muuttuu, kun alamme noudattaa todellisuuspohjaista elämää? Silloin emme perusta näkemyksiämme, päätöksiämme ja toimintaamme vanhaan tottumukseen, perinteeseen tai mututietoon, tunnepohjaisesti esimerkiksi säälin, myötätunnon, vihan, katkeruuden tai koston tunteisiin, ulkoisten auktoriteettien vaikutukseen tai painostukseen olivat nämä sitten yhteiskunnan, politiikan tai kirkon vaikuttajia, eri painostus- ja lobbausjärjestöjen suostutteluun tai painostukseen, omaan etuun oli tämä sitten rahallista tai muuta henkilökohtaista hyötyä tai siihen mitä oma maailmankuvamme ja arvomme ohjaavat meitä tekemään, vaan siihen miten asiat todella ovat ilman näitä uskomuksia ja vaikuttimia.

Pyrimme näkemään vallitsevan käsillä olevan tilanteen sellaisena kuin se tosiasioiden valossa näyttää olevan ja toimimme sen mukaisesti. Jos kohtaamme esimerkiksi ihmisen, joka on koditon ja nälkäinen, ei häntä auta pohdiskelumme siitä onko hänen vallitseva olotilansa hänen omaa syytään, jonka hän on oman toimintansa kautta aiheuttanut, onko se vallitsevan poliittisen järjestelmän, yhteiskunnan tai tietyn ideologian aiheuttamaa, onko se ajan hengen ja kulttuurin mukaisesti väistämätöntä joillekuille, onko se meidän vai yhteiskunnan tehtävä auttaa häntä, tunnemmeko häntä kohtaan sääliä tai myötätuntoa tai se, että pelkäämme että meitä vain käytetään hyväksemme, jos autamme häntä.

Usein tämän pohdiskelun jälkeen, joka useimmiten tapahtuu aivan automaattisesti alitajunnassamme meidän itsemme sitä sen tarkemmin edes huomaamatta, teemme päätöksen olla tekemättä mitään ja koditon ja nälkäinen on edelleen koditon ja nälkäinen. Häntä

auttaa kuitenkin sillä hetkellä vain se, että hänelle tarjotaan katto pään päälle ja ruokaa pöytään.

Kohtaamme siis kodittoman ja nälkäisen sellaisena kuin hän on, kodittomana ja nälkäisenä. Emme kohtaa häntä omien tunteidemme ja uskomuksiemme kautta, vaan sellaisena kuin hän on.

Tämä ei tietenkään tarkoita sitä, että voimme heti tarjota hänelle asunnon ja ruokaa, mutta perustaessamme toimintamme todellisuuteen, aloitamme ongelman ratkaisun oikeasta suunnasta ja tosiasioihin perustuen. Näin meidän tulisi toimia kaikessa elämässämme, jolloin ratkaisisimme todellisia ongelmia, emmekä vain ongelmia, jotka näemme oman näkökulmamme takia, mutta joita todellisessa todellisuudessa ei edes ole.

Emme halua yksinkertaisia ratkaisuja

Todelliset ratkaisut todellisiin ongelmiin ovat yksinkertaisia, mutta mielen luomiin uskomuksiin perustuvien ongelmien ratkaisu on monimutkaista ja vaikeaa. Todellisuus on yksinkertainen, mieli on monimutkainen.

Todellinen todellisuus tapahtuu aina tässä ja nyt, mielen todellisuus aina jossain muualla eli menneessä tai tulevassa. Sellaisen ongelman ratkaiseminen, joka ei ole tässä ja nyt todellisuutta, on vaikeaa, koska sitä ongelmaa ei ole muualla kuin mielessämme eli ajatuksissamme ja uskomuksissamme. Yritämme ratkoa mielen luomaa ongelmaa mieleemme avulla ja mielessämme – yritämme ratkoa ongelmaa sillä ja siellä mikä on sen aiheuttanut. Toki joskus osuu kohdilleen ja ratkaisu löytyy, mutta yleensä ei.

Kun elämme ja toimimme todellisuudesta käsin, niin kohtaamme eteemme tulevat ongelmat sellaisina kuin ne ovat. Ongelmat ovat

silloin van ratkaisuaan odottavia, eikä niitä tarvitse muuten arvioida tai arvottaa, verrata uskomuksiimme tai pohtia mitä etua ja hyötyä tai haittaa tästä ratkaisusta on itsellemme tai jollekin muulle, jonka etua haluamme edistää. Ratkaisemme ongelman parhaan kykymme mukaan todellisuuteen pohjautuen ja siten, että ratkaisu vastaa todellisuutta, ei uskomuksiamme.

Jos kulutuksemme on ongelma, niin pienennämme kulutustamme, jos terveydentilamme ei ole hyvä, niin kohennamme sitä, jos syömme huonosti, alamme syödä terveellisemmin, jos rahat eivät riitä, niin pienennämme rahan käyttöämme tai hankimme sitä jostakin lisää jne.

Ja sama kollektiivisesti. Jos aineellinen kulutuksemme aiheuttaa ilmastonmuutosta ja edistää luonnon tuhoa, niin pienennämme aineellista kulutustamme, jos luonnontila ei ole hyvä, niin autamme sitä kohentumaan, jos energiankäyttömme ei ole kestävä, niin teemme siitä kestävä, jos rahat eivät riitä talouden ylläpitämiseen, niin pienennämme rahan käyttöä tai hankimme sitä lisää jne.

Nämä kuulostavat itsestään selviltä ja helpoilta, jopa naiiveilta, että eivät asiat ja ongelmat ole näin yksinkertaisia ja helppoja todellisuudessa. Eivät ole luodussa uskomustemme luomassa todellisuudessa, mutta todellisessa todellisuudessa ovat. Ero on siinä mistä näkökulmasta niitä katsomme ja ratkomme. Kun ratkomme niitä todellisuudesta käsin, niin näemme ongelman sellaisenaan ja pystymme näkemään mikä tämän ongelman todellisuudessa aiheuttaa ja siksi pystymme siihen myös ratkaisun löytämään.

Ratkaisu sinänsä voi olla vaikea toteuttaa ja vaatii monimutkaisiakin keinoja, mutta todellisuudesta käsin ratkomme ainakin todellista ongelmaa, emmekä ajaudu eri uskomusten väliseen ristivetoon ja väittelyyn, jotka yleensä vain pahentavat alkuperäistä ongelmaa ja sen

ratkaisua ja luovat vain uusia ongelmia ratkaistaviksi.

Tarvitsemme nyt laajempaa tietoisuutta

Ilmastonmuutos ja 6. sukupuuttoaalto etenevät kiihtyvällä tahdilla, luonnon ekosysteemit hajoavat, elämämme perusta murtuu, mutta samaan aikaan teemme kaiken mahdollisen, että saamme talouden ja kulutuksen kasvuun, jotka juuri uhkaavat elämää ja tulevaisuuttamme.

Ristiriita on sovittamaton ja siihen on vain yksi ratkaisu. Meidän tulee nopeasti pudottaa kulutustamme ja ilmastopäästöjäme ja samaan aikaan keskittyä uuden alemman elintason ja taloudellisen toimeliaisuuden elämäntapaan ja yhteiskuntaan, koska aika ei muuhun enää riitä.

Muuta ratkaisua ei ole, jos haluamme turvata nykyisen kokoiselle ihmiskunnalle elämisen mahdollisuudet maapallolla ja välttää kaaoksen, kurjuuden ja massakuolemat. Aika on käymässä vähiin ja jos emme pian toimi, niin se loppuu kokonaan.

Eikä kulutuksen ja ilmastopäästöjen nopea alasajo edes riitä turvaamaan elämäämme - meidän tulee lisäksi palauttaa luonnolta lainaamiamme maa-alueita takaisin ja vetäydyttävä niiltä pois kokonaan - sen jälkeen kun olemme korjanneet jälkemme. Me tulemme sopeutumaan luonnon ekologisiin rajoihin joka tapauksessa - ero on siinä miten sen teemme - vapaaehtoisesti vai katastrofien kautta - ja mitkä ovat aiheutuvat vahingot.

Tarvitsemme elämäkeskeisyyttä

Emme oivalla vielä, että muutoksen aikaansaamiseksi tulisi tukea meidän yksilöllistä ja kollektiivista tietoisuuttamme ja kasvua kohti elämäkeskeisyyttä. Tätä tapahtuu kyllä, mutta se jää vielä tiedon

tasolle, eikä mene sitä syvemmälle tunteen ja tietoisuuden tasolle. Nyt muutosta haluavien pitää vielä kokeilla "helpommat" ja perinteisemmät konstit ja kun niissä epäonnistutaan ja tuho vain kiihtyy, niin silloin avautuu tarve uudelle näkökulmalle - silloin on uuden ajan aika.

Nyt olemme vielä kiinni nykyisyyden ja pysyvyyden illuusiossamme - harhakäsityksessä, että asiat ratkaistaan ja ratkeavat nykyisyydestä käsin ilman radikaalia muutosta tietoisuudessamme. Uuden ajan todellisuustietoisuus haastaa perinteisen henkisyysden, jonka myös on muututtava, jotta pääsemme uuteen aikaan. Perinteinen henkisyys on edelleen erillisyyden kimpussa, eikä oivalla todellisuutta ja elämää tietoisuutemme ja itsemme todellisena olemuksena.

Se, että uudessa ajassa "kaikki menee uusiksi" on sen heikkous, mutta myös vahvuus. Kyse on kokonaan uudesta tietoisuuden evolutiivisesta vaiheesta, jossa "itse" vaihtuu elämään ja siksi se tapahtuu vasta sitten, kun olemme siihen evolutiivisesti valmiita.

Tarvitsemme luottamusta elämään

En tiedä kuinka moni todella uskoo, että voimme luoda elämäntavan, jossa "kuollut tavara" on vaihtunut "elävään elämään" ja huomiomme ja energiamme "itsestä elämään" - elämäntavan, jossa erillisyytemme ja oma etumme on vaihtunut elämäyhteyteen ja yhteiseen etuun. Moni meistä todella haluaa uutta elämäntapaa, mutta onko tämä halumme todellista, jos emme kuitenkaan niin tee - emme ole valmiita vähentämään turhaa ja vahingollista kulutustamme ja elämää toisin kuin mihin olemme tottuneet.

Vasta kun uskomme tai epäuskomme on vaihtunut "luottamukseksi elämään" ja halumme "sisäiseen välttämättömyyteen" elää toisin,

voimme tehdä nyt mahdottomalta tuntuva elämäntapamuutoksen ja ymmärtää, että se on tie hyvään ja onnelliseen elämään.

Me emme löydä "uutta elämää", jos emme vaihda itsekeskeistä näkökulmaamme itseemme, toisiimme ja luontoon elämäkeskeiseksi ja oivalla, että me olemme samaa elämää ja ihmisyyttä, että vain yhdessä voimme selviytyä ja luoda hyvän ja onnellisen elämän meille kaikille.

Uuden ajan viesti – se on mahdollista

Tiede, tutkimus ja todellisuus kertovat, että olemme kohtaamassa haasteita, jotka ylittävät kykymme tiedostaa ne. Vasta kun tietoisuutemme laajenee ja kattaa todellisuuden sellaisenaan, voimme ne käsittää, kokea ja sisäistää todeksi ja todellisiksi. Kun tietoisuutemme laajenee alamme kokea, nähdä ja tulkita maailmaa ja elämää ympärillämme laajemmin ja siten, että itse- ja ihmiskeskeisyytemme ei tätä "näkemistämme" enää rajoita ja peitä alleen. Näemme sen mitä on nyt ja mitä on tulossa.

Uuden ajan "todellisuustietoisuus" kuvaa tätä laajinta mahdollista "näkökykyämme" - silloin tietoisuutemme ja kokemamme ja näkemämme todellisuus ovat yhtä ja samaa havaintoa siitä mitä on. Koemme ja näemme todellisuuden, emme siitä luomiamme "kuvia ja uskomuksia".

Uuden ajan "elämäyhteisyys" puolestaan kuvaa sitä kuinka koemme ja näemme kaiken elämän omana itsenämme ja todellisena olemuksenaamme. Emme ole enää erillisiä, vaan osa elämää ja sen eteenpäin virtaavaa elinvoimaa.

Todellisuustietoisuus ja elämäyhteisyys kuvaavat sitä, että me voimme

päästä irti nykyisestä rajallisesta tietoisuudestamme, nähdä ja kokea edessämme olevat globaalit haasteet ja myös ratkaista ne uudelta perustalta. Vaikka emme vielä tähän kollektiivisesti pystykään, niin uuden ajan viesti on, että se on mahdollista. Tietoisuutemme laajeneminen ja yhteytemme elämään ilman itse- ja ihmiskeskeistä näkökulmaa, mahdollistaa sen ja tulee todeksi, kun etenemme evolutiivisessa kehityksessämme.

Silloin uskomme ja halumme "uuteen elämään" vaihtuvat luottamukseksi itse elämään ja "sisäiseen välttämättömyyteen" elää "siivosti ja sovussa". Silloin uusi elämä ja maailma syntyvät luonnostaan tästä uudesta yhteydestämme elämään ja todellisuuteen.

Mistä vastauksia?

Meillä on paljon kysymyksiä, ajatuksia, merkityksen hakua, muutosten analyysiä - mitä, miten, miksi, missä jne. Näihin kaikkiin voimme hakea vastauksia "järjellä" ja "minän" näkökulmasta, mutta uuden ajan näkökulmasta vastaukset löytyvät "kaikkeen", kun luovumme pyrkimyksestämme ymmärtää, analysoida, hallita elämää ja annamme elämän itsessään näyttää vastauksia. Silloin monesti moni kysymys ei enää tarvitse edes vastausta.

Elämä antaa näitä vastauksia, kun luovumme "järjestä ja minästä" ja näemme todellisuuden ja elämän sellaisenaan ilman ajatusten, uskomusten ja tunteiden luomaa todellisuuden kuvaa ja tulkintaa. Tämä ei tarkoita, etteikö erilaisiin kysymyksiin ja pohdintoihin edelleen voisi hakea vastauksia, mutta uuden ajan "todellisuustietoisuudessa" lähtökohta vastausten haulle on täysin toinen kuin mihin olemme tottuneet - se on todellisuus ilman erillistä luotua omakuvaa ja todellisuuden tulkintaa, se mitä on.

Näin ollen uusi aika tarjoaa aivan uuden perustan elämällemme ja todellisuuden havainnoinnillemme - uuden todellisuus- ja ihmiskäsityksen, jotka sitten ilmenevät elämässämme hyvinkin eri lailla kuin nykyisistä itse- ja ihmiskeskeisistä näkökulmista.

Uskomuksemme ovat historiaa

Miksi uskomuksistamme vapautuminen on tärkeää juuri nyt? Uskomuksemme ovat alitajuntaamme tallentuneita elämämme ja ympäristömme tuotoksia, joita ovat sinne luoneet elinolosuhteet, vanhemmat, kasvatus, opiskelu, kaverit, elin- ja työympäristö, vallitseva kulttuuri yms.

Uskomuksemme ovat "historiaa" ja edustavat niitä uskomuksia, jotka ovat olleet vallitsevia pääasiassa nuoruudessamme. Mutta me elämme nyt ja tarvitsisimme keinoja selviytyä nyt. Siksi meidän tulisi vapautua näistä menneisyyden haamuistamme, jotka alitajunnassamme toimivat.

Koska maailma ja vallitsevat elinolosuhteemme ja ympäristömme ovat muuttuneet merkittävästi viimeisten vuosikymmenten aikana, niin nämä uskomuksemme eivät enää tarjoa meille selviytymiskeinoja, jotka sopisivat nykyiseen maailmaamme. Uskomuksemme estävät tarvittavat toimet.

Meidän tulisi ymmärtää, että näin on ja haastaa nämä historialliset uskomuksemme ja luoda uusia sopivimpia uskomuksia tai olla niitä luomatta ja elää todellisuudessa ja elämässä - tässä mitä on nyt. Todellisuuspohjainen, uskomuksista vapaa elämä, on uuden ajan tavoite.

Kun elämme todellisuudessa ja elämässä kiinni, niin pystymme näkemään alitajunnassamme toimivat uskomuksemme ja luopumaan

niistä. Silloin sopeudumme siihen mitä on nyt, mitä pitää tehdä ja miten elää, jotta sopeudumme ekologisiin reunaehtoihin, jotka luonto meille asettaa.

Me emme pysty luopumaan näistä alitajuisista uskomuksistamme "väkivalloin", vaan meidän tulee kohdata ne ja nähdä niiden historiallisuus ja merkitys elämäämme - silloin voimme valita toisin. Uskomuksemme tulee paljastaa ja viedä niiltä voima vaikuttaa elämäämme haitallisesti.

Todellisuuden kohtaamisen välttelyä

Onko jokapäiväinen keskustelu, väittely ja kinastelu päivänpolttavista uutisaiheista tapa välttää keskustelua siitä, että meidän tulisi nyt muuttaa elämäntapamme ihan itse? Onko se pysähtymisen ja todellisuuden kohtaamisen välttelyä vai mistä se kertoo?

Kuinka kauan pystymme sulkemaan tämän ristiriidan pois todellisuudestamme - milloin se käy ylitsepääsemättömäksi ja johtaa todellisuuden kohtaamiseen? Ja mitä silloin tapahtuu - lamaannus vai herätys?

Mehän emme ole tietämättömiä siitä mitä ilmastossa ja luonnossa tapahtuu - suljemme sen vain pois ja pystymme näin jatkamaan entiseen malliin.

Kuinka kauan kykenemme tähän pois sulkemiseen?

Vapaa tahto ei ole täysin vapaa

Meillä on vapaa tahto, mahdollisuus toimia järkevästi ja tehdä valintoja elämässämme, mutta tämä vapaa tahto koskee vain oman maailmankuvamme, arvojemme ja niiden takana olevien ja yleensä

tiedostamattomien uskomusten luomissa rajoissa olevaa todellisuutta.

Jos haluamme tehdä sellaisia valintoja, jotka haastavat vallitsevan "todellisuuskuplamme", tulee meidän saada tiedostamattomat uskomuksemme päivänvaloon, haastaa ne ja nähdä niiden vaikutus elämäämme - sen jälkeen voimme tehdä valintoja poiketen "todellisuuskuplastamme".

Näemme uskomuksemme, kun pysähdymme ja hiljennymme, annamme mielemme ja kehomme hävitä "tyhjyyteen" - silloin kohtaamme todellisuuden suoraan ja voimme nähdä omat uskomuksemme, koska hiljaisuudessa olemme niistä irti. Silloin näemme niiden merkitykset ja vaikutukset elämäämme.

Uuden ajan todellisuus

Kun oivallamme, että "kaikki on tässä", niin se vapauttaa meidät elämään siinä mitä on ja olemaan ja tekemään elämää tavalla, joka on juuri meille luonnollista ja luontaista.

Saamme toteuttaa itseämme täysin vapaasti ilman luodun todellisuuden painolastia. Epäily, että olisi muuta ja pelko siitä, että ei olisi muuta, ovat poissa.

Me voimme ajatella vain sellaista, jonka jo tiedämme – siksi uusi todellisuus avautuu vain hiljaisuudessa. Me voimme kysyä vain sellaista, jonka jo tiedämme – siksi kysymys sisältää aina vastauksen. Ajatukset, sanat, puhe eivät luo mitään uutta, kertovat vain sen mikä on jo tiedetty.

- Mistä tieto syntyy ja nousee ajatusten tasolle?
- Mikä luo tiedon?

- Mitä tieto on?
- Lisääkö tieto jotakin todellisuuteen?
- Mikä on tiedon rooli ja merkitys?

Tieto ilmenee tietoisuudesta. Tieto luo uskomuksia, jotka luovat todellisuuden, joka on siis näennäistä, uskomuksista syntynyttä todellisuutta. Tieto on jotakin, joka on tietoisuudessa, sisältyy siihen ennen kuin se ilmenee uskomusten kautta todellisuutena. Tämän vuoksi vain hiljaisuudesta nousee tietoa ajatusten tasolla ilmentyväksi. Ajatus on tiedon ilmentymä muodon maailmassa – ajatus ei itsessään pysty luomaan uutta tietoa. Kun tieto muuttuu, niin sanat muuttuvat. Sanoja tarvitaan vuorovaikutukseen toistemme kanssa ja tiedon tietoiseksi tulemiseen muodon maailmassa ajatuksina ja sanoina. Mutta jos sanat ovat ristiriidassa tiedon kanssa, niin silloin ne ovat vain sanoja. Näen niin, että ajatuksia ja sanoja voi tulla sekä tiedosta (ilmentymättömästä) että siitä, että toistamme toisten luomia sanoja (ilmentyneestä) ymmärtämättä mikä niiden takana oleva tieto on. Olemmeko avoimia "sisäiselle" tiedolle vai ulkoisille ajatuksille – siinä on suuri ero.

Sanoja tarvitaan silloin kun omalle tiedolle halutaan saada ilmentynyt muoto ja siinä auttaa, jos löytää ne sanat valmiina jostakin. Näen, että tiedon tulee saada ilmentymänsä myös muodon maailmassa, jotta tietoisuus ja elämä tulisi täydeksi ja sitten mahdollistaisi kehityksen tietoisuuden tasossa eli maailmankuvissa ja todellisuuden tulkinnassa, kun sillä hetkellä tarvittava tieto on tullut muodoksi ja syntyy tarve uudelle tiedolle, joka sitten luo uutta muodon maailmaa jne. Kehitys kehittyy, mutta aina se tapahtuu tietoisuudessa, joka me olemme.

Hiljaisuudessa tiedämme kaiken, koska silloin on vain tietoisuus ja siihen sisältyvä tieto läsnä – olemme yhtä niiden kanssa. Tieto on

tietoisuudessa olevaa potentiaalia, ennen kuin se ilmentyy uskomusten kautta todellisuutena. Koska kaikki tieto on jo tietoisuudessa, niin mitään uutta ei koskaan synny, kaikki on jo tässä. Kun oivallamme tietoisuuden ja todellisuuden todellisen olemuksen, niin mikään ei muutu, mitään ei tapahdu, on vain tuo oivallus, hiljaisuus, joka paljastuu ajatuksen alta.

Joskus osaamme kertoa tiedon ajatuksen tasolla, mutta emme aina – silti tiedämme aina kaiken hiljaisuuden ollessa itsemme todellinen olemus ja tiedämme tämän. Silloin todellisuus ja elämä ovat yksi ja kokonainen, sisältäen kaiken mitä voi olla.

Todellisuus syntyy uskomuksista

Mistä muodon maailma saa impulssinsa? Uskomuksista, jotka luovat todellisuuden ja kun nämä uskomukset vaihtuvat, niin muodon maailma muuttuu ja myös kehittyy sisäisten periaatteidensa mukaisesti. Näin esimerkiksi maailmankuvamme ja arvomme muuttuvat.

Mistä uskomukset syntyvät? Ne syntyvät tietoisuudesta ja muodon maailman sisäisestä dynamiikasta. Uskomukset ovat muodon maailman tapa etsiä tasapainoa itsensä kanssa. Toisin sanoen uskomukset luovat maailmankuvia ja arvoja ja nämä muuttuvat, kun elinympäristömme muuttuu. Tavoitteena on löytää aina tasapaino vallitsevien elinolosuhteiden sisällä. Näin ollen voisi sanoa, että uskomukset syntyvät siitä, kun muodon maailma ei ole sisäisesti tasapainossa itsensä kanssa ja uskomusten avulla pyrkii tätä tasapainoa luomaan. Ja koska elinolosuhteet ovat erilaisia eri puolilla maailma, niin meillä on hyvin erilaisia uskomuksia.

Onko olemassa mitään havaittavaa todellisuutta, johon ei liittyisi

uskomusta? Ei ole.

Uskomuksemme luovat ajan, avaruuden, painovoiman, materian, tulkinnan maailmasta, itsestämme, mielestä, minästä, erillisyydestä jne. – kaikesta. Ja aina kun näemme jonkin näistä uskomuksistamme vain luoduksi uskomukseksi, joka luo todellisuuttamme, niin tämä osuus todellisuudestamme häviää.

Jos pystyisimme luopumaan kaikista uskomuksistamme, niin jäljelle jäisi vain puhdas tietoisuus, tyhjiys, jossa ei ole yhtään uskomusta eikä siten todellisuutta jäljellä. Ja näinhän kvanttifysiikka juuri todistaa. Havaittaja vaikuttaa havaintoon ja luo havainnon tai kuten sen nyt sanoisin – tietoisuus luo uskomuksen, joka luo todellisuuden.

Kun esimerkiksi aika pysähtyy, kokemus ajasta häviää, niin uskomuksemme aikaan romahtaa ja sen mukana aika pysähtyy ja lakkaa olemasta todellisuutta meille. Tai kun uskomuksemme erilliseen itseen häviää, niin tämän erillisen itsen vaikutus todellisuuteen häviää. Kaikki on siis uskomuksin luotua ja vain tietoisuus on pysyvää. Toki voi olla, että sekin on vain uskomus, mutta oletetaan että se on todellista.

Biosentrismi ja kvanttifysiikka kuvaavat sitä, kuinka tietoisuus luo kaiken. Uutta tässä on se, että se ei ole itse asiassa havaittaja, vaan tietoisuudessa syntyvä uskomus, joka luo todellisuuden. Näin pääsemme kvanttifysiikassakin eroon erillisestä havaittajasta.

Ja koska tietoisuus on yksi ja kaikille meille yhteinen, niin voi olla, että kun joku meistä näkee jonkin uskomuksen osaltaan tyhjäksi, vain uskomukseksi, niin se osaltaan purkaa kollektiivista uskomusta ja todellisuutta. Meillä on oma erillinen osuutemme tietoisuuden kentästä, mutta se ei kuitenkaan ole siitä millään lailla erotettavissa.

Mitä uskomukset ovat ja onko niitä erilaisia?

Uskomukset ovat "tietoisuuden ajatuksia" ja ne ovat uskomuksia oli niistä muodostettu tietoisia ajatuksia tai ei. Ajatusten luomat uskomukset ovat vain tietoisuuden luomien ajatusten ilmiä eikä niillä ole itsenäistä roolia. Ilman tietoisuutta ne ovat tyhjiä. Vasta kun uskomukset nähdään tyhjiksi, niin ne häviävät ja niiden mukana niiden luoma todellisuus.

Voidaan kuitenkin sanoa, että on kahdenlaisia uskomuksia - ajatusten luomia uskomuksia ja todellisuutta luovia ja hävittäviä tietoisuuden luomia uskomuksia – pintauskomuksia ja syväuskomuksia. Tietoisuuden uskomukset ovat sellaisia, joita pidämme itsestään selvinä emmekä osaa edes niitä epäillä ja ajatuksin luodut uskomukset enemmänkin sellaisia mielipiteitä, joihin haluamme uskoa ja olemme niistä tietoisia ajatusten tasolla. Ajatusten luomat uskomukset vaihtuvat, kun vaihdamme niihin liittyviä ajatuksia, mutta tietoisuuden uskomukset vain, kun ne nähdään tyhjiksi eikä tähän näkemiseen liity ajatuksia lainkaan.

Ajatusten luomat uskomukset muuttavat vallitsevaa todellisuutta, mutta tietoisuuden uskomukset luovat ja hävittävät todellisuutta.

Kun todellisuutta hävittävä tietoisuuden luoma uskomus tulee tyhjäksi, niin silloin todellisuuskäsityksemme muuttuu. Kun todellisuuden tulkintaa muuttava ajatuksen luoma uskomus vaihtuu toiseen, niin silloin maailmankuvamme ja arvomme muuttuvat. Uusi todellisuuskäsitys sisältää vähemmän todellisuutta, kun taas uusi maailmankuva sisältää enemmän todellisuuden tulkintaa, on laajempi kuva luodusta todellisuudesta.

Lopulta maailman tulkintamme laajenee kattamaan koko luodun

todellisuuden, mutta samanaikaisesti ymmärrämme, että se on vain uskomuksin luotu todellisuus. Ymmärrämme kaiken olevan vain tietoisuutta eli tietoisuudessa ilmenevää olevaisuutta.

Kvanttifysiikan mukaan havaitsija muuttaa aaltomuotoisen alkeishiukkasen partikkeliksi huomioimalla sitä. Uuden ajan näkemys tästä on, että tietoisuus muuttaa tietoisuuden kentässä olevan potentiaalin todellisuudeksi luomalla uskomuksen, joka vastaa siis tuota huomiota. Kun luomme uskomuksen, niin kiinnitämme huomion uskomuksen kohteena olevaan asiaan ja siitä tulee todellisuutta.

Miksi pilkomme todellisuutta osiin

Nykyisin me pilkomme todellisuuden kokemuksemme eri aistien, ajatusten ja tunteiden avulla erillisiksi kokemuksiksi, todellisuuden paloiksi. Katsomme ja tulkitsemme sitä eri näkökulmista, maailmankuvista, arvoista, uskomuksista yms. käsin ja luomme siitä oman kuvamme, jota sitten todellisuudeksi sanomme.

Samalla tavalla tiede ja tutkimus jakaa todellisuutta yhä pienempiin erikoistuneisiin tutkimuskohteisiin ja tieteenaloihin ja paljastaa yhä pienempiä palasia todellisuudesta. Mutta näin tehdessään todellisuus kokonaisuutena katoaa. Tiedämme paljosta hyvin tarkkaa tietoa, mutta tiedämmekö silloin todellisuudesta kokonaisuudessaan jotakin. Emme tiedä – vain näytteitä.

Uudessa ajassa todellisuus on aina yksi ja kokonainen kokemus. Näkemys on holistinen, kaiken kattava ja integraalinen eri elämän näkökulmat huomioiva. Emme pilko kokemustamme selittäen tai arvioiden sitä, antamalla sille merkityksiä ja tarkoituksia – emme tee siitä omaa todellisuuskuvaa, vaan näemme sen mitä on sellaisenaan.

Nykyistä näkemystä voisi verrata kelloon ja aikaan. Me puramme

kellon osiinsa ja pyrimme näistä osista – hihnasta, rungosta, vietereistä ja rattaista – löytämään ja näkemään kellonajan – mikä tietenkin on mahdotonta. Vain "yksi ja kokonainen" toimiva kello voi näyttää ajan ja samalla tavalla vain "yksi ja kokonainen" elävä todellisuus voi näyttää sen todellisen todellisuuden, sen mitä on sellaisenaan.

Syy tähän todellisuuden pilkkomiseen on se, että tietoisuutemme on vielä erillisyyden kokemuksen, luodun omakuvan ja uskomustemme rajoittama ja kahlitseva. Tietoisuutemme on kuin taskulampun valo pimeässä. Se kattaa aina vain sen mihin valoa osoitamme – näemme vain sen mihin tietoisuutemme kohdistamme. Emme koskaan pysty näkemään koko todellisuutta.

Uuden ajan tietoisuudessa me pikkuhiljaa luovumme näistä tietoisuuttamme rajoittavista tekijöistä – erillisuus, omakuva, uskomukset yms. – ja laajennamme sitä kattamaan yhä suuremman osan todellisuudesta tai tarkemmin sanoen tietoisuutemme laajenee, kun sitä ei enää estä nämä rajoitteet. Lopulta kun emme enää tarvitse näitä rajoittavia tekijöitä, niin todellisuus tulee yhdeksi ja kokonaiseksi. Näemme sen mitä on sellaisenaan.

Tämä ei useinkaan ole pysyvä olotila, mutta voimme kokea sen ajoittain välähdyksittäin vaikkapa luonnossa tai jonkin erityisen kokemuksen yhteydessä ja kokea sen voimakkaana vapauden tunteena. Sitten kun siitä tulee meidän pysyvä olotila, se ei aiheuta enää mitään tuntemuksia, vaan todellisuus vain paljastuu sellaisenaan.

Uuden ajan näkemys elämästä on siis se, että elämä on jatkuvasti liikkeessä ja muutoksessa olevaa elämän virtaa ja elinvoimaa, jota ei voi pysäyttää tai hallita ilman, että se aiheuttaa tämän elinvoiman ja eteenpäin vievän voiman häviämistä ja meille vastustusta ja kärsimystä. Me olemme jatkuvasti liikkeessä olevaa elämää.

Tietoisuus- ja todellisuusopeista

Tietoisuuden kiinnittyessä "johonkin", tämä "johonkin" luo siitä siis uskomuksen, että se on jotakin todellista – ja näin uskomus syntyy tuosta huomiosta ja sitten tämä uskomus luo muodon, jonka näemme todellisuutena.

Jos tietoisuus ei kohdistu mihinkään, niin silloin ei ole uskomuksia eikä todellisuutta, vain tietoisuus. Esimerkiksi syvässä unessa on vain tietoisuus, mutta ei mitään muuta. Me emme voi tätä tietoisuutta suoraan tiedostaa, koska me olemme tuo subjektiton subjekti itse ja ei ole mitään mihin tietoisuus kohdistuisi. Silti tietoisuus on aina, me olemme aina tietoisia, vaikka emme sitä tiedostaisikaan.

Kun kaikki muodot ja niistä syntyvä todellisuus on uskomuksista syntynyttä ja näennäistä, niin kaikki opit ja näkemykset, jotka puhuvat siitä, että voimme saavuttaa jonkin lopullisen olotilan, totuuden tai vastaavan, ovat vain jonkin uskomuskombinaation tai -tason saavuttamista, joka tosin on alemmalla uskomustasolla kuin missä etsijä on. Kaikki nämä opit ja näkemykset ovat siis uskomuksia, jotka sisältävät oman todellisuutensa.

Kun näemme tämän näin, niin silloin vallitsevia muotoja purkavien uskomusten vaihtamisessa uusiin uusiin muotoja luoviin uskomuksiin, on kysymys siitä, että sopeutamme oman todellisuutemme vallitsevaan uskomusmaailmaan siten, että olemme sen kanssa tasapainossa. Tasapainon saavuttaminen on tämän prosessin tehtävä.

Todellisuutta purkavien syväuskomusten tyhjäksi näkemisessä on kysymys siitä, että jos pintauskomusten vaihtaminen ei enää onnistu eikä johda tasapainoon vallitsevan uskomusmaailman kanssa, niin silloin meidän on löydettävä uusi todellisuuskäsitys, joka mahdollistaa

puolestaan pintauskomusten vaihtamisen paremmin vallitsevaan maailmaan sopiviksi.

Mutta koska nämä molemmat todellisuutta luovat – tulkintaa laajentavat ja todellisuutta purkavat – uskomukset ovat vain uskomuksia ja voidaan nähdä lopulta kaikki tyhjiksi, niin voidaan saavuttaa tila, jossa ei ole enää uskoa uskomuksiin. Niistä voidaan kuitenkin valita ne, jotka parhaiten luovat sellaisen todellisuuden, jossa on hyvä elää muiden kollektiivisesti luoman uskomusmaailman kanssa. Elämme maailmassa, mutta emme maailmasta – kuten sanonta kuuluu.

Jos haluamme päästä eroon ainaisesta tasapainon etsimisestä, niin kannattaa katsoa kaikki uskomukset loppuun asti tyhjiksi, niin silloin pystyy olemaan aina tasapainossa sen todellisuuden kanssa, mikä milloinkin kollektiivisesti on luotu. Vaikka kaikki todellisuus onkin vain näennäistä ja uskomuksin luotua, niin siinä joudumme kuitenkin elämään keho-mieli-tietoisuus entiteettimme kanssa.

Syvä todellisuus ja sen ilmentyminen

On kolme perustapaa puhutella ihmistä: järjen kautta, tunteiden kautta ja sitten siten, että puhuttelee toisen sisintä tavalla, jota hän ei pysty itse edes ymmärtämään järjen eikä tunteiden avulla. Tätä voisi kutsua piilotajuiseksi syvätunteisiin vetoavaksi tavaksi.

Uuden ajan tekstit puhuttelevat ehkä eniten syvätunteiden kautta piilotajuisesti ja sen takia niihin ei tule yleensä oikein mitään reaktiota – ei osata pukea sanoiksi sitä mitä syvätunnetaan.

"Syvä todellisuus" on kaiken ykseyden ja yhteisyyden kokemisen perustana ja se ilmenee esimerkiksi seuraavasti:

- Syvä aika – evolutiivinen aikakäsitys, jossa aika laajenee kattamaan kaiken, jolloin aika häviää
- Syvä oleminen – meditaatio – olla tietoinen siitä mitä on = läsnäolo kaikelle
- Syvä tekeminen – olla yhtä tekemisen kanssa
- Syvä puhuminen – puhe, jota ei ole ensiksi ajateltu, vaan se syntyy vuorovaikutuksessa
- Syvä ajattelu – mietiskely, jossa jokin idea tai asia etsii ilmentymismuotoaan autonomisesti
- Syvä kuuntelu – tietoinen kuuntelu ja kuuleminen
- Syvä tunteminen – läsnäolo elämälle ja sen tunteminen ilman mielen luomia tunteita
- Syvä näkeminen – olla tietoinen siitä mitä on ilman, että tätä näkemistä kohdennetaan mihinkään erityisesti
- Syvä kokeminen – olla yhtä aistien luoman kokemuksen kanssa, uppoutua siihen
- Syvä tietäminen – intuitiivista tietämistä ilman, että tietää miksi tietää
- Syvä läsnäolo – aktiivinen ajaton läsnäolo siinä mitä on – välitila olemisen ja tekemisen välissä

Näitä kaikkia voi kokea hetkellisinä kokemuksina ja ehkä myös pysyvinä olemisen tiloina myöhemmin, kun olemme edenneet tietoisuuden kehityksessämme vielä uutta aikaakin pidemmälle.

Vaistot toimivat myös suorassa todellisuudessa, vaikka emme sitä ehdikään itse huomata. Monesti väistämme esimerkiksi toista autoa ennen kuin olemme itse ehtineet edes silmiämme räpäyttää. Syvä todellisuus on kuin vaistot, mutta tapahtuu siten, että olemme siitä tietoisia.

On siis kaksi todellisuuden kerrosta:

- 1) kehomielen luoma – vaistot, emootiot, tunteet, ajatukset ja
- 2) tietoisuuden luoma – intuitio, syvä todellisuus ja sen eri ilmentymät.

Kehomielen tasolla oleminen toteutuu itsenä ja tekeminen tavoitteellisena suorittamisena, kun tietoisuuden tasolla oleminen on elämää siinä mitä on ja tekeminen osallisuutta elämänvirtaan.

Todellisuuden kokemisen monet kasvot

Nykyihmisen todellisuus

- vaistojen luoma todellisuus – vaistot + tuntemukset ohjaavat elämää
- mielen – ajatusten ja tunteiden – luoma todellisuus, tulkinta todellisuudesta

Uuden ajan todellisuus

- aistien luoma puhdas todellisuus – ilman ajatuksia, tunteita, tuntemuksia, vaistoja – koettu todellisuus
- dualistinen todellisuus – tarkkailija ja tarkkailtava todellisuus, jossa kaikki mitä on, on havainnon kohteena

Ykseystietoisuus

- yksi todellisuus / tietoisuus – on vain yksi havainto todellisuudesta ilman havaitsijaa
- syvä todellisuus – sulautuneena todellisuuteen
- hidastunut todellisuus – todellisuuden kokeminen liikkeessä on nopeutunut ja todellisuuden liike hidastunut
- syvä ja hidastunut todellisuus yhdistyvät pysyvänä tietoisuutena

Ykseystietoisuudessa ei ole enää varsinaisia maailmankuvia, vaan kaikki on yhtä ja samaa elämän ilmentymää, jossa kokemuksen syvyys ja laajuus kasvaa. Vaikea edes kuvitella pysyvänä, mutta loogisesti se on varmaankin mahdollinen.

Myös tämän jälkeen tulee varmaankin jotakin, jonka voisi sanoa olevan

- kvanttitason tietoisuus – siinä ollaan olevan, näkyvän ja elävän luomisen rajapinnassa – siellä missä olevaisuus syntyy.

Uuden ajan tietoisuus

Tietoisuutemme tulee laajentua

Miten poistamme välinpitämättömyyden ja luomme ymmärrystä - laajentamalla tietoisuuttamme itse- ja ihmiskeskeisyydestä elämäkeskeisyyteen, jolloin elämästä ja sen suojelusta tulee itsemme ja ihmiskunnan suojelua. Tällöin alamme elää ja toimia siten, että emme enää tuhoa luontoa.

Tietoisuus ja elämän evolutiivinen prosessi ovat hienoja siinä, että mahdottomana pitämämme asiantila voikin yhtäkkiä olla mahdollinen, kun todellisuuden kokemuksemme ja tietomme todellisuudesta muuttuvat. Tarvitsemme nyt tietoisuutemme kehitystä uudelle tasolle.

Kun tietoisuutemme laajenee, niin aiemmin mahdottomasta tulee mahdollista, kokemuksemme ja tulkintamme todellisuudesta muuttuvat ja näyttävät sen mitä aiemmin emme nähneet, uusi elämä uudessa todellisuudessa alkaa. Nyt on elämäkeskeisen todellisuuden ja elämän aika.

Tietoisuus tarkoittaa sekä tietoisuuden tilaa - kokemus todellisuudesta - että tietoisuuden tasoa - todellisuuden tulkinta arvojen ja maailmankuvan kautta. Molempien tietoisuuden "tilojen" tulisi olla elämäkeskeisiä - ja nyt siihen on evolutiivinen mahdollisuus.

Monelle voi olla yllätys, että mielen luoma todellisuus, jota koemme ja tulkitsemme, ei olekaan mikään kiinteä todellisuus, vaan muuttuu ja kehittyy vuoropuhelussa vallitsevien elinolosuhteiden, kulttuurin ja toistemme kanssa ja paineessa. Ilman mieltä, on vain yksi todellisuus.

Hiljaisuudessa, jossa mielemme eli ajatuksemme ja tunteemme ovat hiljaa, tiedostamme tämän yhden todellisuuden / tietoisuuden, jossa kaikki aistien ja mielen luomat havainnot tapahtuvat. Me olemme tämä kaikesta tietoinen tietoisuus, todellisuus ja elämä.

Miksi todellisuuden kokemuksemme ja tulkintamme muuttuu ja todellisuus näyttäytyy erilaisena? Yksi selitys on, että kaikki nykyisen todellisuutemme "energia" on käytetty loppuun, se on tullut nähdyksi ja valmius uudelle todellisuudelle on. Silloin uusi todellisuus ilmenee.

Olemme nyt nykyisten todellisuuskupliemme (maailmankuviamme) vankeina ja tie eteenpäin avautuu, kun ristiriita ja konflikti näiden todellisuuskuplien ja vallitsevien olosuhteiden välillä tulee riittävän suureksi ja kestäättömäksi. Silloin uusi todellisuus voi ilmentyä nopeasti.

Tietoisuuden tilamme voi kohota missä maailmankuvassa tahansa, mutta on väliaikaista ellei tietoisuuden tasomme eli maailmankuvamme tue sitä. Pysyvä todellisuuden muutos elämäkeskeisyyteen tapahtuu, kun tilamme on kohonnut ja aiempi postmoderni taso vaihtuu elämäkeskeiseksi.

Jos ja kun ilmastonmuutoksen ja luontokadon torjunta edellyttävät

elämäkeskeisen tietoisuuden ja todellisuuden ilmentymistä, niin evolutiivinen muutos käynnistyy siellä missä ollaan jo postmodernissa vaiheessa, kuten me jo osittain olemme.

Tämä asettaa meidät merkittävään ja ratkaisevaan rooliin tienavaajana ja vastuunkantajina ilmastonmuutoksen ja luontokadon torjunnassa. Me näytämme tien kestävään tulevaisuuteen - osuutemme päästöistä ja kulutuksesta on pieni, mutta evolutiivinen vaikutuksemme voi olla suuri.

Jos todella tiedostaisimme sen mitä on tapahtumassa ja edessämme, kun luonnon monimuotoisuus vähenee, ekosysteemit kuolevat ja ilmastonmuutos etenee, niin tekisimme kaikkemme estääksemme sen. Nyt emme tätä tiedosta ja siksi jatkamme kuin mitään ei olisi tapahtumassa.

Jos tiedostaisimme sen mitä nyt on tapahtumassa, niin emme esittäisi jatkuvasti reunaehtoja ja vaatimuksia sille mitä saa tehdä tai ei saa tehdä ja pyrkisi turvaamaan nykyisyyttä, vaan loisimme uuden kestävän maailman ja keskittyisimme siihen.

Nyt käytämme energiastamme ja huomiostamme 99,9 % nykyisen elämäntapamme ja maailmamme pyörittämiseen ja turvaamiseen ja loput 0,1 % siihen, että näin emme voi jatkaa ja jotakin pitäisi tehdä muutoksen eteen, jota siis vastustamme, koska se haastaa nykyisyytemme.

Kun tietoisuutemme laajenee

Miksi lihansyöjästä tulee kasvissyöjä tai jopa vegaani, kuluttajasta elämänsuojelija? Miksi elämässämme tapahtuu isoja muutoksia ja alamme elää toisin? Koska tietoisuutemme laajenee ja muuttaa sitä miten näemme todellisuuden ja tulkitsemme sitä - alamme elää

"uuden" mukaisesti.

Kun tietoisuutemme laajenee, niin käsityksemme todellisuudesta, itsestämme, elämästä muuttuvat ja näihin liittyneet uskomuksemme häviävät. Meille syntyy uusia arvoja, jotka sitten ilmenevät eri maailmankuvina, jotka puolestaan vaikuttavat siihen miten tulkitsemme maailmaa.

Se miten todellisuuden, elämän ja itsemme näemme ja tulkitsemme, vaikuttaa siihen miten käyttäydymme, miten kohtelemme toisiamme ja luontoa, minkälaista työtä haluamme tehdä ja minkälaisten ihmisten parissa viihdymme. Usein kaikki menee uusiksi, kun tietoisuutemme laajenee.

Elämäntapamme eivät muutu siksi, että päätämme elää toisella tavalla, vaan ne muuttuvat, kun todellisuutemme perusta muuttuu. Uuden todellisuuden oivallus voi olla nopea, radikaali tai tapahtua pikkuhiljaa. Mutta kun "usko joulupukkiin on mennyt", niin sitä ei saa takaisin.

Nyt olemme lähestymässä länsimaissa hetkeä, jolloin todellisuus- ja ihmiskäsityksemme vaihtuvat itse- ja ihmiskeskeisyydestä elämäkeskeisyyteen ja -yhteisyyteen. Kyse on murroksesta uuteen evolutiiviseen aikakauteen, joka onnistuessaan tulee pelastamaan lajimme tulevaisuuden.

Kun mikään ei riitä

Ihmistä ja koko ihmiskuntaa "eteenpäin" vievä voima on se, että se mitä on ei riitä ja siksi tarvitaan koko ajan lisää. Tämä tarve lisään syntyy erillisyyden kokemuksemme luomasta tyhjyyden tunteesta - tunteesta että jotakin puuttuu.

Tyhjyyden tunne vaatii meitä jatkuvasti tätä puutetta poistamaan, mutta mikään ei kuitenkaan riitä tätä tyhjyyttä täyttämään ja poistamaan tarvetta lisää, koska se syntyy tunteesta, ei todellisesta tarpeesta, ja siksi se mitä on ei koskaan riitä.

Vain erillisyyden kokemuksestamme irtaantuminen hävittää tyhjyyden ja puutteen tunteemme ja silloin se mitä on riittää ja tarve lisään häviää. Oivaltaessamme elämäyhteisyytemme, olemme tyytyväisiä siihen mitä on ja olemme onnellisia siinä mitä on.

Elämäyhteisyys on sitä, että koemme ja tiedostamme olevamme samaa elämää kaiken elämän kanssa, emme ole erillisiä emmekä riippumattomia luonnosta, sen elinvoimasta ja monimuotoisuudesta.

Psykkemme ei kestä todellisuuden kohtaamista eikä tietoisuutemme riitä sen näkemiseen - siksi kiellämme todellisuuden ja se pysyy tiedostamamme todellisuuden ulkopuolella. Tämän vuoksi emme pysty toimimaan esimerkiksi ilmastonmuutoksen ja ekotuhon estämiseksi.

Jotta psyykemme kestäisi todellisuuden kohtaamisen, tulee meidän ylittää itsemme ja nähdä elämäyhteisyytemme kaiken elämän kanssa. Jotta näkisimme todellisuuden, tulee meidän laajentaa todellisuuden tulkintaamme itse- ja ihmiskeskeisyydestä elämäkeskeisyyteen.

Monesti vasta jokin kriisi herättää meidät "itsemme unesta ja kuplasta" kokemaan ja näkemään todellisuus ja elämä sellaisenaan kuin mitä se on. Silloin oivallamme ja tiedostamme itsemme ja todellisuuden elämän näkökulmasta ja pystymme myös toimimaan siitä käsin.

Tyhjyyden tunne on viesti eteenpäin menosta

Miksi koemme yhä useammin, että olemme kadottaneet merkityksen ja tarkoituksen elämästämme ja olemme tyytymättömiä siihen miten asiat ovat elämässämme? Koska tietoisuutemme on laajentunut eikä materialistinen elämäntapamme tuota siksi enää merkitystä ja tarkoitusta elämäämme.

Olemme siirtymässä kohti uutta maailmankuvaa ja arvoja, mutta emme vielä tiedosta sitä siten, että osaisimme luopua nykyisestä ja etsiä uutta merkitystä ja tarkoitusta, jotka vastaisivat uusia arvojamme. Elämämme "tyhjyyden kokemus" on viesti, että olemme menemässä eteenpäin.

Voimme kehittyä, kasvaa, omaksua uutta tietoa ja täydellistää itseämme ja elämän kokemistamme ja etsiä näin ratkaisuja aikamme ja elämämme haasteisiin. Tai sitten luovumme tämän erillisen itsen näkökulmasta, oivallamme elämäyhteyksiemme ja näemme tien ulos ongelmistamme.

Elämä todellisuudessa on vallankumouksellinen idea

Me yritämme sovittaa todellisuutta omiin uskomuksiimme, näkemyksiimme ja mielipiteisiimme. Entä jos toimisimmekin toisin - sovittaisimme näkemyksemme todellisuuden kanssa samaksi ja eläisimme siltä pohjalta? Elämämme olisi paljon helpompaa, kun ristiriitaa ei enää olisi.

Todellisuuden kanssa on huono neuvotella, sillä se ei välitä siitä mitä mieltä olemme, uskommeko vai emme tai mikä merkitys jollakin asialla on meille. Todellisuus on se mitä on, halusimme tai emme. Mutta todellisuuden kanssa on helppo elää, sillä silloin tietää missä

mennään.

Todellisuus ei tarvitse meitä, mutta me tarvitsemme sitä pystyäksemme vastaamaan sen luomiin haasteisiin. Ilman todellisuuden näkemistä sellaisenaan elämämme on kuin varjonyrkkeilyä - emme tiedä osuimmeko oikeaan vai harhaan.

Miksi todellisuus, se miten asiat ovat, ei kiinnosta meitä? Pelkäämme todellisuutta, emmekä halua kohdata sitä, koska tiedämme sen olevan totta. Todellisuus vaatii tekoja, siinä ei pärjää pelkillä puheilla. Siksi.

Elämässä todellisuudessa meillä olisi yhteinen perusta ja perustelu elämällemme toistemme kanssa, eikä tarvitsisi enää tapella siitä kuka on oikeassa ja kuka väärässä, eikä tarvittaisi vallankäyttöä puolustamaan luotuja uskomuksia, koska ne häviäisivät.

Todellisuustietoisuus ja elämäyhteisyys - uuden ihmisyytemme ydin - näemme todellisuuden sellaisenaan ja tietoisuutemme on yhtä sen kanssa, näemme ja koemme itsemme osana elämää ja sen elinvoimaa - olemme yhtä todellisuudessa ja elämässä, erillisyytemme on päättynyt.

Antitodellisuuspandemia

Todellisuuden kieltäminen on aikamme pahin epidemia ja pandemia, joka tappaa elämää kaikkialla niin maalla, merellä kuin ilmassakin. Ainoa rokote tätä vastaan on todellisuuden näkeminen ja sen mukaan eläminen ja toimiminen.

Antitodellisuuspandemia tuhoaa niin tuloksellisen politiikan, ilmastonmuutoksen torjunnan, ekokatastrofin estämisen, mahdollisuuden rauhaan, eriarvoisuuden poistamisen, kestävän elämäntavan luomisen kuin naapurisovunkin. Tarvitsemme

todellisuuden elämämme ja tekojemme perustaksi.

Todellisuuden kieltäminen ja vääristely ovat nyt hyväksyttyä politiikkaa juuri kun tarvitsisimme todellisuuteen pohjaavia ratkaisuja. Tämäkin on yksi ilmentymä siitä, että nykyinen elämän- ja maailmanmallimme on tulossa loppuunsa. Emme kestä todellisuutta ja siksi kiellämme sen.

Poliittista systeemiä heikentävä populismi ja lyhytnäköisyys, tarkoitushakuinen todellisuuden vääristely ja sen salliminen sekä talouskasvuideologian kyseenalaistamattomuus eivät mahdollista ilmastonmuutoksen ratkaisua. Tarvittaisiin poliittinen suunnanmuutos - onko mahdollista?

Elämä on hyvää nyt

Aina ja kaikissa elämäntilanteissa, kävi miten kävi, paras tapa elää, on elää siinä mitä on, todellisuudessa. Silloin teemme tarvittavat elämäämme koskevat päätökset tosiasioihin perustuen, emmekä eksy menneisyyteen, uskomuksiimme tai tulevaisuuden unelmiimme.

Elämä siinä mitä on, todellisuudessa, on hyvää elämää, koska missään muuallakaan emme todellisuudessa voi elää - me voimme paeta todellisuutta mieleemme luomiin ajatuksiin ja tunteisiin, mutta menetämme silloin sen mitä on ja näin hyvän elämän. Nyt on hyvä elää.

Kun elämme tässä ja nyt, niin elämä on hyvää, koska kokemamme kärsimys, negatiiviset tunteet ja se miten suhtaudumme ongelmiimme tapahtuvat aina ajatuksissamme ja niistä syntyneissä tunteissa, joita todellisuus ei tarvitse. Todellisuus kertoo kaiken tarvittavan.

Mikään uusi keksintö elämä todellisuudessa ei ole - jo 2500 vuotta

sitten Buddha oivalsi, että kokemamme kärsimys syntyy erillisyydestämme. Kärsimys on erillisyyttä todellisuudesta - erillisyyttä, jonka ajatuksemme ja tunteemme luovat. Zenissä tämä sanotaan suoremmin - "pilko puita, kanno vettä" - elämä arjessa, siinä mitä on, on hyvää elämää.

Puhumme kuinka koemme ja tulkitsemme todellisuutta - miten tulkintamme todellisuudesta ja sen kokemisesta laajenee, kun tietoisuutemme laajenee. Mutta oleellista on kuitenkin itse todellisuus - se miten voimme olla ja elää siinä ja tulla yhdeksi sen kanssa ilman erillisyyttä.

Meditoidessamme tavoitteemme on usein rauhoittaa mieltämme ja stressiämme, tunnistaa kokemaamme ja tulkitsemaamme todellisuutta ja ymmärtää sitä paremmin. Entä jos emme tavoittelisikaan mitään, vaan antaisimme kaiken olla niin kuin on - olisimme se missä kaikki on ja tapahtuu.

TODELLINEN HAASTEEMME

Kaikki oleva eli mistä olemme tietoisia, näkyvä eli mitä sanomme todellisuudeksi, ja elävä, jota sanomme elämäksi, ovat yhtä ja samaa elämän tapahtumisen ja kokemisen virtaa.

Kaikki on tässä.

Kaikki on tässä

Kun oivallamme, että "kaikki on tässä", niin se vapauttaa meidät elämään siinä mitä on ja olemaan ja tekemään elämää tavalla, joka on juuri meille luonnollista ja luontaista.

Saamme toteuttaa itseämme täysin vapaasti ilman luodun todellisuuden painolastia. Epäily, että olisi muuta ja pelko siitä, että ei olisi muuta, ovat poissa.

Tyhjyys on helppo nähdä, kun pistää kaiken sivuun, mutta tyhjyys pitää nähdä myös kaiken läpi ja kaikessa. Tämä on todellinen haasteemme.

Meidän tulee elää tietoisuus todeksi sekä tyhjyydessä että täyteydessä, absoluuttisessa ja suhteellisessa, sisäisessä että ulkoisessa, todellisuudessa ja mielessä – kaikessa. Me emme pääse maailman ja elämisen luomaa haastetta karkuun vetäytymällä "hiljaisuuteen", vaan meidän tulee elää myös maailma "hiljaiseksi".

Moni varmankin arastaa "tietoisuusjuttuja" ja kokee, että ne ovat niin kaukana omasta arjesta ja todellisuudesta, kuten yleensä ovatkin. Moni arastaa ehkä sitä, että muodon maailma – se oma tuttu ja arkinen elämä – menettäisi jotenkin arvoaan ja merkitystään, kun kiinnostuu "tietoisuusjutuista" – että tietoinen elämä olisi jotenkin merkityksellisempää ja parempaa elämää ja että siitä omasta arjesta pitäisi luopua.

Itse näen, että muodon maailma on "tyhjän" – tietoisuuden oivaltaminen todellisenä olemuksenamme – täydellistymä ja siksi arvokas. Pelkästään "tyhjä" on tyhjää ja pelkästään "muoto" on muotoa, mutta yhdessä ne ovat kaikki eli elämä. Me tarvitsemme molemmat. Sekä että.

Ei ole erillistä arjen elämää ja erillistä tietoista elämää. On vain elämä, joka on aina yksi ja kokonainen. Ja sen voi elää täytenä, kun ymmärtää, että tietoisuuden ja todellisen olemuksemme oivaltaminen mahdollistaa tämän, kun elämme sen todeksi siinä tutussa ja arkisessa elämässämme.

"Tietoisuusjutut" eivät vie meitä pois elämästä, vaan antaa sen meille täytenä elämän kokemisena. Moni harhautuu ja luulee pääsevänsä elämään pakoon näihin "tietoisuusjuttuihin".

Tietoisuus on kaikki ja ei mitään

Silmä näkee ja kuva on sen väline viestintään, korva kuulee ja ääni on sen väline viestintään jne. muut aistit. Tietoisuus on samanlainen aisti kuin muutkin aistit. Tietoisuus tiedostaa ja vaistot, tunteet ja ajatukset ovat sen väline viestintään.

Tietoisuus on kuitenkin muita aisteja ylemmällä tasolla ja voi siksi tiedostaa kaikki muut aistit ja niiden tuottamat välineet viestintään. Mitään muuta ihmeellistä ei tietoisuudessa ole.

Näin kun näkee tietoisuuden olemuksen, niin sitä voi harjoittaa samalla tavalla kuin kehoakin. Tietoisuuden harjoittaminen on huomion kiinnittämistä, tarkentamista, avaamista ja laajentamista muiden aistien ja niiden välineiden avulla. Tärkeää tietoisuuden harjoittamisessa on se, että keskittyy itse tietoisuuteen eikä sitä harjoitaviin aisteihin tai välineisiin näkee – niiden tehtävä on auttaa tietoisuutta kehittymään, ei kehittää niitä itseään.

Tietoisuus näin ymmärrettynä on uuden ihmisyytemme perusta, jossa muut aistit ja välineet ovat työkaluja tietoisuuden ja tämän luoman ihmisyytemme laajentamiseen. Näkö ei tarvitse näkijää, kuulo ei tarvitse kuulijaa, koska ne ovat niiden olemuksia ja vastaavasti

tietoisuus ei tarvitse tiedostajaa, koska sen olemus on tiedostaa.

Kaikki aistit tapahtuvat itsekseen omien olemustensa mukaisesti ja viestivät keskenään ja luovat todellisuutta mitä erinäisin variaatioin.

Me olemme tietoisuutta harjoittavaa tietoisuutta – ei muuta.

Tietoisuuden etsijä etsii tietoisuutta eikä oivalla, että tietoisuus on se, joka sitä tietoisuutta etsii.

Miksi niin itsestään selvän asian kuin tietoisuuden oivaltaminen, että me olemme tietoisia ja tiedämme tämän, on niin vaikeaa. Syy on varmaankin se, että tietoisuuden oletetaan olevan se mitä tietää ja miten ymmärtää asioita ja elämää eli ns. oma järki, älyllinen ymmärrys asioiden tilasta, merkityksestä jne. Ei siis se, että tiedostaa ja on tästä tiedostamisesta tietoinen ilman mitään muuta sisältöä.

Miksi tämän todellisen olemuksemme, joka on meille kaikille yhteinen ja jakamaton olemisemme perusta eli tietoisuus, oivaltaminen on tärkeää?

Se poistaa uskomuksemme erillisyyteen, erillisyyden kokemuksemme siitä, että me olemme erillisiä toisistamme ja elämästä yleensä. Tämä puolestaan lopettaa tämän luodun oman erillisyytemme puolustamisen ja kilpailun toistemme kanssa ja toisiamme vastaan. Se luo aivan uudenlaisen perustan elämällemme. Elämän, joka tapahtuu siinä mitä on ja se riittää. Kaikki muu ja teot tulevat sitten tästä yhteisestä "lähteestämme".

Olemme aina tietoisia tiesimme sitä tai emme. Ilman tietoisuutta emme tiedä, että emme tiedä tai että tiedämme.

Kun käsityksemme elämästä, todellisuudesta ja ajasta laajenevat eläväksi, jatkuvasti eteenpäin vieväksi, rajattomaksi todellisuudeksi ja

kaiken kattavaksi ajattomuudeksi, niin tämä kaikki tapahtuu tietoisuudessamme. Tietoisuutemme ja sitä kautta kokemuksemme ja ymmärryksemme elämästä ja kaikesta siihen liittyvästä muuttuu ja muuttaa elämäämme ja sen kokemista. Mutta mitä on tämä tietoisuus, jossa kaikki muutos tapahtuu?

Tietoisuus on kaiken olevan, näkyvän ja elävän tapahtumisen kenttä, mitään ei ole sen ulkopuolella, vaan kaikki tapahtuu tässä tietoisuuden kentässä. Me olemme tämä tietoisuus ja tämä tietoisuus on meissä ja ilman tätä tietoisuutta me ja kaikki muu häviää.

Tietoisuus on meidän näkökulmastamme aina kaikki tai ei mitään ja tästä "ei mitään" me emme voi tietää mitään, koska silloin ei ole tietoisuutta. Tämä tarkoittaa sitä, että me tiedämme, että me olemme tietoisia, mutta se on kaikki mitä siitä oikeasti voimme sanoa, koska emme pääse sen ulkopuolelle.

Tietoisuuden kenttä on siis se perimmäinen "tila ja paikka", missä kaikki on ja tapahtuu. Me muutumme, kehitymme, kasvamme, laajennamme tietoisuuttamme eli kokemaamme tietoisuutta.

Kun siis koemme, oivallamme, ymmärrämme elämän uudella tavalla eläväksi ja liikkeessä olevaksi, laajennamme todellisuuden kokemustamme "yhdeksi ja kokonaiseksi", hävitämme ajan laajentamalla sen kaiken kattavaksi, niin voimme yhdistää nämä kaikki tapahtumiset ja sanoa, että tietoisuutemme on laajentunut.

Kaikki oleva eli mistä olemme tietoisia, näkyvä eli mitä sanomme todellisuudeksi, ja elävä, jota sanomme elämäksi, ovat yhtä ja samaa elämän tapahtumisen ja kokemisen virtaa.

Otetaan esimerkki. Kun sanomme esimerkiksi "Minä katson sinua", niin olemme tottuneet jakamaan tämän tapahtumisen kolmeen

osaan: on subjekti eli tekijä, verbi eli tekeminen ja objekti eli tekemisen kohde. Ja näin kun jaamme tämän tapahtumisen, niin olemme luoneet ajatuksen siitä, että todellisuudessa olisi erillisyyttä – että se ei olisikaan jakamaton, rajaton ja ajaton – yksi.

Mutta tämä on vain ajatusvirhe. Jos poistamme tästä tapahtumisesta esimerkiksi tekijän, niin koko tapahtuminen häviää, jos poistamme tekemisen, niin se häviää ja jos poistamme kohteen, niin se häviää. Tapahtuminen on aina yksi ja jakamaton kokonaisuus – se joko tapahtuu sellaisenaan tai sitä ei ole ollenkaan.

Ja koska näin selvästikin on, niin me voimme sanoa olevamme tämä tapahtuminen. Me olemme oleva, näkyvä ja elävä tapahtuminen, me olemme siis olevaisuus, todellisuus ja elämä ja nämä kaikki ovat yhtä. Me emme saa itseämme erilleen tästä elämän virrasta muuten kuin ajatuksissamme. Elämä, todellisuus, aika ja tietoisuus ovat kaikki yhtä ja samaa elämän eteenpäin menevää virtaa ja kehitystä ja me olemme tämä virta.

Tietoisuuden ulkopuolella ei ole mitään ja me itse olemme tämä tietoisuus, joka on tietoinen kaikesta, mutta emme ole siitä erillisiä. Me olemme sekä katselijoita että se mitä katselemme ja nämä ovat yhtä.

Tietoisuus itsessään ei kehity, se on vain tietoisuutta. Mutta tietoisuuden kentässä oleva muodon maailma (se mistä meillä on havainto) kehittyy evolutiivisesti ja myös meidän kykymme tiedostaa tämä kehitys ja todellisuus kehittyvät.

Tietoisuuden luonne

Mitään erillistä luojasubjektia ei voi olla, koska jos olisi, niin se olisi myös erillinen objekti tietoisuudessa, joten tietoisuus itsessään on se

mistä ja missä kaikki ilmentyy.

Tietoisuuden ulkopuolelle ei voi päästä. Se, että voimme tiedostaa tietoisuuden (tietoisuus siis tiedostaa itsensä), johtuu siitä, että tietoisuuden ominaisuus on juuri tämä tietoisuus. Sen luonne on tiedostaa, joten se tiedostaa niin itsensä kuin kaiken muunkin. Toinen tapa tiedostaa tietoisuus on se, että kun poistamme kaiken sen mistä on havainto eli on tiedostettu, niin se mitä jää jäljelle on puhdas tietoisuus.

Tietoisuus on hyvin yksinkertainen asia. Kaikki on tietoisuutta ja kun tämä tulee myös itsellemme todeksi (tietoisuus, joka me olemme, tulee tästä tietoiseksi), niin tämä on itsestään selvää. Sitä ennen tämä on vain teoriaa ja älyllistä pohdiskelua.

Meillä kaikilla on omakohtainen ja varma tieto tietoisuudesta. Me tiedostamme sen mitä aistimme, koemme, tunnemme, ajattelemme. Nämä kaikki ovat havaintoja, joista me olemme tietoisia, mutta ilman erillistä havaitsijaa. Sekin on vain objekti tietoisuudessamme silloin kun tunnemme, että me olemme erillinen tarkkaileva tietoisuus.

Uuden ajan tietoisuuden tilat

Tarkkaileva tietoisuus:

- näemme kaiken – tunteet, ajatukset, aistimukset, ulkoisen maailman jne. – itsestämme erillisenä ja pystymme tarkkailemaan niitä
- vapaudumme erillisestä ja erityisestä luodusta omakuvastamme ja sen tilalle tulee tarkkaileva tietoisuus – ymmärrämme yhä paremmin, että ongelmien suurin syy on ollut ehdollistumisemme siihen minkä nyt näemme itsestämme erillisenä

- me olemme se, joka tätä erillistä katsoo ja ”todistaa”, mutta emme tiedä mikä tämä havaitsija on

Yhdentynyt tietoisuus:

- tarkkaileva tietoisuutemme häviää ja todellisuus tulee yhdeksi – kaikki se mistä olemme tietoisia, on yksi havainto siitä mitä on
- sisäisen ja ulkoisen erillisyyden kadonnut – ne ovat yhtä ja samaa todellisuutta
- tietoisuutemme kattaa kaiken – emme voi enää erottaa erillistä havaitsijaa, vaan havaitsija on sama kuin havainto

Näkökulma on ratkaiseva

Merkittävin ero todellisuuden ja elämän näkemisessä ja tulkinnassa on se, mistä näkökulmasta sitä tarkastelemme. Tarkastelemmeko sitä muodon maailman eli luodun todellisuuden näkökulmasta vai itse tietoisuuden näkökulmasta. Ongelmia syntyy luonnollisesti siitä, että käytämme samoja sanoja, mutta koska konteksti ja näkökulma ovat eri, niin sanojen sisältö on eri. Tältä emme valitettavasti voi koskaan välttyä kokonaan.

Tietoisuus ja muodon maailma ovat samaa tietoisuutta, eikä niitä voi erottaa. Voimme kuitenkin tarkastella niitä tietoisuuden tai muodon näkökulmasta, mutta emme saa niitä erilleen kuin näennäisesti juuri ottamalla jommankumman näkökulman. Voidaan sanoa, että muodon maailma on tietoisuuden sisältö mutta myös tietoisuutta, koska kaikki on tietoisuutta.

Me voimme vapaasti luokitella muodon maailman eri ilmentymismuotoja – aika, avaruus, materia, evoluutio, erillisyyden dualismi, itse, ajatukset, tunteet, emotiot, aistimukset ja näiden

kaikkien kuvaamaa sisältöä miten vain ja luoda erilaisia näkemyksiä muodon maailman rakenteesta, sisällöstä, muuttumisesta jne. Tämä kaikki on muodon maailman luokittelua, mutta tietoisuus on se missä tämä kaikki on ja tapahtuu, minkään ollessa siitä erillinen.

Muuttuva muuttuu – me olemme muuttumaton

Me olemme elämää ilmentävä tietoisuus – tiesimme tämän tai emme. Uudessa ajassa emme käytä "valaistuminen" sanaa, koska se luo monelle aivan vääriä mielikuvia – että olisi joku, joka valaistuu, että jokin meissä muuttuisi dramaattisesti ja, että elämä olisi sitten erilaista ja parempaa.

Uuden ajan todellisuustietoisuus ja elämäyhteisyys käsitteet kuvaavat sitä, että kun näemme todellisuuden sellaisenaan, olemme tietoisia todellisuudesta ja elämme siinä yhdessä muun elämän kanssa, niin silloin oivallamme, että on vain elämä ja me olemme tämä elämä, joka ilmentää itseään kauttamme. Ja tämä oivallus sitten muuttaa elämämme eli sen muuttuvan, joka on muuttumattoman todellisen olemuksemme ilmentämistä.

On yleinen harhaluulo, että itsevapaa tietoisuus, joka on uuden ajan todellisuustietoisuuden edellytys, olisi jotakin muuta kuin todellisuus eli se mitä on, että se olisi jokin autuas tila tai tunne jostakin korkeammasta pyhyydestä.

Ei. Se on tämä tavallinen, arkinen todellisuus, jos vain pystyisimme näkemään sen sellaisenaan ilman uskomuksiemme, toiveidemme ja haaveidemme eli erillisen omakuvamme ja ajatustemme luomaa savuverhoa.

Zen-sanonta "pilko puita, kanna vettä" tiivistää tämän oivallisesti. Todellista "henkisyyden" harjoittamista on elää siinä mitä on,

todellisuudessa ja toimia siinä ja siihen perustuen.

Elämä tapahtuu todellisuudessa, se on tietoisuutemme elämistä täydeksi. Tämä voi tietenkin olla iso pettymys ”etsijälle” – mitä sitten etsiikään – sillä ”etsimisen” tavoitehan on löytää jotakin muuta kuin se mitä nyt on. Jotakin parempaa, jotakin muuta mikä tekisi elämästä parempaa. Mutta ei ole muuta kuin tämä todellisuus ja se avautuu, kun lopettaa ”etsimisen”. On ajanhukkaa etsiä, jos haluaa elää todellisuudessa. Pitää vain pysähtyä ja lopettaa kaikenlainen etsiminen ja elää siinä mitä on. Se on hyvän elämän salaisuus.

On myös sanonta, että ”mikään ei muutu, kun kaikki muuttuu”, mitä tämä tarkoittaa? Ehkä hämmentävin ja vaikein asia, ennen todellisuuden oivaltamista, on ymmärtää se, että mikään ei muutu, kun heräämme ja oivallamme todellisuuden, että juuri se tunne itsestä ei muutu todellisuuden oivaltamisessa. Ehkä juuri tätä muutosta itsessämme olemme odottaneet ja etsineet, mutta sitä ei siis tapahdu.

Me olemme nyt, olemme olleet ja tulemme aina olemaan tietoisuus, joka on tietoinen kaikesta ja se tunne itsestä on juuri tämä tunne tietoisuuden olemuksestamme. Se ei ole tavallinen tunne, vaan enemmänkin tieto siitä, että näin on.

Mikä sitten muuttuu, kun kaikki muuttuu? Suhde kaikkeen siihen mistä olemme tietoisia, tai tarkemmin on tietoisuutemme sisältö, muuttuu ja se muuttaa koko elämämme, suhteemme itseemme, toisiimme, luontoon, elämään, kaikkeen.

Muuttuva muuttuu, mutta me olemme muuttumaton.

Mahdollisen näkökulma vapauttaa elämään

Tietoisuus on se, jossa kaikki on ja kaikki tapahtuu. Me olemme tämä

tietoisuus. Tietoisuuden kentässä oleva potentiaali, jossa on kaiken ilmentyvän mahdollisuus, kaiken olevan, näkyvän ja elävän mahdollisuus, on se mistä kaikki ilmenee.

Mahdollisen näkökulma on tietoisuuden kentässä olevan potentiaalin näkökulma, joka on ennen kuin mitään on ilmennyt – se on ennen kaikkea paitsi itse tietoisuutta.

Me olemme tietoisuus, jolla on mahdollisen näkökulma.

Mahdollisen näkökulma sisältää kaiken potentiaaliin sisältyvän mahdollisen eikä näin ollen rajaa ilmentymistä mitenkään. Tämä vapauttaa meidät kaikesta ilmentyneestä ja luo meille näkökulman olevaan, näkyvään ja elävään tavalla, joka on kaikesta vapaa ja joka ei rajoita mitään ilmentyvää.

Mahdollisen näkökulma luo meille todellisen vapauden. Emme tarvitse tietoisuuden eri tiloja tai tasoja eli todellisuuden eri kokemuksia ja tulkintoja ollaksemme vapaita. Mahdollisen näkökulma ylittää kaiken ja sisältää kaiken. Se yhdistää kaiken.

Kun valitsemme mahdollisen näkökulman (tai se on tullut meissä todeksi), niin silloin elämämme ja kaikki se mistä olemme tietoisia ja emme ole tietoisia, on mahdollista hyväksyä. Meidän ei tarvitse odottaa, että tulisimme täydellisesti tietoisiksi tai löytäisimme vapauden, sillä mahdollisen näkökulma sisältää jo tämän kaiken mahdollisena.

Voimme elää nyt ja tässä, vapaina ja sen mukaan mitä potentiaalista välttämättömyyden pakosta ja tarpeesta ilmenee. Elämä on mahdollisen taidetta – aina uutta ja tuoretta. Ja kun olemme avoimia mahdolliselle ja läsnä elämälle, niin tiedämme sen.

Se, mitä kutsumme todellisuudeksi, on oman alitajunnassamme olevan tarinamme läpi tehtyä havaintoa sisäisestä ja ulkoisesta ympäristöstämme. Tämä havaittu, joko tietoinen tai tiedostamaton, todellisuutemme vaihtelee ja vaihtuu sen mukaan, miten alitajunnassamme oleva ”ohjelmointi” muuttuu tai tietoisien mieleemme ja tietoisuutemme avulla muutamme sitä tai siitä tehtyä tulkintaamme.

Pysyvää, objektiivista todellisuutta, joka olisi sama ja yhteinen muiden ihmisten kanssa, ei ole, vaan se on aina subjektiivisesti luomamme kuva havaitsemastamme ympäristöstä. Ympäristöllä tarkoitamme kaikkea sitä mistä voimme tehdä havainnon eli tulla tietoiseksi tai mistä aistimme tekevät havainnon ja tallentavat alitajuntaamme. Tästä ympäristöstä tekemämme aina rajallinen ja osittainen tulkinta, on se mitä kutsumme kullakin hetkellä todellisuudeksemme.

Tulemalla tietoiseksi alitajunnassamme olevasta tarinasta, siitä miten se on syntynyt ja sen jälkeen tallentamastamme havaintomaailmasta, voimme alkaa aktiivisesti muuttaa kokemaamme todellisuutta ja täten vaikuttaa kullakin hetkellä omaksumamme tarinan ja todellisuuden tulkinnan tuottamaan käyttäytymiseemme, ajatteluumme ja kokemuksiimme.

Laajin mahdollinen näkökulma, joka kattaa kaikki muut näkökulmat on siis mahdollisen näkökulma. Mahdollisessa näkökulmassa emme lukitse mitään näkökulmaa pysyvästi, vaan tiedostamme, että kukin näkökulma luo aina oman todellisuutensa. Mahdollisen näkökulma pitää meidät aina hereillä ja valppaana ja estää meitä ”uppoutumasta” vain tiettyyn näkökulmaan ja tiettyyn sen luomaan todellisuuteen.

Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että emme voisi toimia kulloisessakin todellisuudessa aktiivisesti. Mahdollisen näkökulmasta voimme

vaihtaa todellisuuttamme, jos se ei enää palvele tarkoituksenmukaisesti ko. tilannetta elämässämme tai elinympäristössämme. Mahdollisen näkökulmasta voimme tehdä tämän kokonaisvaltaisesti ilman, että joudumme ratkaisemaan eri todellisuuksien luomia haasteita niistä itsestensä käsin.

Ymmärrämme, että kaikki todellisuudet ovat aina tarinamme ”värittämiä ja kuvittamia” tulkintoja havaitsemastamme – että nämä kaikki todellisuudet syntyvät koko ajan alitajunnassamme ja tietoisuudessamme, että ne ovat koko ajan muuttuvia. Ja synnyttäessään ristiriidan tietoisien todellisuutemme ja sisäisen ja ulkoisen luomamme todellisuuden kanssa, aiheuttaa se elämäämme kärsimystä ja tyytymättömyyttä.

Mahdollisen näkökulma tuo tähän jatkuvasti muuttuvaan todellisuuteen ”majakan”, josta käsin voimme tehdä ympäristöstämme havaintoja ja muuttaa ”näkemäämme” todellisuutta siten, että se on mahdollisimman hyvin harmoniassa elämämme ja elinympäristömme kanssa. Haemme aina parhaan mahdollisen tarinan ja todellisuuden kulloiseenkin elämämme tilanteeseen ja suhtautumiseemme laajemmin aikamme globaaleihin haasteisiin.

Oletko valmis haastamaan nykyiset tarinasi ja todellisuutesi ja katsomaan elämää mahdollisen näkökulmasta – näkemään elämäsi ja aikamme ongelmat mahdollisina, vain uutta todellisuutta odottavina ratkaistavina haasteina?

Kaiken todellisuuden näkemisen perustana on valittu näkökulma. Mahdollisen näkökulma luo avoimen ja kaiken kattavan näkökulman elämän ja todellisuuden tarkastelulle. Mahdollisen näkökulma ei sulje mitään pois ja siksi se ei rajoita näkemistä kuten muut rajallisemmat

näkökulmat usein tekevät.

Olennaista ei monestikaan ole se mitä tarkastellaan, vaan se mistä näkökulmasta asiaa tarkastellaan. Usein juuri valittu näkökulma ratkaisee itse asian ”oikean” näkemisen. Usein ”oikein” näkemisen estääkin juuri liian kapea näkökulma ja tiedostamatta luodut rajat näkemiselle.

Kuka tahansa voi valita mahdollisen näkökulman ja sille voi saada myös sisäisen todennuksen ”erillisestä minäkuvasta” irrottautumalla ja ”laskeutumalla” yhteen todellisuuteen.

Se luo todellisen ykseyden, joka yhdistää niin olemisen kuin joksikin tulemisen (being ja becoming) näkemykset ja opit kuin suhteellisen ja absoluuttisen luoman dualismin yhdeksi todellisuudeksi. Se näkee kaiken ”yhdeksi ja kokonaiseksi” tulemisen prosessina ja antaa elämällemme merkityksen ja tarkoituksen osana tätä prosessia.

Koska voit valita mahdollisen tietoisien näkökulman, niin miksi tyytyisit vähempään, miksi olisit vähemmän kuin mahdollinen, miksi olisit vähemmän kuin itse puhdas tietoisuus?

Elämää mahdollisessa ”spinozalaisittain”

Todellisuus on kaiken elämän ja toiminnan ytimessä, se ilmenee ”mahdollisesta”. Todellisuuden näkeminen niin aistein kuin intuition avulla on mahdollisesta käsin mahdollisimman suoraa ja avointa.

Mahdollisessa eläminen (näkökulma elämään) yhdistää kaiken yhdeksi kokemisen ja tietämisen tilaksi. Mahdollinen on tietoisuuden kentässä oleva olevaisuuden ideoiden potentiaali, josta kaikki oleva, näkyvä ja elävä ilmenee. Mahdollinen yhdistää niin menneen, nykyisyyden kuin tulevan ja luo elävän yhteyden ihmisten, luonnon ja kaiken

universaalisesta tietoisuudesta kumpuavan kanssa.

Mahdollinen sisältää kaiken, se on tiedon, elämän, kaiken mitä on ”syvin olemus” ja siksi se antaa meille pysyvän sisäisen rauhan. Mahdollisesta ilmenee koko ajan uutta olevaa, näkyvää ja elävää ja kun pystymme sitä yhä paremmin itse ymmärtämään, niin silloin siirrymme vähäisemmästä suurempaan täydellisyyteen ja tämä siirtyminen tuottaa meille todellisen elämänilon.

Todellisuuden näkeminen suoraan ja avoimena ja eläminen mahdollisessa tuottavat meille siis pysyvän sisäisen rauhan ja todellisen elämänilon tämän mahdollisen tullessa omaksi syvimmäksi olemukseksemme. Se on elämämme sisältö ja suunta, josta käsin pystymme toimimaan kokonaisuuden edun puolesta sen mukaisesti mikä meidän tehtäväksemme on intuition kautta todeksi tullut.

Elämä mahdollisessa on todellista ykseyttä. Mahdollinen on elämän sydän, josta kaikki elämä saa elinvoimansa, sieltä pulppuaa kaikki. Mahdollinen luo kaiken koko ajan uutena ja tuoreena, mahdollisen todellisuus ja elämä syntyvät koko ajan uudestaan ja uudestaan, sillä ei ole historiaa, nykyisyyttä eikä tulevaa, se on aina uutta elämää. Vain jatkuva elämän ilmentäminen mahdollisesta elävänä ja liikkeessä pitää ”elämän hyrrän” pyörimässä ja pystyssä.

Todellisuutta luodaan koko ajan mahdollisesta. Kaikki on tarinaa ja tulkintaa ilmentyneestä, niitä ei tarvitse kieltää. Jo ilmentynyt on aina kuollutta, se on jo tapahtunut. Elämä on aina parhaimmillaan, kun se on syntymäisillään ja syntyy, ilmenee mahdollisesta. Elämä on aina tuoretta.

Mahdollisen näkökulmasta katsoen ei ole merkitystä ”kuka olet tai missä olet”. Olet aina mahdollinen uusi ilmentymä. Elämä on jatkuvaa

ilmentymistä mahdollisesta ja siksi sitä ei kannata pysäyttää. Elämää voi vain elää. Elämä mahdollisesta käsin on aina kokonaista ja yhtä, koska se luodaan koko ajan uudestaan.

Mahdollinen on elämän omaa potentiaalia ja kun toimimme elämästä ja sen todellisesta luonteesta käsin, niin voimme intuitiivisesti todeksi tunnetun intention avulla luoda mahdollisesta kaiken mitä ”tarvitsemme” ja mahdollinen toteuttaa tämän ”välttämättömyyden pakosta”. Me olemme elämän oma tahto ja luovuus – me olemme todellisuutta luovia mahdollisuuksia.

Aika – kun jokin haluaa olla olemassa

Niin kauan kuin on tunne ajasta, on olemassa jokin, joka haluaa säilyä, jatkaa, olla olemassa – tiedostimme sen tai emme.

Aikaa ei voi hävittää, kuten ei ”minääkään”, jos on vielä jotakin, joka edellyttää ajan tai minän olemassaoloa eli jotakin, joka haluaa säilyä ja jatkaa.

Kuolema häviää, kun ei ole enää mitään mikä haluaisi jatkaa, säilyä tai olla olemassa.

Samalla tavalla kuin käsitys elämästä ja todellisuudesta muuttuvat täysin, kun saavutamme uuden ajan tietoisuuden, niin muuttuvat myös käsityksemme ja kokemuksemme ajasta ja itse tietoisuudesta.

Nykyisin rajaamme ajan kolmeen eri jaksoon: menneisyys, nykyisyys ja tulevaisuus ja nykyisyydenkin sitten vielä kellon ja kalenterin avulla yhä pienemmiksi palasiksi todellisuutta. Pidämme näitä eri aikoja erillisinä ja sellaisina, joissa olemme eläneet, elämme nyt ja tulemme elämään.

Yleensä aikakäsityksemme keskittyy kuitenkin hyvin pieneen ehkä vain

päivien, viikkojen tai muutaman vuoden ajan jaksoon eteen ja taaksepäin. Ja koska rajaamme aikaa näin, niin se mahdollistaa meille näiden eri aikojen ajattelemisen, muistelemisen, suunnittelun ja murehtimisen. Huomiomme kiinnittyy vain hyvin rajattuun osaan todellisuutta aivan kuten lampun valo pimeässä metsässä näyttää vain sen mihin sitä osoitamme.

Uudessa ajassa aikakäsityksemme muuttuu samalla tavalla kuin todellisuutemme, kun emme kohdista siihen mitään erityistä kohdennettuna huomiota. Alamme nähdä koko evolutiivisen prosessin ja kehityksen maailmankaikkeuden alusta sen loppuun asti, näemme, että se on yhtä ja samaa evoluution virtaa eteenpäin.

Kun aikakäsityksemme laajenee mahdollisimman laajaksi, niin tapahtuu se, että se aika häviää kokonaan. Me romahdamme tähän hetkeen, olemme se mitä on, tässä ja nyt. Olemme yhtä ajattomuuden ja evolutiivisen elämänvirran kanssa.

Mikä merkitys tällä ajattomuudella sitten on? Kun emme enää koe kuin tämän ajattoman hetken ja ymmärrämme, että myös menneisyys, nykyisyys ja tulevaisuus ovat vain tässä samassa ajattomuudessa syntyviä todellisuuden kuvia, niin koemme ehkä ensimmäisen kerran, että emme ole tulossa mistään, emmekä menossa mihinkään. Olemme täysin tyytyväisiä siihen mitä on, koska se on ainoa "paikka" missä voimme olla. Elämme siinä mitä on ja se riittää.

Monesti kun lähdemme etsimään itseämme tai vaikkapa korkeampaa henkisyyttä elämäämme, niin koemme, että elämässämme on jotakin väärin, jokin on vialla tai siitä puuttuu jotakin. Emme ole tyytyväisiä siihen mitä on. Mutta kun oivallamme ajattomuuden, niin nämä ajatukset häviävät. Koemme, että elämässämme kaikki on aina hyvin, mikään ei ole väärin tai vialla, tässä ajattomassa hetkessä on kaikki se

mitä tarvitsemme ja se riittää. Ja tämä tietenkin muuttaa melko lailla elämän kokemustamme.

Aika on jotain, joka luo jatkuvuuden tunnetta

Aika, minä ja kuolema eivät ole mitään mitä voisi sellaisenaan hävittää. Ne häviävät, kun mikään ei halua säilyä, jatkua, olla olemassa. Voimme käsitellä näitä ajatuksia ja käsitteitä, joita nuo kaikki ovat, erikseen ja yksitellen, mutta aina tulee uusia käsitteitä, jotka sisältävät jotain mikä haluaa säilyä, jatkua ja olla olemassa.

Rakkaus, elämä, vapaus, tietoisuus, evoluutio – loputon lista käsitteitä. Mikään näistä käsitteistä tai ajatuksista "tyhjäksi nähtynä" ei vapauta meitä, vaan meidät vapauttaa kaikesta se, että emme halua enää säilyä, jatkua, olla olemassa. Sitä on antautuminen, nöyryys elämän edessä, kuoleman kohtaaminen.

Vasta kun tunne ajasta häviää eli aika pysähtyy, lakkaa olemasta, niin se hävittää myös kuoleman ja minän. Silloin kaikki on tässä mitä on ja se ei tarvitse ajatuksia, tunteita tai erillistä minää sitä kokemaan.

Emme siis voi lunastaa vapauttamme näkemällä käsitteitä tyhjiksi tai tekemällä tekoja – toki pitkälle sillainkin päästään. Vasta kun emme halua säilyä, jatkua, olla olemassa, niin silloin vapaus koittaa. Paradoksi tietenkin on siinä, että vasta tämän jälkeen elämä alkaa ja vain se halu olla olemassa, säilyä ja jatkua häviää. Vasta kun koko tarina, jota ajatuksilla ja käsitteillä luodaan ja ylläpidetään koko ajan, nähdään vain tarinaksi riippumatta siitä mitä se sisältää, se tarina päättyy. Silloin tarinan mukana menee myös kaikki se mikä on meille kaunista, rakasta, hyvää, lohduttavaa. Emme voi valita mitä häviää ja mitä ei – kaikki menee.

On tietenkin todella paljon vaadittu, että kaikki tarinat ovat loppuneet.

Mutta kun hyväksyn sen, että en ehkä koskaan voi todella ja lopullisesti olla vapaa, niin silloin itse asiassa olen vapaa. Silloin en odota enää mitään, vaan hyväksyn sen mitä on – että juuri epätäydellisyyden (eli että vapaus ei ole täydellistä) hyväksyminen on täydellisyyttä. Silloin voi unelmiaankin elää todeksi – keskittyä siihen prosessiin eikä lopputulokseen, eli keskittyä elämiseen.

Kun hyväksyy kaiken itsessään ja tekemisissään tai antaa itselleen kaiken anteeksi, hyväksyy egonsa ja kaiken, oli niitä jäljellä tai ei, niin silloin tämä hyväksyminen muodostuu täydelliseksi vapaudeksi olla mitä on. Silloin ei koskaan oletta, että on vapaa tai että ei tarvitsisi olla varuillaan omien tekemisten ja ei-tekemisten kanssa – aina pitää olla. Tätä voisi kutsua varovaisuusperiaatteeksi – oletta aina, että et ole vapaa.

Ja paradoksi on se, että tämä ei itse asiassa ole mitenkään vaikeaa, siinä ei luovu mistään. Tällöin kaikki käsitteet ja tarinat näkee vain käsitteinä ja tarinoina, eikä niitä ihan kaikkia edes "viitsi" enää kohdata, jos eivät aiheuta suurempaa epämukavuutta. Mitä ne eivät tee, koska ne näkee nyt vain tarinoina ja käsitteinä.

Tämä vaatii sitä, että on antautunut, nöyrytynyt elämän edessä. Ei uskoa, vaan luottamusta elämään. Ja tämä luottamus elämään kantaa ja pitää meidät vapaina, vaikka emme siis olisikaan vielä vapaita. Voimme elää vapaina luottamuksemme ja nöyryytemme varassa ilman, että olemme lopullisesti ja täysin vapaita, mikä vain poikkeustapauksessa voi kohdallemme tulla. Sen varaan ei kannata laskea.

Miksi uudessa ajassa kaikki on aina hyvin?

Miksi uuden ajan itsestä vapaassa tietoisuudessa eläminen tuntuu

siltä, että on aina ollut siinä missä on ja tehnyt sitä mitä juuri tekee?

Kun se, miksi itseämme luulemme, muuttuu jatkuvasti muuttuvasta pysyvään tietoisuuteen, muuttumattomaan, niin silloin olemme aina "liikkeessä paikallaan" eli olemme pysyvä paikallaan oleva tietoisuus, joka on tietoinen kaikesta muuttuvasta eli "maisema tulee vastaan".

Tuo tuntemuksemme kertoo siitä, että emme ole enää sitoneet omakuvaamme, kuvitelmaamme erillisestä itsestämme, mihinkään muuttuvaan, vaan olemme aina paikallaan oleva pysyvä tietoisuus, ja tämä hävittää myös kuvitelman erillisestä itsestä.

Sillä ei tietoisuuden näkökulmasta ole väliä, mistä muuttuvasta, tekemisestä tai tilasta on tietoinen. Ne kaikki ovat tämän pysyvän tietoisuuden sisältöä.

Tämä myös hävittää kokemuksen erillisestä tarkkailijasta, koska ei ole enää mitään syytä olla kiinnostunut mistään erityisestä, muuttuvasta, koska tietoisuus, joka me olemme, on aina tietoinen siitä mitä on. Tarkkailijaa ei siis enää tarvita. Kun "huoneessa on valot, niin taskulamppua ei enää tarvita". Näemme sen mitä haluamme nähdä ilman erillistä huomiota – on jatkuva "huomioton huomio" kaikesta.

Toisin sanoen, kun kaikki on tässä, niin mitään ei puutu ja siksi kaikki on hyvin. Ja tästä "kaikki on hyvin" kumpuaa sitten tyytyväisyys ja onnellisuus elämään ja ilo ja mielekkyys tekemiseen. Tekemisestä ja olemisesta tulee yhtä ja samaa "tapahtumatonta tapahtumista".

Osittain tuohon tuntemukseen "kaikki on tässä" vaikuttaa myös se, että kun elää siinä mitä on eli todellisuudessa, niin silloin ajatukset ja niistä syntyvät tunteet ovat vähäisempiä ja yleensä liittyvät vain juuri läsnä olevaan tilanteeseen, ei menneeseen, tulevaan tai muuhun kuvitteluun, jota ajatukset yleensä ovat, Näin ollen ajatuksetkaan eivät

vie pois siitä mitä on ja tämä tunne "kaikki on tässä" vahvistuu mitä täydemmin elää vain todellisuudessa.

Kun elää todellisuudessa, niin silloin "aktiivinen muisti" eli asiat, jotka ovat tietoisena, monesti kattaa vain muutaman tunnin taaksepäin ja eteenpäin – huomio on lähes täysin siis siinä mitä on. Mutta ei tämä muistia eli ajatuksin luotuja muistikuvia esim. menneestä mihinkään hävitä. Niitä pitää vaan tuoda tietoisuuteen ja ajatella, jos on tarvetta.

Ja kun kaikki on hyvin, niin huomio kiinnittyy todellisuuteen ja aikamme ongelmien ratkaisun etsimiseen eikä itseen ja omiin huoliin ja murheisiin, joita ei enää ole.

Liikkeessä paikallaan

Uuden ajan elämä tapahtuu siis "liikkeessä paikallaan". Mitä se tarkoittaa?

Kun meidän tietoisuuttamme ei enää rajoita erillisyyss, omakuva tai uskomukset, niin silloin me olemme "paikallaan" todellisuudessa, koska meidän ei tarvitse enää liikkua eli suunnata tietoisuuden "valoamme" nähdäksemme todellisuutta. Me olemme kaiken kattava tietoisuus, joka näkee kaiken sen mitä on ja tapahtuu, elävän liikkeessä olevan elämän, joka tapahtuu todellisuudessa, ja josta me olemme tietoisia. Tämä on uuden ajan finaali, jota kohden me menemme, kun elämme luonnollisesti elämän virrassa emmekä rajoita tietoisuuttamme.

Kun elämän ja todellisuuden näkee ja ymmärtää näin, niin se on koko lailla täydellisesti vastakohta nykyisille näkemyksille, jotka kumpuavat mekanistisesta todellisuuden mallista ja materialistisesta elämän mallista. Uudessa ajassa todellisuus ja elämä ovat elävä ja tietoinen kokonaisuus ja tapahtumisen kenttä.

Uuden ajan elämä on jatkuvaa muutosta, kehitystä ja kasvua yhdessä toisten, luonnon ja maailman kanssa. Se on osa luonnollista elämän virtaa ja eteenpäin vievää elinvoimaa, josta me luomme tätä ilmentävän ekologisen ja vastuullisen elämäntapamme ja kulttuurimme, ja jonka pohjalta me luomme myös vapaan valistuneen yhteiskunnan rakenteet ja järjestelmät sekä tavan toimia maailmassa huomioiden koko ihmiskunta ja maapallon luonto kokonaisuudessaan.

Jos tietoisuutemme kentän koko on 100 %, niin yleensä tietoisuutemme kattaa menneitä asioita ja ajatuksia sanotaan vaikkapa 40 % ja tulevia asioita ja ajatuksia 40 %, jolloin tälle mitä on jää 20 %. Mutta kun alamme elää siinä mitä on, niin nämä menneet ja tulevat häviävät lähes kokonaan tietoisuudestamme ja "se mitä on" kattaakin lähes 100 %. Emme tiedosta enää sitä mitä tapahtui minuutti, tunti, päivä, viikko jne. sitten, emmekä sitä mitä ehkä tapahtuu minuutin, tunnin, päivän, viikon jne. päästä. Tällöin todellisuus tulee täydeksi ja se myös alkaa tuntua täydeltä. Olihan kokemuksemme aiemmin vain 20 % ja nyt lähes 100 %. Aistit terävöityvät, kirkastuvat, olemme tietoisia lähes kaikesta mitä ympärillämme tapahtuu. Olemme aidosti hereillä elämässämme.

Silloin elämässä riittää ihmeteltävää ja aistittavaa. Jo "liikkeessä paikallaan" tapahtuva kävely tai muu tekeminen riittää tuomaan onnellisuutta ja iloa elämään, ja siksi tarve kaikelle muulle vähenee dramaattisesti, se riittää mitä on.

Ja riippumatta siitä missä kulloinkin olemme, kun esimerkiksi kävelemme tai elämme elämäämme, niin aina tuntuu siltä, ettei missään muualla ole koskaan ollutkaan. On aina ollut siinä missä on juuri sillä hetkellä. Ja vaikka maisema vaihtuu, niin on tunne, että on samassa paikassa. Pitää erikseen ajatella ollakseen jossain muualla eli

menneessä tai tulevassa.

Tämä liikkeessä paikallaan taitaa olla se sisäinen rauha ja seesteisyys, josta monesti puhutaan. Se ei ole jotakin mikä olisi irti todellisuudesta, vaan se on itse todellisuus ja elämä.

Ja se mitä on, voi olla sisäistä rauhaa ja hiljaisuutta tai se voi olla vahvoja tunteita ja elämänmenoa. Mutta aina se tapahtuu siinä mitä on ja täyttää koko todellisuuden ja tietoisuuden.

MUUTOS ON MAHDOLLISUUS

Heräämme muutokseen, kun oivallamme, että nykyinen elämäntapamme on suurempi riski elämällemme kuin tulevaisuus ja sen vaatima uusi elämäntapa.

Kun katsomme tätä elämästä käsin, niin muutos on aito mahdollisuus parempaan elämään, ei uhka. Se on uhka vain nykyisyydelle, ei meille.

Sivilisaatiomme romahdus suorana lähetyksenä

On hämmentävää nähdä sivilisaatiomme romahduksen ensiaskeleita suorana lähetyksenä eri puolilta maailmaa samaan aikaan kun aiheuttamamme ilmastonmuutos ja ekokatastrofi hävittävät elämämme ylläpitojärjestelmää. Tuplatuho.

Globaali talous ja valtiot eivät kestä koronapandemian estämistä, mutta eivät myöskään niitä toimia, joita tarvitaan ilmastonmuutoksen ja ekotuhon estämiseksi, ja jotka on tehtävä. Johtopäätös on, että nykyisillä keinoin ei romahdusta voida estää - tavan voimme vielä valita.

Globaali talous ja valtiot eivät kestä jos koronapandemiaa estetään pakkokeinoin ja talous näin sulkeutuu - siksi koronapandemia leviää edelleen ja on palaamassa myös Eurooppaan. Mutta näin ajaudutaan tilanteeseen, jossa kuolemat saavuttavat kipurajan ja maailma menee kiinni.

Tulevaisuutemme ratkaisee se miten kohtelemme toisiamme ja jaamme käytettävissä olevat resurssit kaikkien kesken oikeudenmukaisemmin - jos tässä epäonnistumme - kuten nyt teemme - niin ajaudumme kaikkien sotaan kaikkia vastaan, jossa kaikki häviävät eikä ole voittajia.

Eriarvoisuus ja väkivalta ovat syvällä nykyisissä ihmisyytemme, yhteiskuntiemme ja taloutemme rakenteissa ja siksi tulemme tarvitsemaan vahvaa rauhanliikettä puolustamaan ihmisarvoista elämää samanaikaisesti kun pyrimme estämään ilmastonmuutoksen ja ekotuhon riistäytymistä.

Kun romahdus näyttää olevan edessämme, niin siirrymme ratkaisun haaveilusta "pelastautukoon ken voi" -vaiheeseen, jossa tulevina

vuosina ruokaturva nousee merkittäväksi tekijäksi. Vielä olisi aikaa valmistautua ja varautua, mutta edes sitä ei nyt tehdä puhumattakaan ratkaisuisista.

Voisimme itse toimia ja tehdä vapaaehtoisesti tarvittavat elämäntapamuutokset, mutta näyttää siltä, että aika ei riitä ja joudutaan käyttämään pakkokeinoja, rajoitteita ja julkisen vallan kovia toimia, jotta voimme estää katastrofin. Ja sitä kovempia mitä myöhemmin ne tehdään.

Se mikä ongelmat aiheuttaa, ei voi olla ratkaisu

Nykyinen elämän- ja maailmanmallimme on ajanut meidät yhä pahenevaan kriisien kierteeseen. Yksinkertaisesti - tarvitsemme uuden elämän- ja maailmanmallin ja sille uuden kestävä perustan. Jos ja kun teemme tämän johtopäätöksen, niin pääsemme uuden alkuun. Ilman tämän oivaltamista olemme jumissa nykyisessä ja ajaudumme yhä pahempiin kriiseihin.

Nykyinen maailma on jo kuollut – se on elossa vain vanhasta tottumuksesta ja pinnalta tarkastellen, mutta henki siitä on jo hävinnyt. Kulissit ovat paikallaan ja näytelmä jatkuu, mutta juoni on jo kadonnut. Nyt tarvitaan uusi tarina ja juoni elämällemme.

Jos emme halua palata entiseen, tulee meidän lopettaa siitä puhuminen ja toimia toisin. Toisin toimiminen antaa meille energian ja pitää huomiomme siinä mitä haluamme ja tekee siitä totta. Uusi syntyy vain toimimalla toisin kuin ennen.

Keskittyminen siihen mikä on taloudessa, politiikassa tai elämässämme huonosti, ei johda mihinkään ellemmme kerro sille vaihtoehtoa ja keskity siihen. Huonosta tulee epäoleellista, kun uudesta tulee huomiomme keskipiste ja tekojemme kohde.

Vastustaminen estää muutoksen – se antaa huomiomme ja energiamme sille mitä vastustamme, pitää siinä kiinni ja estää haluamamme muutoksen. Ei ketään eikä mitään vastaan, vaan elämän puolesta keskittää huomiomme ja energiamme uuteen ja johtaa tekoihin, jotka tuovat muutoksen.

Maailma muuttuu, kun me muutumme

Pari kymmentä vuotta sitten, kun pohdin ilmastonmuutoksen ja luonnontuhoon mahdollisuutta ja uhkaa, niin sitä ajatteli, että kyllä me sitten toimimme heti kun saamme riittävät todisteet, että uhka on todellinen. No nyt on todisteet, mutta ei toimita. Hämmäntävää.

On paljon psykologisia, kulttuurisia, yhteiskunnallisia, evolutiivisia, tietoisuutemme liittyvä esteitä, rajoitteita ja hidasteita tiedostaa edessämme olevaan uhkaan, mutta ihan tavallisen järjen luulisi riittävän siihen, että nyt on pakko tehdä jotakin ja nopeasti.

Näyttää siltä, että emme ota riittävän vakavasti edes välitöntä vakavan sairauden tai kuoleman riskiä - miten voisimme silloin ottaa vakavasti ilmastonmuutosta tai luonnontuhoa? Ainoa tie näyttää olevan pakkojen tie ja siihenkään ei päättäjämme ole vielä valmiita. Surullista.

Olemme epäonnistuneet luomaan ekologisempaa elämäntapaa ja kestäviä taloudellisia ja yhteiskunnallisia järjestelmiä, koska emme ole haastaneet niiden perustana olevia arvoja ja tiedostaneet niiden olevan perimmäinen syy epäonnistumiseemme. Ilman arvojen muutosta ei ratkaisua tule.

Arvostamme nyt asioita, joiden tuottaminen saastuttaa ja tuhoaa luontoa ja tuottaa vaarallisen ilmastonmuutoksen. Vasta kun arvostamme asioita, jotka eivät näin tee, voimme luoda elämäntavan ja yhteiskunnan, joka lopettaa luonnon tuhoamisen ja turvaa näin

tulevaisuutemme.

Maailma muuttuu, kun me muutumme. Meidän tulee nyt itse valita uudet arvot ja elämäntapa, joka on mahdollinen. Lopettaa sen odottaminen, että järjestelmä pelastaisi meidät. Me olemme "järjestelmä", me pelastumme vain elämällä toisin ja luomalla uuden tavan elää yhdessä.

Tarvitsemme suunnanmuutoksen

Suunnanmuutos - lumetodellisuudesta todellisuuden näkemiseen, erillisyydestä elämäyhteisyytemme kokemiseen, vastustamisesta ratkaisujen ja uuden elämäntavan luomiseen, vastakkainasettelusta ja omien etujen politiikasta todellisuuspohjaiseen kaikkien etua ajavaan yhteistyöhön.

Suunnanmuutos ja tarvittavat uudet näkökulmat ovat tietenkin sanahelinää, jos emme pysähdy ja haasta itseämme, nykyisiä uskomuksiamme itsestämme ja elämästämme ja siitä mikä on hyvän ja mielekkään elämän lähde - ja lähde elämään tätä kaikkea todeksi yhdessä toistemme kanssa.

Suunnanmuutos mahdollistuu, kun vaihdamme näkökulmamme "itsestä elämään", etenemme materialistisesta maailmankuvastamme elämäkeskeisiin arvoihin ja maailmankuvaan, alamme nähdä todellisuuden sellaisenaan ja elämme ja toimimme sen mukaan. Suunnanmuutos on mahdollisuus, ei uhka.

Kukaan ei pysty tätä suunnanmuutosta puolestamme tekemään - meidän itsemme on se tehtävä. Kun oivallamme itsemme ja elämämme uudella elämäkeskeisellä tavalla, niin elämämme on aivan yhtä normaalia kuin nykyinenkin - mutta helpompaa ja luonnollisempaa.

On tullut aika herätä uuteen huomiseen

Osa meistä elämänsuojelijoista painostaa päättäjiä tekoihin, osa kuluttajia elämäntapamuutoksiin, osa kertoo uhkauutisista, osa osallistuu mielenosoituksiin, osa yritysboikotteihin, jotkut menevät jopa nälkälakkoon - mitä tapahtuu - ei mitään - elämän tuhoaminen jatkuu.

Vasta kun ajan henki - kulttuurinen, älyllinen ja henkinen tilamme - muuttuu kulutuksesta, taloudesta ja oman edun tavoittelusta elämänlaadun, ekoeettisen kestävyys ja kaikkien edun tavoitteluun, alamme tosissamme toimia tulevaisuuden ja kohtuullisen elämän turvaamiseksi.

Päättäjät, media ja enemmistö ihmisistä keskittyvät vielä tarkastelemaan elämäämme talouden, rahan ja kulutusmahdollisuuksien kautta ja arvioimaan sen hyvyttä näillä kriteereillä. Samanaikaisesti ajan henki on muuttumassa elämäkeskeiseksi, mutta ei vielä nähtävällä tavalla.

Jonakin päivänä puhumme siitä kuinka nyt on toimittava ja turvattava elämämme, että emme enää voi jatkaa unohtaen elämäämme uhkaavia ilmastonmuutosta, ekokriisiä yms., että hyvä elämä onkin mahdollinen alemmalla aineellisella kulutuksella - alamme arvostaa elämää ja elämäämme.

Se hetki kun ajan henki muuttuu ja erityisesti milloin se tapahtuu, määrittää koko ihmiskuntamme tulevaisuuden. Mitä pikemmin sitä parempi, jotta voimme vielä estää paljon aiheutuvia tuhoja ja estää totaalisen tuhon.

Nykyinen elämämme murtuu silmiemme edessä

Kun nykyisen elämämme perusta murtuu silmiemme edessä ja edessä on vain luopumista saavutetuista eduistamme, eikä uutta näkymää tulevaisuuteen nähdä, niin ote todellisuudesta kirpoaa ja johtaa henkiseen lomaannukseen. Olemme todistamassa yhden aikakauden loppua ja uuden alkua.

Olemme todistamassa materialistisen todellisuus- ja erillistyneen ihmiskäsityksemme sekä kulutus- ja talouskeskeisen maailmankuvamme törmäystä luonnon asettamiin rajoihin mikä ilmenee ristiriitoina ja kriiseinä, koska taistelemme tätä murrosta vastaan, emmekä näe tietä uuteen.

Tie uuteen avautuu, kun tunnustamme, että nykyinen elämämme ei enää pysty tarjoamaan sitä mitä olemme uskoneet sen tuottavan, vaan on kääntymässä itseämme ja elämäämme vastaan. Olemme vakavassa ristiriidassa luonnon kanssa ja vain tämän ristiriidan ratkaiseminen avaa tien uuteen.

Luomalla uuden tietoisien ja elämäkeskeisen suhteen itseemme, toisiimme ja luontoon, voimme nähdä tulevaisuuden mahdollisena ja sellaisena mikä tuottaa aitoa hyvinvointia ja elämäniloa meille ja toisillemme ja tavalla, jossa luonnon elinvoima palautuu ja turvaa jälleen elämäämme.

Elämäkeskeinen suhde itseemme, toisiimme ja luontoon avautuu, kun pysähdymme ja kohtaamme todellisuuden avoimesti ja rehellisesti - kun vaihdamme näkökulman itsestä elämään, niin näemme ongelmien todelliset syyt, koska juuri itsekeskeisyytemme on estänyt meitä niitä näkemästä.

Elämä tasoittaa puntit

Maailma ja luonto häviävät kovaa vauhtia silmiemme edessä - metsät palavat, jäätiköt sulavat, lajit kuolevat, kodit palavat, tulvat hukuttavat kaupunkeja, kuivuus estää viljelyä, kuumuus pahenee, yhä useammalle tulee nälkä ja jano - mitä me teemme? Jatkamme entiseen tahtiin.

Nykyinen maailma ja luonto, joihin olemme kasvaneet, oppineet ja tottuneet, ovat siirtymässä kovaa vauhtia historiankirjoihin ja "vanhan hyvän ajan" muisteluihin, joista lapsemme ja lastenlapsemme koulussa lukevat ja kuuntelevat, kun vanhat niistä kyynel silmässä heille kertovat.

Se, mitä on tapahtunut luonnolle viimeisten vuosikymmenten aikana, tapahtuu meille tulevana vuosikymmeninä - elämä tasoittaa puntit.

Kansanliike elämä puolesta

Tarvitsemme nyt uutta "Elämän puolesta" -kansanliikettä, joka tunnistaa ja tunnustaa ne syyt miksi ekokatastrofia ja ilmastonmuutosta ei ole kovasta yrityksestä ja hyvistä aikomuksista huolimatta saatu edes hidastumaan. Tarvitaan uusi lähestymistapa.

Elämän puolesta -kansanliikkeen tulisi koota ympäristö-, ilmasto-, rauhan-, ihmisoikeus-, eläinoikeus- ja muut hyvän elämän -liikkeet yhteen ja luoda yhteinen "elämän puolesta" tavoite, jotta kriittinen massa vaikuttavuutta saataisiin kokoon ja muutos käyntiin. Nyt voima hajoaa.

Emme pysty turvaamaan ihmis- ja eläinoikeuksia, estämään ekokriisiä ja ilmastonmuutosta, suojaamaan ympäristöämme, takaamaan rauhaa ja oikeudenmukaisuuden toteutumista, jos emme haasta

elämäntapaamme, taloutta ja politiikkaa sekä laajenna tietoisuuttamme elämäkeskeisemmäksi.

Jäljellä on vain yksi tavoite - meidän tulee estää ilmastonmuutoksen riistäytyminen ja sen aiheuttavien keikahduspisteiden aktivoituminen - mikä on lähellä ja osittain jo tapahtunut. Ei ole mahdollisia +2, +3 tai +4 asteen skenaarioita ja mahdollisuuksia sopeutua niihin.

Me joko muutamme nykyisen ihmisen luoman maailman nopeasti yhteensopivaksi maapallomme ekologisten rajojen kanssa tai sitten riistäytyvä ilmastonmuutos tuhoaa maapallon nykyisen ekologisen tasapainon ja ihmisen luoman maailman, jolloin selviytymisemme on vaakalaudalla.

Ilmastonmuutoksen riistäytymisen estäminen edellyttää nopeaa luopumista fossiilitaloudesta, lihansyönnistä yms. ja näin merkittävästä osasta ilmastopäästöjä. Tämä aiheuttaa globaalin talouden romahtamisen ja kaaoksen, mutta jos emme näin tee, niin kaaos tulee olemaan suurempi.

Samanaikaisesti meidän tulee käynnistää massiivinen globaali metsittäminen ja hiilinielujen luominen, minkä mahdollistaa lihakarjataloudesta luopuminen ja sen tarvitsemien alueiden vapautuminen. Myös sademetsien ja muiden metsien hakkaaminen on luonnollisesti lopetettava.

Ehdot ilmastonmuutoksen riistäytymisen estämiseksi ovat rajut ja massiiviset ja aiheuttavat nykyisen elämäntapamme, talouden yms. nopean muuttumisen, mutta se on pientä verrattuna siihen mitä tapahtuu, jos ilmastonmuutos riistäytyy. Sitä maailmaa emme halua.

On petollinen käsitys, että kun ilmastonmuutos riistäytyy ja ekosysteemit romahtavat, niin se tapahtuu rauhallisesti ja

järjestäytyneesti ja sopeudumme siihen sitä mukaan kuin se etenee. Näin se ei valitettavasti ole - kyse on silloin eloonjäämistaiselusta.

Ekologinen jälleenrakennus, vihreä elvytys, uusiutuvat energiat, clean tech -teknologiat, sähköistäminen, päästökauppa, haittaverot yms. - kaikki nämä olisivat voineet olla ratkaisu ilmastomuutoksen estämiseen, jos ne olisi aloitettu 30 vuotta sitten.

Näitä tarvitaan, mutta eivät riitä estämään ilmastomuutoksen riistäytymistä ja siksi jäljellä on ilmastomuutoksen radikaali pysäyttäminen nyt. Sen jälkeen näitä kaikkia tarvitaan luomaan kestävä maailma. Aika ei yksinkertaisesti riitä ja riski on liian suuri olettaa toisin.

Murros uuteen

Evolutiivisesti ennen murrosta uuteen nähdään usein taantuma taaksepäin, muutosvoimat "vetävät henkeä" ja keräävät voimia seuraavaan yritykseen, kunnes kaaoksen kautta päästään uudelle tasolle. Nyt edessä on sen verran iso murros, että näitä taantumisia näkyy paljon.

Taantumukselliset ilmiöt osoittavat eteenpäin menevän muutoksen tarpeellisuuden, tuovat sen näkyviin ja luo uutta tietoa, yhteyksiä ja integraatiota muutosvoimien välille, kunnes kriittinen massa ylittyy ja murros eteenpäin tapahtuu. Evoluutio tarvitsee jännitteitä ja kitkaa.

Arvot ja maailmankuvat, jotka eivät enää palvele nykyisyyttä ja siinä olevia ongelmia ovat nykyisyydestä katsoen taantumuksellisia. Aiemmin nämä arvot ja maailmankuvat ovat olleet aikansa edistystä edustavia, mutta nyt eivät enää riitä ja auta ongelmien ratkaisemista.

Arvojen ja maailmankuvien "hyvyyttä" pitäisi arvioida sen mukaan

kuinka hyvin ne tarjoavat ratkaisuja vallitseviin elinolosuhteisiin ja niissä syntyneisiin ongelmiin. Nyt tarvitsemme arvoja, jotka ovat elämäkeskeisiä ja auttavat muuttamaan elämämme suunnan kestäväksi.

Pystymme tekemään muutoksia ja jopa hallitsemaan niitä, mutta aika ajoin tulee tilanne, jossa tämä ei enää riitä, vaan tarvitaan evolutiivinen kvanttihyppy uudelle tasolle todellisuus- ja ihmiskäsityksessä, arvoissa ja maailmankuvassa, ja nyt olemme sellaisen tilanteen edessä.

Nyt olemme ajautuneet vakavaan ristiriitaan luonnon ekologisen tilan ja siten oman elämämme ja tulevaisuuden kanssa ja tämän ristiriidan ratkaiseminen vaatii nyt näkökulman muutosta "itsestä elämään" ja uutta perustaa elämällemme, yhteiskunnallemme - kaikelle.

Jos emme tunnista evolutiivisen kehityshypyn tarvetta - niin keskitymme tekijöihin ja ratkaisuihin, jotka ovat riittämättömiä ja tuhlaavat sitä aikaa, joka pitäisi käyttää kehityshypyn mahdollistamiseksi - tietoisuuden lisäämistä, esteiden tunnistamista, uuden luomista jne.

Monesti isoissa murroksissa ensimmäinen vaihe (kieltämisen jälkeen) on se, että muutos saa paljon kannatusta, se on esillä, mutta sitten se hiipuu, kun aletaan ymmärtää, että se muutos pitää ihan oikeasti myös tehdä. Tulee taantumia, mutta sitten murros käynnistyy ja tapahtuu.

Ilmastomuutoksen ja ekotuhon osalta ollaan nyt käsittäkseni tuossa hiipumisen vaiheessa, kun todetaan, että jotakin pitäisi tehdä, mutta se mitä pitäisi tehdä, on haastavaa ja vaikeaa (ajatuksissa). Mutta kohta, kun vaikutukset näkyvät yhä enemmän, niin murros käynnistyy.

Tarvitsemme rauhanomaisen kansanliikkeen

Nyt ollaan puolustamassa elämää ja sen puolustaminen väkivalloin tai pakottamalla ei sovi elämänsuojeluun - on sen vastaista toimintaa. Itsen ja omien tai ryhmän etujen puolustamiseksi nähdään usein väkivaltaa, koska se on vallan ottamista ja pakottamista.

Ilmastonmuutoksen ja ekotuhon torjunnan ytimessä on elämän puolustaminen ja suojelu, se ei ole ketään eikä mitään vastaan, eikä siihen siksi kuulu pakottaminen tai väkivalta. Jos kuuluu, niin silloin se ei ole elämän puolustamista, vaan jonkin oman ideologian ajamista.

Koska elämänsuojelu ei ole ketään eikä mitään vastaan, vaan elämän puolesta tapahtuvaa, niin tuen pois vetäminen kulutuksemme ja äänestyskäyttäytymisemme kautta nykymenolta, on sopiva ja myös tehokas keino saada muutos käynnistymään - ensin omassa elämässä ja sitten laajemmin.

Sitä mahdollisuutta, että nykyinen poliittinen ja taloudellinen järjestelmä eivät romahtaisi, ei ole, koska ne ovat vakavassa ristiriidassa elämämme ja sitä ylläpitävän luonnon kanssa. Tarvitsemme uudet tavat järjestää taloutemme ja politiikkamme - ja sen me teemme yhdessä.

Emme voi tietää milloin, miten ja missä järjestyksessä tarkasti ottaen tämä poliittisen ja taloudellisen järjestelmän romahtaminen tapahtuu - siksi uuden elämäntavan ja poliittisen systeemin luominen on aloitettava nyt.

Poliittista ja taloudellista järjestelmää tai elämäntapaamme ei tarvitse vastustaa, kieltää tai taistella sitä vastaan - pitää vain tunnistaa ja tunnustaa, että ne eivät enää tarjoa elämää turvaavaa tulevaisuutta ja siksi on luotava uusi elämän- ja maailmanmalli, joka näin tekee.

Me emme löydä ratkaisu uudelle elämän- ja maailmanmallillemme nykyisen järjestelmämme tai elämäntapamme sisältä tai nykyiseltä materialistiselta pohjalta, vaan tarvitsemme sen perustaksi elämäkeskeisen elämäyhteyteen perustuvan maailmankuvan, arvot ja ihmisyyden.

Meidän tulee asettua elämän puolelle, katsoa todellisuutta ja itseämme "elämän silmin" ja näin löytää tarvittavat uudet ratkaisut elämämme, elämäntapamme ja yhteiskuntamme perustaksi. Ne syntyvät luonnollisesti uudesta elämäkeskeisestä suhteestamme käsin yhdessä eläen ja toimien.

Tarvitsemme vahvan rauhanomaisen kansanliikkeen elämän, rauhan ja tulevaisuuden puolesta. Käsitys, että nykyinen valtajärjestelmä voi jatkaa "tuhotyötään" ja estää aktivismin "elämän puolesta" kurilla ja järjestyksellä ja siihen väkivaltaisesti pakottamalla, ei ole tätä päivää.

Tuhotyöllä tarkoitan talouskasvuun, luonnonvarojen ylikäyttöön ja ilmastopäästöjä aiheuttavaan toimintaan sitoutunutta poliittista ja taloudellista järjestelmää, joka on tuhoamassa elinmahdollisuudet osassa maapalloa ja muuttamassa sen kuumaksi ja vaaralliseksi elämällemme.

Nykyinen poliittinen ja taloudellinen järjestelmä on muodostunut nyt uhaksi elämällemme eikä sillä voi enää tämän vuoksi olla oikeutusta jatkaa toimintaansa. Tarvitsemme elämää kunnioittavan, elämän itseisarvon tunnustavan ja elämää suojelevan uuden elämän- ja maailmanmallin.

Jokaisen, joka haluaa suojella luontoa ja sen elämää ja elinvoimaisuutta, oman elämämme välttämätöntä perustaa ja turvata elämisen oikeuden kaikille maapallomme asukkaille ja elämälle, tulee

nyt tehdä valinta "elämän puolesta". Emme voi enää jatkaa nykyisellä tavalla.

Elämän puolesta -kansanliikkeen tulisi koota ympäristö-, ilmasto-, rauhan-, ihmisoikeus-, eläinoikeus- yms. liikkeet yhteen ja luoda yhteinen "elämän puolesta" tavoite, jotta kriittinen massa vaikuttavuutta saataisiin kokoon ja muutos todella käyntiin. Nyt tarvitaan joukkovoimaa.

Uusi näkökulma – uusi ratkaisu

Me emme nyt "näe metsää puilta". Monet tahot tekevät pyyteettömästi ja hyvin aikomuksin työtä paremman tulevaisuuden eteen, mutta koska se on lukittu olemassa olevaan elämän- ja maailmanmalliin, niin emme löydä tietä eteenpäin. Nyt pitää nähdä nykyisen tuolle puolen.

Uuden ratkaisun näkeminen edellyttää, että näemme ne uskomukset ja oletukset, jotka ovat nykyisen elämänmallimme luoneet ja tunnistaa ja tunnustaa, että ne eivät nyt enää toimi ja auta meitä pulasta. Maailmamme ja elinympäristömme on kulkenut nyt uskomustemme ylitse.

Tarvitsemme elämämme näkökulman vaihtamista itsestä, luodusta omakuvasta, todellisuuteen ja elämään. Tulisi nähdä mikä on tämän luodun omakuvamme luomaa todellisuuden tulkintaa ja mikä todellisuutta ja toimia todellisuuden mukaisesti.

Monesti ajattelemme, että jos tahdomme jotakin uutta, muutosta elämäämme, niin meidän pitää tehdä jotakin uudella tavalla, muuttaa jotakin elämässämme. Ja näinhän se tietenkin on arkisia elämänvalintojamme tehdessämme. Mutta jos haluamme löytää

uuden perustan elämällemme, jota uusi aika tarjoaa, niin tämä ei onnistu. Miksi ei?

Vaikka voimme ymmärtää uuden ajan todellisuutta ja elämää kuvaavat sanat ja määritteet, niin tämän ymmärtämisemme perustana on kuitenkin aina oma todellisuuden tulkintamme ja sen luomat ajatukset ja uskomukset, jotka yleensä poikkeavat uuden ajan näkemyksistä. Uuden ajan ymmärtäminen nykyisen todellisuuskäsityksemme luoman ajattelun ja sanojen tasolla ei avaa uutta aikaa, koska näiden sanojen ja ajatusten takana ei ole todellista uuden ajan ymmärtämiseen tarvittavaa tietoa, joka syntyy uuden ajan todellisuuden oivaltaneesta tietoisuudesta. Kun tätä tietoa uudesta ei ole, niin silloin myös tekemisemme toistaa vain vallitsevaa todellisuuttamme ja sen perustana olevia arvoja ja maailmankuvaa.

Kuinka sitten voimme oivaltaa uuden ajan tietoisuuden ja todellisuuden? Vaihtoehtoja on kaksi.

Nykyistä elämäämme määrittävät ”pinnan alla” olevat arvomme ja maailmankuvamme, jotka ovat monesti meille itsellemme tiedostamattomia. Yllättävää on se, että tämä elämäämme määrittävä perusta muodostuu uskomuksistamme, eikä ole siis mikään pysyvä totuus tai asiantila. Näkemällä, että elämämme perusta muodostuu uskomuksistamme, voimme ymmärtää, että voimme myös näitä uskomuksiamme vaihtaa.

Tämä edellyttää, että pysähdymme ja hiljennymme, jolloin pääsemme ajatustemme takaiseen tietoisuuteen. Hiljaisuudesta käsin voimme nähdä uskomuksemme ja nähdä niiden vaikutuksen elämäämme ja oivaltaa niiden väliaikainen luonne. Hiljaisuudesta käsin voimme luoda uuden elämän itsellemme perustuen uuden ajan ”uskomuksiin”, jotka kuitenkin tiedämme uskomuksiksi.

Toinen paljon rajumpi tapa oivaltaa uuden ajan tietoisuus ja todellisuus, on konfliktin tai kriisin kautta tapahtuva pakkopysähtyminen ja oman luodun omakuvan romahtaminen, sen näkeminen vain luoduksi ajatukseksi ja uskomukseksi. Silloin näemme todellisuuden sellaisenaan ilman tämän luodun omakuvamme luomaa erillisyyttä.

Tämä avaa mahdollisuuden tietoisuutemme laajentumiselle ja elämämme perustan muuttumiselle – mikä sitten muuttaa elämämme ja sen miten siinä toimimme. Tätä pakkopysähtymistä ja oivaltamista kutsutaan yleisesti heräämiseksi. Herääminen aloittaa uuden elämän opetteluun ja uusien elämänvalintojemme tekemisen.

Voimme pysähtymällä ja hiljentymällä ja olemalla avoin uuden ajan tiedolle ja uudelle todellisuudelle tai kokemalla jonkin vakavan kriisin elämässämme, joka pakkopysäyttää meidät, oivaltaa uuden ajan tarjoama uusi todellisuus ja elämä. Kumpikaan näistä vaihtoehdoista ei ole helppo tai nopea tie uuteen aikaan, mutta mahdollinen.

Nyt on mentävä eteenpäin

Vaikka maailman tilanne näyttää synkältä, niin se kuuluu prosessiin. Tilanne kärjistyy nyt vähän joka puolella ja joka tavalla – ajaudumme kaaoksen partaalle, josta mennään joko eteenpäin ja herätään todellisuuteen tai sitten tulee täysi kaaos ja romahdus.

Evolutiivisen murrosprosessin tunnistaa siitä, että se on kaiken kattava sisältäen kärjistymistä niin luonnossa, järjestelmissämme, yhteiskunnassa, elämäntavassamme jne. mutta myös tietoisuudessamme, joka avaa tien eteenpäin. Konfliktit pakottavat tietoisuutemme laajentumaan.

Toivottavasti tietoisuutemme laajenee, heräämme todellisuuteen ja

näemme sen mitä olemme nyt tekemässä ja teemme sen mitä pitää tehdä, ennen kuin romahdus niin luonnossa kuin luomassamme maailmassa ajaa meidät niin syvään romahdukseen, että tuho on liian laaja ja kattava.

Kumpi tapahtuu – kattava romahdus vai todellisuuteen herääminen, ei voi tietää etukäteen. Olen vielä optimisti ja uskon, että mahdollisuudet ovat 50/50. Aluksi nämä molemmat prosessit tapahtuvat yhtä aikaa, mutta sen jälkeen jompi kumpi tulee vallitsevaksi ja määrittää jatkon.

Emme voi tietää mikä konflikti tai kriisi laukaisee peruuttamattoman murroksen uuteen. Se voi olla koronapandemia, USA:n levottomuudet, valtioiden velkakriisi, EU:n hajaannus, globaali talouslama tai jokin muu odottamaton kriisi. Ehkä se on jo käynnissä.

Voisi siis olla niin, että todistamme nyt nykyisen maailmamme "kuolinkorahduksia", joita tulee ilmenemään eri tavoin eri puolilla maailmaa ja eri osissa luomiamme järjestelmiä tulevien kuukausien ja vuosien aikana. Paine muutokseen on niin kova, että en usko tämän enää pysähtyvän. Eikä pidä unohtaa, että ilmastonmuutos ja luonnontuho asettavat "perälaudan" sille, että emme voi palata entiseen talouskasvuun ja ylikulutukseen perustuvaan elämäntapaamme, vaan meidän on nyt luotava uusi elämän paradigma ja malli, jota alamme toteuttaa. Nyt on uuden aika.

Elämme nyt ehkä ihmiskunnan historian merkittävimpiä ja dramaattisimpia hetkiä, jotka ratkaisevat ihmiskunnan suunnan ja tulevaisuuden. Vaikka hinta "murroksesta uuteen" tulee olemaan kova, niin se on hinta, joka meidän tulee nyt maksaa. Nyt on mentävä eteenpäin.

Jos ei näkisi, että "myrskyn jälkeen on poutasää", niin maailman

tapahtumat voisivat viedä toivon ja uskon parempaan. Onneksi evolutiivinen näkemys murroksesta kertoo, että uusi "vapaampi ja laajempi järjestys" syntyy kaaoksen kautta ja siksi toivo ja usko parempaan säilyy.

Olen yrittänyt löytää tietä "uuteen aikaan" ilman nykyisen elämämme ja järjestelmiemme romahtamista - en löydä. Seuraavien 5 vuoden aikana ajaudumme kriisistä toiseen ja kysymys kuuluu: voimmeko jotenkin varautua ja valmistautua tulevaan?

En sano vielä, että tämä kehityskulku olisi väistämätön, mutta sen riski kasvaa joka päivä, vaikka nyt kesää kohti mennään koronan osalta suvantovaiheessa. Ja pahimmillaan syntyy dominoefekti, jota ei saada mitenkään pysäytettyä.

Me voimme jo nyt varautua uuteen elämän- ja maailmanmalliin ja alkaa elää sitä todeksi uudelta elämänyönteiseltä perustalta.

Välttämättömyydestä on tehtävä hyve!

Maapallon keikahduspiste vai elämän keikahduspiste - kuumempi, vaarallisempi ja elinkelvottomampi maapallo, joka uhkaa elämäämme vai herääminen todellisuuteen ja elämäyhteyteen, jolloin sopeutamme elämämme nopeasti maapallon ekologisiin rajoihin ja luomme mahdollisen maailman?

Jatkammeko taisteluamme yhä uusia kriisejämme vastaan vai harkitsemmeko jo jotakin uutta lähestymistapaa? Jatkammeko edelleen tiellä, jonka lopputuleman jo tiedämme vai etsimmekö uusia teitä, joita kulkea eteenpäin? Vielä voimme valita.

Todellisuudessa meillä on vain yksi kriisi - ihmiskunnan ja luonnon välinen sovittamaton ristiriita, ihmisyytemme kriisi, josta nämä kaikki

erilliskriisimme nousevat. Ihmisyytemme on kriisissä itsensä kanssa ja tämä on johtanut ed. mainittuun ristiriitaan luonnon kanssa.

Huolestuttavaa on se, että elämme edelleen aivan kuin mitään ilmasto- ja ekokriisiä ei olisikaan - ja koronakriisin kanssa opettelemme elämään, jotta muutosta ei tarvitsisi tehdä elämäntapaamme. Sopeutumiskykymme uhkaa nyt meitä.

Siirrymme nyt aikaan, jossa yhä useammin tulevat ja yhä pahemmat kriisit eivät enää ole poikkeuksia tavalliseen arkeemme, vaan tavallinen arkemme on se missä nämä kriisit tapahtuvat. Tavallinen arkemme on poikkeus, joka vahvistaa säännön. Ja poikkeuksia tulee yhä harvemmin.

Kriisit ovat olleet tähän mennessä luonteeltaan lähinnä taloudellisia, mutta nyt olemme kokemassa yhä enemmän ympäristö- ja pandemiakriisejä, jotka voivat johtaa myös sosiaalisiin ja poliittisiin kriiseihin, jos emme ala ratkaista todellisia syitä näiden kriisien taustalla.

Nyt on siirryttävä nykyisen puolustamisesta uuden luomiseen, muutosten vastustamisesta uusien mahdollisuuksien näkemiseen, kuolleen tavaran lumosta elävän elämän todellisuuteen, itsestä ja erillisyydestä elämään ja elämäyhteyteen.

Välttämättömyydestä on tehtävä hyve!

Elämän keikahduspiste

Tulevaisuutemme ratkaisee saavutamme keikahduspisteen "itsestä elämään, erillisyydestä elämäyhteyteen" ennen luonnon keikahduspisteitä.

Miten saavutamme "elämän keikahduspisteen" ennen kuin luonnon

keikahduspisteet aktivoituvat ja johtavat pysäyttämättömään tuhokehitykseen? Meidän tulee yksilöinä, yhteisinä ja yhteiskuntina pysähtyä, tunnistaa tilanteemme ja oivaltaa, että nykyinen ei tarjoa ratkaisua.

Nykyisellä tarkoitan elämäntapaamme ja sen perustana olevia näkemyksiä, jotka ovat nyt vakavassa ristiriidassa selviytymisemme edellytysten kanssa. Tarvitsemme uuden elämäntavan ja sitä tukevaa taloutta, teknologiaa ja politiikkaa, jotka tähtäävät elämän suojeluun.

"Elämän keikahduspiste" luo uuden elämäkeskeisen suhteen itseemme, toisiimme, luontoon ja elämään kokonaisuudessaan ja tarjoaa hyvälle ja mielekkäälle elämälle todellisen mahdollisuuden myös jatkuvasti kriisiytyvässä, kuumemmassa ja vaarallisemmassa maailmassa.

En usko, että ennen kuin oivallamme elämämme olevan riippuvaista luonnon hyvinvoinnista, ja että elämämme tuleva hyvinvointi syntyy tästä elämäyhteisyydestä ja elämän puolustamisesta, suojelusta ja sen eteen tehtävästä työstä, emme pääse eteenpäin ja saa suuntaa kääntymään.

Niin kauan kuin elämämme keskipiste on me itse ja oman edun tavoittelumme toistemme ja luonnon hyvinvoinnista piittaamatta, emme saa suuntaa kääntymään. Meidän on laajennettava näkökulmamme elämään, maapalloon, ihmiskuntaan, jotta näemme elämän kokonaisedun oman etumme sijaan.

On paljon mitä meidän tulee tehdä muuttaaksemme elämämme, taloutemme, yhteiskuntamme ja politiikkamme tässä ja nyt torjuaksemme ekokriisin, mutta ilman "elämän keikahduspistettä" se on vaikeampaa, eikä uusi kestävä elämä avaudu meille tavalla, joka

tekee siitä pysyvää.

Tarvitsemme Elämän puolesta -kansalaisliikkeen, joka kokoaa ympäristö-, ilmasto-, rauhan-, ihmisoikeus-, eläinoikeus- yms. liikkeet yhteen ja luo yhteisen tavoitteen saavuttaa "elämän keikahduspiste", jotta saadaan kriittinen massa vaikuttavuutta kokoon kohti "elämän keikahdusta".

Tulevaisuus on jo täällä

Tulevaisuus on alkanut - enää ei tarvitse odottaa tulevaisuuden uhkia, ne ovat täällä jo tänään ja pahenevat koko ajan.

Pelkäämme muutosta, koska pelkäämme sen herättämiä ajatuksia ja tunteita, että menetämme jotakin, mutta menettämisen pelko on myös ajatus. Me pelkäämme, että itsestämme ja itseltämme häviää jotakin, mutta tämäkin on vain ajatus. Pelkäämme ajatuksiamme ja siksi muutosta.

Pelkäämme muutosta, vaikka emme todellisuudessa voi tietää onko se meille hyödyksi vai haitaksi, tuleeko elämästämme parempaa vai huonompaa, mitä muut sanovat vai sanovatko lainkaan. Pelkäämme ajatusta muutosta, emme itse muutosta, koska siitä emme voi etukäteen tietää.

Pitää laittaa ajatukset pelosta syrjään, katsoa mitä todellisuudessa tapahtuu ja toimia sen mukaan. Pelot voivat lamaannuttaa, mutta myös herättää - todellisuus on kuitenkin se minkä mukaan pitää toimia - ei pelot. Pelot pitävät meidät kiinni ajatuksissa, ei todellisuudessa.

Kun meillä on ajatus muutoksesta ja sen vaikutuksista itsellemme ja elämällemme, mikä herättää ajatuksen ja tunteen pelosta, niin pyrimme suojautumaan tältä pelolta vakuuttamalla itsellemme, että

pelkomme syy on todellinen, vaikka se onkin vain ajatus muutoksen vaikutuksista.

Elämä siinä mitä on, todellisuudessa, on vapaa ajatusten luomista peloista, koska siinä eläessämme näemme, koemme ja tiedostamme sen mitä on ja tapahtuu, eikä sitä siksi tarvitse pelätä. Todellisuus ei anna pelolle aihetta ja siksi pystymme toimimaan niin kuin pitää toimia.

Vapaus ajatustemme luomista peloista ja pelon tunteista, vapauttaa elämään siinä mitä on - silloin elämämme on hyvää ja mielekästä, koska pelko ei enää kahlehti meitä ja estä muutoksia, joita meidän pitää tehdä. Ja toisinpäin - elämä siinä mitä on, vapauttaa meidät peloistamme.

Enää ei tarvitse pelätä tulevaisuutta, se on jo täällä. Nyt voimme aloittaa uuden elämän ilman pelkoa.

Nyt pitäisi pysähtyä

Me olemme aiemmin selviytyneet "taistelemalla", mutta nyt olemme sotkeneet elinolosuhteemme ja tehneet järjestelmistämme niin kompleksisia, että nykyinen tietoisuutemme taso ei riitä niiden kanssa selviytymiseen. Tietoisuutemme on jäljessä sitä mitä nyt tarvittaisiin.

Nyt pitäisi pysähtyä ja yksinkertaistaa elämäämme, jotta tietoisuutemme saisi kiinni nykyisen maailman luomat haasteet ja sitten ratkaisisi ne. Nyt kuitenkin näyttää siltä, että emme pysähdy, vaan paahdamme aina vaan suurempiin ongelmiin, kunnes tulee sitten pakkopysähdys

On vain ajan kysymys milloin toisiinsa kytkeytynyt kompleksinen maailmanmallimme ja järjestelmämme alkavat kaatua kuin

dominopalikat, koska emme enää hallitse tätä luomaamme systeemiä. Olemme koko ajan lähestymässä tätä hetkeä.

Tai sitten luonnon ekologinen systeemi hajoaa niin pahasti ja johtaa siihen, että meidän ihmisten lukumäärä vähenee radikaalisti ja siten sopeudumme luonnon ehtoihin. Vielä voisimme yhdessä ja yhteistoimin pysäyttää tämän kehityksen, mutta emme näytä sitä haluavan.

Ehkä tämä peruuttamaton dominopalikoiden kaatuminen on jo käynnissä.

Tarvitsemme oman elämämme todistusvoimaa

3,5 % edelläkävijöitä ja elämänsuojelijoita olisi vajaat 200 000 suomalaista ja noin joka kolmaskymmenes - oletko jo tässä porukassa mukana?

Pelkkä mukanaolo ei riitä, vaan tarvitaan tekoja omassa elämässä ja niiden näyttämistä myös muille. Tarvitaan 3,5 % toisineläjiä, jotka osoittavat, että hyvä ja mielekäs elämä on mahdollista paljon pienemmällä aineellisella kulutuksella ja luontorasituksella.

Emme voi enää odottaa, että "joku muu" tekee muutokset puolestamme. Ei ole uskottavaa, jos haluamme radikaalia muutosta, mutta emme ole itse valmiita elämään sen mukaisesti. Vaatimustemme takana tulee olla oman elämämme "todistusvoima" - silloin olemme tosissamme ja uskottavia.

Nyt ei ole kysymys vain luonnosta ja sen suojelemisesta, vaan oman elämäntapamme muuttamisesta ekologisesti kestäväksi ja vastuulliseksi - elämämyönteiseksi. Meidän tulee nyt suojella itseämme suojelemalla kaikkea elämää itseltämme ja

elämäntavaltamme muuttamalla elämäntapamme.

Nyt ei kauniit puheet riitä - nyt tarvitaan tekoja.

Meidän on muututtava ensin

Jatkuvasti kuulee sanottavan, että ilmastonmuutosta ja luonnontuhoon estämisestä ei voi jättää yksilöiden kulutusvalintojen varaan, vaan tarvitsemme systeemisen muutoksen. No sitä on nyt odotettu 30 vuotta.

Olemme nyt tekemässä murrosta kokonaan uuteen aikakauteen ja siksi se ei nykysysteemin kautta onnistu. Meidän tulee itse olla muutos, jota nyt odotamme järjestelmältä ja pakotettava se muutokseen myös systeemisellä tasolla, mutta ilman meidän luomaa painetta se ei onnistu.

Jos me itse emme ole valmiita muuttamaan omaa elämäämme kestäväksi ja vastuulliseksi, niin miten poliittinen tai taloudellinen todellisuus silloin voisi muuttua. Sehän on kuitenkin meidän luomamme ja toteuttaa sitä mitä me haluamme. Kun me muutumme, voi maailma muuttua.

Tarvitsemme pelkoa elämän puolesta

Vaikka tiedämme mitä on edessämme, niin tämä ei johda siihen että tekisimme jotakin sen estämiseksi, koska tämä "tieto" uhasta ei vastaa omaa kokemustamme mistään vastaavasta ja siksi jää vain ajatuksen tasolla olevaksi tiedoksi, joka ei johda toimintaan. Se ei "satuta meitä".

Ilmastonmuutos ja luonnontuho ovat laajuudessaan niin massiivisia uhkia, että emme ole niitä ihmiskuntana aiemmin kokeneet. Meillä ei ole kollektiivista "muistijälkeä" vastaavasta ja siksi emme pysty niitä

"pelkäämään". Vasta tietoisuutemme laajentuminen mahdollistaa sen.

Emme vielä "pelkää kuollaksemme", koska huomiomme keskipisteessä olemme me itse, eikä elämä. Kun tietoisuutemme laajenee elämäkeskeiseksi, niin silloin pelkäämme myös elämän puolesta ja tämä pelko menee "ihomme alle" ja johtaa toimintaan.

Muutos ei ole uhka elämällemme

Me alamme torjua ilmastonmuutosta ja luontokatoa tosissamme vasta sitten, kun oivallamme, että niin tekemällä saamme paremman, kestävämmän ja elämämyönteisemmän ja -iloisemman elämän itsellemme. Mutta tämäkin mahdollisuus menetetään, jos emme oivalla ja ala toimia pian.

Jos koemme, että ilmastonmuutoksen ja luontokadon torjunta on vain luopumista ja nykyisen elämämme muuttamista, niin emme sitä tee. Mutta kun oivallamme, että se on paremman elämän luomista itsellemme ja toisillemme, niin pidän sitä aika itsestään selvänä, että niin teemme.

Kun katsomme tarvittavaa elämämme muutosta uudesta käsin, niin muutoksen pelko vaihtuu uuden luomisen innostukseen. Muutos on pelottava vain nykyisestä katsoen.

Muutos ei ole uhka elämällemme, vaan mahdollisuus uuteen elämään.

Muuttumattomuus on uhka elämällemme, sillä elämä on jatkuvaa muutosta ja elinvoiman virtausta. Me olemme tätä samaa elämän virtausta, joten eletään siinä mitä on ja annetaan elinvoiman virrata ja viedä meitä eteenpäin. Liikkeessä paikallaan - siinä hyvän elämän salaisuus.

Liikkeessä paikallaan - läsnä sille mitä on, elämää todellisuudessa, ei ajatusten ja uskomusten luomissa todellisuuksissa, vaan tässä ja nyt. Silloin kaikki on hyvin ja se mitä on, riittää. Silloin elämän elinvoima vie meitä eteenpäin, emmekä jää jumiin luotuihin todellisuuksiin.

On tullut aika pysähtyä, päästää irti nykyisyyden kahleista ja suunnata katse tulevaisuuteen - nähdä se kuinka voimme elää yhdessä ja sovussa, kestävästi ja vastuullisesti, elämäkeskeisesti - ja sitten elää sen mukaisesti jo nyt. Näin tulevaisuuskin, jota tarvitsemme, on jo nyt.

Moni luonnollisena pitämämme asia on luonnollista nykyisestä käsin katsottuna, mutta luonnotonta, eettisesti ja ekologisesti kestäväntöntä, elämää ja ihmisyyttämme tuhoavaa, kun katsomme sitä elämästä ja elämän itseisarvosta käsin. Näkökulma on ratkaiseva - vaihdetaan näkökulmaa.

Jos emme ala elämään todeksi sitä minkä haluamme olevan totta elämässämme nyt ja tulevaisuudessa ja vaihda näkökulmaamme itsestä ja nykyisyydestämme elämään ja todellisuuteen, niin emme tee sitä myöhemminkään. Voimme tehdä tämän vain nyt, koska se on se, mitä meillä vain on.

Kuunnellaan sisäistä tietoaamme

Valveutunut henkisyys, tieteellinen ymmärrys, humanistinen ihmisyyys tai elämäkeskeinen tietoisuus eivät auta mitään, jos emme toimi niiden mukaisesti. Vain todeksi eletty "sisäinen tietomme" muuttaa elämämme ja avaa tien eteenpäin ja uuteen elämään.

Uusi aika alkaa, kun emme anna toissijaisten tarpeidemme määrittää elämäämme, kun luovumme hyvän elämän odotuksista ja päätämme elää ja nauttia elämästämme siinä mitä on, tässä ja nyt. Uusi aika alkaa, kun ensisijainen tarpeemme on elää ja olla onnellinen,

tässä ja nyt.

Uusi aika alkaa, kun lopetamme sen odottamisen, että joku muu tekee jotakin muuta ratkaistakseen ilmastonmuutoksen ja luontokadon kärjistymisen. Uusi aika alkaa, kun alamme elää siten kuin nämä tarvittavat ratkaisut olisivat jo tehty.

Olemmeko valmiita uudelle tiedolle?

Ilmastonmuutos ja luontokato kiihtyvät - tiedämme mitä pitää tehdä, mutta emme toimi tämän tietomme mukaisesti. Miksi? Tämä tietomme on alisteista niille uskomuksille, jotka ylläpitävät nykyisyyttämme. Tarvitsemme uutta tietoa, joka ylittää nykyiset uskomuksemme ja tietomme.

Tarvitsemme uutta elämäntietoutta ja elämäkeskeistä näkemystä itsestämme ja elämästä. Tätä uutta tietoa emme löydä erillisyyteen kahlitusta mielestämme ja sen luomasta omakuvastamme, vaan näkemällä ne vain luoduiksi uskomuksiksi, jolloin uusi tieto paljastaa itsensä meille.

Nykyinen tietomme itsestämme ja elämästä ovat vanhentuneita ja aiheuttaneet ristiriidan luonnon ja oman itsemme kanssa, jota emme voi ratkaista vanhentuneen tietomme avulla. Tarvitsemme uutta elämäntietoutta, joka poistaa tämän ristiriidan itsemme ja luonnon välillä.

Kun olemme avoimia uudelle elämäntietoudelle, niin löydämme ratkaisut itsellemme, elämäämme, ilmastonmuutokseen ja luontokatoon - ne ovat ratkaisemattomia vain nykyisestä tiedostamme käsin, ei uudesta elämäntietoudesta käsin.

Mistä halu muuttua ja muuttaa elintapojamme

Elämän puolesta, ei ketään eikä mitään vastaan! Nyt on asetettava ihmisten, luonnon ja elämän puolelle - se on sydämen sivistystä ja vastuunkantoa, joka voimaannuttaa ja elävöittää elämämme ja antaa hyvän elämän mahdollisuuden nyt ja tulevaisuudessa.

Ihminen on osa luontoa, ilman muuta luontoa ei ole ihmistä. Itsestäänselvyys, jota emme oikein ymmärrä ja siksi olemme ajautumassa olemassaoloamme uhkaavaan "kuolemankierteeseen".

Tiedämme, että olemme pulassa, tiedämme miksi olemme pulassa, tiedämme mitä pitäisi tehdä ja tiedämme, että aikaa ei ole kovin paljoa - nyt pitäisi vielä tietää miksi emme niin tee. Tämä on tärkein ratkaistava asia.

Evolutiivisesti ihmisen tietoisuuden kehityksestä katsoen syy on selvä - tietoisuutemme ei vielä riitä - mutta jos aika ei sen laajentumisen odotteluun riitä, niin voimmeko silti pelastaa itsemme ja mikä sen aloittamista nyt estää?

Jos emme keksi eston syytä ja poista sitä, emme pysty pelastamaan itseämme, jolloin jäljelle jää sopeutuminen luonnon ekologiisiin rajoihin kriisien ja katastrofien kautta tai sitten se, että ajaudumme "kuolemankierteeseen" ja maapallon väestö supistuu mahdolliselle tasolle.

- Maailma on näköisemme - jos me emme muutu ja muuta elintapojamme, niin maailma ei muutu.
- Luonnon tila kertoo meistä ja ihmisyytemme nykytilasta - jos emme oivalla uutta ihmisyyttä, niin luonto ei meitä pelasta.
- Haluamme muuttaa maailmaa ja luonnon tilaa paremmaksi, mutta koska emme halua itse muuttua, ei maailma ja luonnon tila muutu

paremmaksi.

- Maailman ja luonnon tila eivät muutu sillä, että odotamme jonkun toisen muuttuvan, vaan sillä, että itse muutumme ja muutamme elintapojamme.

Yksinkertainen vastaus on, että emme halua tehdä niin, koska emme halua muuttua ja siten muuttaa elintapojamme. Seuraava kysymys on, että mistä tämän halun muuttua löydämme?

Mistä löydämme halun muuttua ja muuttaa elintapojamme? Kun oivallamme, että olemme yhtä ja samaa elämää kuin muukin luonnon elämä, että vain yhdessä sen kanssa voimme selviytyä. Silloin luonnon hyvinvointi ja elinvoima ovat oman hyvinvointimme ja elinvoimamme lähde ja edellytys.

Me voimme löytää halun muuttua ja muuttaa elintapojamme uudesta syvemmästä suhteestamme luontoon ja sen elämään - toinen tie on oivaltaa, että elämä tässä ja nyt, todellisuudessa, tarjoaa uuden perustan elämällemme, jota ei ajatuksemme ja uskomuksemme enää ohjaa ja hallitse.

Uuden ajan sanastossa syvempi luontosuhteemme on "elämäyhteisyys" ja elämä todellisuudessa on "todellisuustietoisuus". Kun oivallamme nämä molemmat, niin silloin elämme todellisuudessa yhdessä muun elämän kanssa - luonnollisesti, tasapainoisesti, kestävästi ja terveellisesti.

Nyt tai ei koskaan

Jos emme osaa elää "siivosti ja sovussa" nyt, niin emme osaa sitä myöhemminkään. Muutoksen voi tehdä vain tässä ja nyt, ei "sitten kun". Me muutamme elämäntapamme nyt - se on ainoa mahdollisuus.

Meillä on lukuisia syitä sille, miksi emme halua muuttua, mutta ei yhtään sille, etteikö niin pitäisi tehdä. Nyt on tehtävä välttämättömyydestä hyve ja tehdä se mitä pitää tehdä.

Onko "hädänalaiseksi joutumisen pelko" pelote, jonka takia "suostumme" elämään nykyisessä kestävässä elämäntavassamme? Vai onko se kuolemaa pelkäävä itse, erillistynyt omakuvamme, joka ei uskalla peloltaan elää tässä ja nyt, nauttia elämästä ja olla onnellinen?

Elämästä voi nauttia ja kokea onnellisuutta, mutta niiden eteen ei voi tehdä mitään. Ne ilmenevät, kun elämme siinä mitä on ja annamme elämän ilmentyä vapaasti. Onnellisuus on todellisen olemuksemme oivaltamista, jota erillisestä itsestämme emme löydä, vaan elämästä tässä ja nyt.

Hyvä ja mielekäs elämä on mahdollista vain tässä ja nyt, sitä ei ole missään muualla. Hyvä on elämän perusominaisuus ja mielekkyys sitä eteenpäin vievä elinvoima. Hyvä ja mielekäs elämä on nyt tai ei koskaan.

Tarvitsemme uutta keskustelua

Keskustelu rikkaudesta ja köyhyydestä pitäisi muuttaa keskusteluksi siitä mikä meidät tekee onnelliseksi ja keskittyä siihen. Pitäisi keskustella siitä mikä on hyvää ja kaunista, mikä elävää ja aitoa iloa tuottavaa elämässämme. Silloin myös muut elämämme kysymykset ratkeavat.

Sokea pisteemme: odotamme, että joku muu luo paremman maailman, vaikka ei ole muita kuin me itse. On vain yksittäisiä tekoja ja ne tekee aina ihminen, yksi kerrallaan. Pienistä puroista suuret joetkin vetensä saavat ja luovat valtameren.

Kun kulutamme vain sen mikä on välttämätöntä ja tarpeellista ja jätämme pois sen mikä on turhaa ja vahingollista, niin olemme ratkaisseet jo ison osan elämäämme uhkaavista uhista.

LOPUKSI

Voimme aina valita elämän puolesta

Kuinka laaja ja tappava uuden kriisin tulee olla, että edes harkitsisimme nykyisen elämäntapamme muuttamista ja ymmärtäisimme sen olevan mahdoton tulevaisuuttamme ajatellen. Koronakriisi ei siihen riittänyt. Mikä riittäisi? Vai onko niin, että mikään ei riitä?

Vai onko niin, että mikään kriisi ei herätä meitä muutokseen, vaikka kuolemat tulevat lähelle, kunhan ei osu itseen - silloinhan sitä muutosta ei enää tarvita. Onko itsekkyytemme ja itsekeskeisyytemme liian vahva ja murtamaton muutokseen?

Joku syy pitää olla, että emme herää tarvittavaan elämäntapamuutokseen ajoissa. Vai onko niin, että meillä ei ole heräämiseen tarvittavaa lajiominaisuutta ja poikkeukset vain vahvistavat säännön? Meiltä puuttuu kollektiivinen lajisuojeluvaisto eikä itsesuojeluvaistomme riitä.

Ympäristökriisin syy on itse- ja ihmiskeskeinen tietoisuutemme, joka perustuu uskomuksiin luotuun todellisuuden tulkintaan, ja on nyt ajautunut vakavaan ristiriitaan luomiemme elinolosuhteiden ja luonnon kanssa. Tietoisuutemme laajentuminen elämäkeskeiseksi on se mitä tarvitsemme.

Nyt on ylitettävä itsemme ja toimittava elämän puolesta - myöhemmin ymmärrämme, että se on myös meidän itsemme, hyvän ja mielekkään elämän ja tulevaisuuden etu. Elämämme tarkoitus ja merkitys on löydettävissä nyt elämästä itsestään, kun tietoisuutemme laajenee elämäkeskeiseksi.

Tulee uusia kriisejä tai ei, on meillä kykyä herätä tai ei, tulee romahdus tai ei, niin aina voimme valita "elämän puolesta" ja elää hyvää ja

mielekästä elämää. Se ei ole ulkoisesta kiinni, vaan siitä että elää siinä mitä on. Silloin se mitä on, riittää ja kaikki on hyvin.

Pohdintaa muutoksen mahdollisuudesta

On lähes mahdotonta tehdä ne muutokset ja poisoppimiset omaan elämään, kulutukseen, tapoihin yms., joita nyt tarvitaan, kun ne tapahtuvat nykyisen itsekäsityksen ollessa edelleen elämämme perustana. Se on raskasta, aiheuttaa vieroitusoireita, jopa ahdistusta ja on sosiaalisesti myös vaikeaa, koska lähes koko kulttuurimme ja yhteiskuntamme tukevat nykyistä elämäntapaamme. Emme saa tukea muutokseen ulkopuoleltamme.

Siksi elämän perustan ja omakuvamme muuttaminen elämäkeskeiseksi, on lopulta huomattavasti helpompi tapa tehdä ne tarvittavat muutokset ja poisoppimiset, koska silloin ne ovat luonnollisia ja toivottavia eikä niitä estä oma sisäinen muutosvastarintamme. Tällöin elämäntapamme muutos tapahtuu "sisäisestä välttämättömyydestä ja pakosta" ja myös rohkeus ja voimat tehdä se, tulevat silloin sisältä käsin.

Uuden elämäkeskeisen suhteen luominen niin omaan itseemme, toisiimme kuin luontoonkin, on se mihin pitäisi nyt keskittyä. Tarvitsemme näkökulman vaihtamista "itsestä elämään".

Jos pyrimme muutokseen nykyisen kautta ja vaikka se osittain onnistuisikin, niin aina on suuri riski, että vanhat tavat ja tottumukset palaavat, kun voimia niiden poispitämiseksi ei enää ole. Siksi "elämän puolesta" elämänasenteena on varmin tapa tehdä tarvittava muutos.

Tähän se kiteytyy - elämäntavan muutokset ilman "sisäistä tarvetta ja pakkoa", joka syntyy elämän oivaltamisesta oman elämämme perustaksi itsen, luodun omakuvan, sijaan, jää vain aikomuksiksi. Kun

elämä on sisäinen todellisuutemme, niin emme tarvitse ja kaipaa ulkoista, keinotekoisia tavaroiden ja elämysten todellisuutta. Ne eivät ole enää todellisuuttamme ja se muuttaa kaiken siinä miten elämme ja toimimme.

Niin kauan kuin meillä on sisäinen tarve ja halu tavaralle ja tehdyille elämyksille, niin vaatimus ja pyrkimys niistä kieltäytymiseen, on ajan ja energian tuhlaamista. Vasta kun tarve ja halu "ulkoiselle" häviävät, elämämme muuttuu. Silloin nykyinen elämäntapa on vierasta ja vältettävää - se ei tuota sitä mitä elämässämme aidosti tarvitsemme - onnellisuutta, mielekkyyttä ja elämäniloa.

Nyt pitäisi pohtia miten aiomme selviytyä

Nyt kun helteet väistyvät, on hyvä aika pohtia miten ja erityisesti milloin alamme sopeutua tulevaan uudenlaiseen elämään ja maailmaan, jossa ylikulutus ja talouskasvu eivät ole enää mahdollisia ja elämän sisältö tulee muusta kuin rahasta ja tavarasta, josta sitä nyt haemme.

Nyt olisi vähäksi aikaa lopetettava kaikki muu mielenkiintoinen huomiomme ja energiamme vievä aktiviteetti ja keskityttävä siihen miten aiomme selviytyä edessämme olevista kriiseistä ja ekokatastrofista ja tehtävä siinä tarvittavat teot. Sen jälkeen voimme jatkaa vapaasti.

Me yritämme pelastaa nykyistä elämäntapaamme ja maailmaamme, jotka ovat vakavassa ristiriidassa "elossapysymisjärjestelmän" kanssa, ekokatastrofin luomilta haasteilta, kun pitäisi keskittyä luomaan elämäntapa ja maailma, jotka pitävät meidät hengissä ja estävät ekokatastrofin.

Löydämme varmasti ratkaisun ilmastonmuutokseen ja luonnontuhon

torjuntaan, jos tavoitteemme on elinkelpoinen maapallo, luonnon elinvoiman ja elonkirjon vahvistaminen, taloudellisen ja sosiaalisen eriarvoisuuden vähentäminen, oikeudenmukainen resurssien jako kaikkien kesken ja hyvän ja mielekkään elämän mahdollisuuden luominen meille kaikille.

Nyt mikään näistä ei ole tavoitteemme ja siksi epäonnistumme. Me emme onnistu ponnisteluissamme, jos emme vaihda nykyisiä elämälle kielteisiä tavoitteitamme elämälle myönteisiin tavoitteisiin.

Muutos on mahdollisuus, ei uhka

Olemme olleet lajina menestyksellisiä tähän asti, mutta nyt ajautuneet syvään ristiriitaan luonnon ja sen kestävyvyn kanssa ja siksi meidän tulisi nyt päästä kehityksessämme eteenpäin seuraavaan vaiheeseen - elämäkeskeiseen, "itsestä vapaaseen" vaiheeseen. Ainakin sitä kohti.

"Itse" on vaihe ihmisen kehityksessä matkalla siitä luopumiseen. Siihen ei liity mitään ihmeellistä - näemme sen mitä on todellisuuden ja elämän näkökulmasta, emme omasta erillisestä, ajatuksin ja uskomuksin luodusta näkökulmasta. Itsekeskeisyys vaihtuu elämäkeskeisyyteen.

Jatkuva muutos on elämän evolutiivinen tapa luoda vaihtelua, uutta, jonka avulla lajit sopeutuvat muuttuviin elinolosuhteisiin. Joskus onnistuu, joskus ei. Me pelkäämme muutosta, kun pitäisi pelätä muuttumattomuutta - se on todellinen uhkamme. Muutos antaa mahdollisuuden elää.

Me yritämme turvata ja suojata nykyistä elämäntapaamme ja sitä tukevaa taloudellista ja poliittista järjestelmää, vaikka tiedämme, että ne eivät ole enää pitkään mahdollisia. Pelkäämme muutosta, vaikka tiedämme mihin nykyinen elämämme johtaa - se on todellinen uhka -

ei muutos.

Heräämme muutokseen, kun oivallamme, että nykyinen elämäntapamme on suurempi riski elämällemme kuin tulevaisuus ja sen vaatima uusi elämäntapa. Kun katsomme tätä elämästä käsin, niin muutos on aito mahdollisuus parempaan elämään, ei uhka. Se on uhka vain nykyisyydelle, ei meille.

Elämä on muutosta, vaihtelua, onnistumisia ja epäonnistumisia - se on muutosta kohti suurempaa kompleksisuutta, järjestystä ja vapautta - se on tapa luoda jotakin täysin uutta. Elämä ei ole lineaarista, vaan yllätyksellisiä murroksia - ja nyt tarvitsemme yhden yllätyksen.

Vaikka monesti näyttää siltä, että olemme menossa taaksepäin, kohti menneitä arvoja ja totuuksia, niin elämän evolutiivinen elinvoima kulkee aina kuitenkin vääjäämättä eteenpäin - se kerää voimia ja kun aika on kypsä, se tekee ratkaisunsa - näyttää meille uuden todellisuuden.

Luottamus elämään ja optimismi ovat elämäkeskeisen maailmankuvan ja todellisuuden ydintä ja perustuvat siihen, että me olemme elämän lakien ja periaatteiden varassa, vaikka voimmekin oman osamme tehdä, ja se tulee lopulta ratkaisemaan kohtalomme. Nyt kannattaa luottaa elämään.

Ilmastomuutoksen torjuntaa tehdään monella tasolla ja tavalla, mutta aina tekijänä on kuitenkin ihminen. Meidän tekomme ovat ratkaisevia arjessamme, työssämme, päättäjinä ja niiden takana on maailmankuvamme ja arvomme. Jos ne eivät muutu, me emme muutu eikä tekomme muutu.

Me yritämme nyt luoda ratkaisuja ilmastomuutoksen ja luonnontuhon torjumiseksi, mutta emme onnistu niissä, koska emme

ole valmiita haastamaan maailmankuvaamme, arvojamme ja siten elämäämme, talouttamme yms. - emme halua muuttua, löytää uutta maailmankuvaa ja arvoja, elää toisin.

Meillä on mahdollisuus onnistua, mutta meidän itsemme on se tehtävä. Jos emme haasta itseämme ja muutu, niin nykyinen elämänmenomme jatkuu eikä ratkaisua tule elämäämme ja tulevaisuuttamme uhkaaviin ilmastomuutokseen ja luonnontuhoon. Muutos on mahdollisuus, ei uhka.

Heräämme muutokseen, kun oivallamme, että nykyinen elämäntapamme on suurempi riski elämällemme kuin tulevaisuus ja sen vaatima uusi elämäntapa. Kun oivallamme, että muutos on aito mahdollisuus parempaan elämään. Muutos on uhka vain nykyisyydelle, ei meille.

Meditointi luo edellytyksiä muutokselle

Se on todellisuuden näkemisen oppimista, jotta eläisimme ja toimisimme todellisuuteen pohjautuen eikä uskomuksiimme pohjautuen kuten nyt teemme. Se ei ole vain mielen rauhoittamista, kuten usein sen käsitämme.

Meditaatio tulisi oivaltaa todellisuuden kohtaamisena ja näkemisenä sellaisenaan. Se on todellisuuden näkemistä ilman "itsen" luomaa varjoa. Meditoinnissa pysähdymme, hiljennymme ja annamme kaiken olla kuten on ja tämä saa ajatuksemme pysähtymään.

Mutta tämä "mielen hiljentyminen" on vasta alku. Kun jatkamme, niin oivallamme, että kaikki mitä on ja tapahtuu, on tietoisuudessamme olevaa, mitään ei ole sen ulkopuolella, että me olemme tämä tietoisuus.

Kun oivallamme, että me olemme tämä tietoisuus, eikä mikään mistä olemme tietoisia - keho, tunteet, ajatukset, uskomukset, aistihavainnot - niin "itse" ja sen luoma varjo häviävät ja näemme todellisuuden sellaisenaan. Todellisuudesta tulee uusi elämämme lähde ja perusta.

"Itse" häviää, koska sekin on vain ajatus erillisestä itsestä, sitä ei ole muualla kuin tässä ajatuksessa, josta voimme olla tietoisia - joten se ei voi olla meidän todellinen itsemme.

Kiitos!